

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မြို့ပုဂံချွန်

အခုလည်းချစ်မယ် နောင်လည်းချစ်ပယ်

L၀၆

- စာပေပုံနှိပ်ရေးအမှတ် - ၅၀၀၉၈၀၅၁
- ပျက်စီးစွမ်းဆောင်ရည်အမှတ် - ၅၀၀၅၄၄၀၅၁
- အင်းစိမ်း - L လင်း
- ထုတ်ဝေသူ - ငေါ်အိမ်စာပေ (စီမံခန့်ခွဲမှု) (မြ-၀၃၇၅၁) အမှတ် ၁၃ ၁၀၇ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂) စံပယ်အောင်ဆက် ၆၈၊ စကားဝါလမ်း၊ အင်္ဂါမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့
- အတွင်းဖလှယ် - ဦးထွန်းဘိုင်
- စာအုပ်အုပ်စု - ကိုသန်းဌေး
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀ ကျပ်

၈၉၅ • ၈၃

မြပုလဲသွယ်
 အခုလည်းချစ်မယ် နောင်လည်းချစ်မယ်/မြပုလဲသွယ်-ရန်ကင်း
 စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၁
 ၂၈၈ - စာ ၂၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ
 (၁) အခုလည်းချစ်မယ် နောင်လည်းချစ်မယ်

အခန်း (၁)

တိတ်ဆိတ်သော ညပေမယ့် နေခြံရံ အိပ်မပျော်။ လှိုင်းခတ် သံတို့က တာဝန်းဝန်း ဆူညံနေ၏။ နေခြံရံ ဘယ်လိုမှ အိပ်လို့မရ တာနှင့် သက်ပြင်းချကာ အိပ်ရာထက်မှ ထလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်ကို အကျယ်ကြီး ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။ ပင်လယ်၏ညက ပျော့တော့သော လရောင်အောက်မှာ သဘာဝပန်းချီကားတစ်ချပ် တစ်ခုအဖြစ် အစွမ်းကုန်လှပနေတာကို သူ အချိန်အကြာကြီးရပ်ပြီး ခေးကြည့်နေမိသည်။

ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ သဲသောင်ပြင်ထက် လမ်းလျှောက်ထွက် ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ စိတ်ရှိတိုင်း လုပ်တတ်သော နေခြံရံက ဘာမှစဉ်းစားမနေဘဲ ပြတင်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်ကာ

နေရာမှ လှည့်ထွက်ခဲ့၏။

အခန်းထဲက နေခြံရံ တိတ်တဆိတ် ယွက်လိုက်သည်နှင့် လတ်ဆတ်အေးမြသော လေ၏အထိအတွေ့ကြောင့် နေခြံရံ တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်ခနဲဖြစ်သွား၏။

ထိုအခါမှ နေခြံရံ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိထားလိုက်မိပေမယ့် သူ ဂရုမစိုက်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ညဝတ်အင်္ကျီအဖြူရောင် ပိုးသားပျော့ပျော့အရှည်ဖြင့် ဒီအတိုင်း ထွက်လာမိခြင်းဖြစ်၏။ နေခြံရံ တစ်ချက်ပြီးလိုက်ရင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ပတ်ဝန်းကျင် မှာ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိဘဲ သူတစ်ယောက်တည်း သဲသောင်စပ်အတိုင်း လမ်းလျှောက်လျက်ရှိ၏။

ထိုစဉ် နေခြံရံနားထဲသို့ သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းသော ဂစ်တာသံတစ်ခု စီးဆင်းဝင်ရောက်လာသည်။ ကြည့်စမ်း ဒီလို ညကြီးအချိန်မှာ ဘယ်သူများ ဂစ်တာလာတီးနေပါလိမ့်။ ကြည့်ရတာ ထိုလူသည်လည်း ဒီလိုတိတ်ဆိတ်တဲ့ညမှာ အိပ်မပျော်သူပဲဖြစ်ရမယ်။ အဟင်း နေခြံရံလိုပေါ့။

နေခြံရံသည် လမ်းလျှောက်ရင်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ဂစ်တာသံ ဆွဲဆောင်ရာနောက် လိုက်လာမိ၏။ နေခြံရံလို အိပ်မပျော်

တဲ့ ဂစ်တာသံဗိုင်ရှင်နှင့် စကားပြောရလျှင် ဒီလိုညမျိုးမှာ အဖော်ရမယ်ထင်ပါရဲ့။

တဖြည်းဖြည်း ကျောက်ဆောင်တစ်ခုနား ရောက်သည်နှင့် ဂစ်တာသံက ပိုမိုနိုးကပ်လာ၏။ နေခြံရံ ကျောက်ဆောင်လေးပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဟော...တွေ့ပါပြီ၊ ကျောက်ဆောင်ထိပ်ဖျားတွင် ပင်လယ်ပြင်ကို မျက်နှာမူလျက် ဂစ်တာတီးနေသော လူတစ်ယောက်။

ထိုလူပုံစံက ခပ်ပါးပါး၊ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်။ နောက်ဘက်မှမြင်ရသော ကျောပြင်မှာ အင်္ကျီပွင့်ကြီးကို ဝတ်ထားပြီး အတိုအရှည် မညီသော ဖွာစုတ်စုတ်ဆံပင်တွေက လေမှာတလွင့်လွင့်နှင့် ကြည့်ရတာ အရိုင်းဆန်လိုက်တာ။

ကျောခိုင်းအနေအထားမှာ ထိုလူပုံစံက နေခြံရံအတွက် ဆန်းကြယ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် နေခြံရံ ကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ အသာအယာ လှမ်းတက်ခဲ့၏။ ဂစ်တာတီးနေသည့် ထိုလူကတော့ နေခြံရံ သူ့နောက်ရောက်နေတာကို သိပုံမရ။ သူ့ဘာသာ ဂစ်တာကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ တီးလျက် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ခပ်တိုးတိုး မသဲမကွဲ ညည်းဆိုနေ၏။

နေခြံရံ အနှောင့်အယှက်မပေးဘဲ အသာငြိမ်နေလိုက်၏။ လူကို ရှေ့တည့်တည့်က နေခြံရံ မမြင်ရပေမယ့် ထိုလူ၏ ဂစ်တာ လက်သံက နေခြံရံ နားထောင်ဖူးသမျှထဲမှာတော့ အကောင်းဆုံးဖြစ် နေ၏။ ထိုစဉ် ဂစ်တာသံ ရပ်သွားတာမို့ နေခြံရံ မနေနိုင်စွာဘဲ လက်ခုပ်တီးလိုက်မိ၏။

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

နေခြံရံ လက်ခုပ်သံကြောင့် ဂစ်တာတီးနေသူ၏ ဦးခေါင်း ဆတ်ခနဲ နေခြံရံရှိရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်၏။ အကြည့်နှစ်ခု အားပြင်းစွာ ဆုံစည်းသွားခိုက်မှာ နေခြံရံ ပထမဆုံး သတိထားမိ လိုက်တာက ဂစ်တာသမားရဲ့ ထူးခြားလှပတဲ့ မျက်လုံးတစ်စုံဖြစ် သည်။

ကြည့်စမ်း။ သူ့မျက်လုံးတွေက စူးရဲလိုက်တာ။ ညအမှောင် အောက်မှာတောင် အရောင်တလက်လက် တောက်ပ နေသည်။ ပြီးတော့ ဂစ်တာသမားရဲ့ပုံစံ။ နေခြံရံကို ကြည့်ရှုပုံက ရန်သူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည့်ပုံစံမျိုး။ တင်းမာခက်ထန် သွားသည့် မျက်နှာနှင့် မုန်းတီးအေးစက်သောအကြည့်။ နေခြံရံက ပဲ ထိုလူကို စတင်မိတ်ဖွဲ့လိုဟန်ဖြင့် ခပ်သဲ့သဲ့ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဆောရီး...ကိုယ်က မင်းဂစ်တာသံ သိပ်ကောင်းလို့ လက်ခုပ်တီး ဂုဏ်ပြုမိတာပါ”

ဂစ်တာသမားက နေခြံရံကို ဘာမှမပြော။ နှုတ်ခမ်းအစုံ တင်းတင်းစေ့လျက် နေခြံရံမျက်နှာကို တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်ပြီး နေရာမှ ထရပ်၏။ ထိုအခါမှ ဂစ်တာသမားက နေခြံရံ၏ မြင့်မား သော အရပ်အောက်တွင် ခေါင်းတစ်လုံးစာနိမ့်လျက် သေးငယ်သွား တာကို သတိထားလိုက်မိ၏။ ထိုလူကတော့ နေခြံရံကို ဂရုမစိုက် ဟန်ဖြင့် သူ့ကိုယ်ကြီးကို တိုးတိုက်လှမတတ် ပုံစံဖြင့် နေခြံရံနားက ကပ်ပြီး ဖြတ်ကျော်သွား၏။

“ကိုယ့်နာမည် နေခြံရံ၊ မင်းကရော”

ဂစ်တာသမားရဲ့ အကြည့်က နေခြံရံထံ စူးလက်စွာ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာ၏။

“ခင်ဗျားက ဒီလိုပဲ တွေ့တဲ့လူကို လိုက်မိတ်ဖွဲ့နေကြ လား”

ဂစ်တာသမားအသံက သေးငယ်စူးရှပြီး ခပ်ရှရှ။ လူပုံနဲ့ သလောက် လေသံက မာကျောကျွတ်ဆတ်နေပုံကို သဘောကျစွာ နေခြံရံ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိုယ်သဘောကျတဲ့ လူမျိုးမှပါ။ အထူးသဖြင့် မင်းလို လူမျိုးပေါ့”

နေခြံရံ စကားအဆုံးမှာ ဂစ်တာသမားကောင်လေး၏ နှုတ်ခမ်းက တင်းခနဲ စေ့သွားသည်။ ပြီးမှ နေခြံရံမျက်နှာကို ခပ်ရဲရဲ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း...

“ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားလိုလူမျိုးနဲ့ မိတ်ဆွေမဖြစ်ချင်ဘူး”

“ဘယ်လို”

“ခင်ဗျားနဲ့ မခင်ချင်ဘူးလို့ပြောတာ”

တစ်ဖက်လူထံမှ လုံးဝထင်မှတ်မထားသည့် စကားကြောင့် နေခြံရံ အံ့သြမှင်သက်သွားကာ ဂစ်တာသမား၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေဆဲ သူထက်များစွာ နုနယ်ငယ်ရွယ်သော ဂစ်တာသမားလေးက နေခြံရံနားက ချာခနဲ လှည့်ထွက်ကျောခိုင်းသွားတာကိုပါ ခံလိုက်ရ၏။ ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ နေခြံရံဘဝမှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မကြုံဖူး။

“ဟိတ်...နေဦး”

ဂစ်တာကို ပခုံးမှာထမ်းလျက် နေခြံရံကို ကျောခိုင်း

လျှောက်သွားသော ချာတိတ်က သူ့အသံကို ကြားပေးမယ့် နောက်ကို လှည့်မကြည့်။ ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနဲ့ နေခြံရံကပဲ ထိုကောင်လေးနား ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားပြီး သူ့ရှေ့က ပိတ်ရပ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်းနဲ့စကားပြောချင်လို့”

မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားမှာ ကောင်လေးက နေခြံရံမျက်နှာကို စူးရဲစွာစိုက်ကြည့်၏။

“ဆောရီး...ကျွန်တော့်မှာ ခင်ဗျားပြောမယ့်စကားကို နားထောင်ဖို့ အချိန်မရှိဘူး။ ကျွန်တော့်ရှေ့ကဖယ်ပါ”

လေသံကမာသလို မျက်နှာထားကလည်း တင်းသည်။ နေခြံရံမှာ နေရင်းထိုင်ရင်း သူ့ကို ရန်သူတစ်ယောက်လို ပြောဆိုဆက်ဆံနေသည့် ကောင်လေးကိုကြည့်ကာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားပေမယ့် ကောင်လေးပြောသည့်အတိုင်း နေရာက ဖယ်ပေးလိုက်သည်။

ဂစ်တာသမား ကောင်လေးက နေခြံရံကို တစ်ချက်ပင် ဂရုမစိုက်။ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် သူ့ကိုဖြတ်လျှောက်သွားပုံက ခပ်မိုက်မိုက်။

နေခြံရံစိတ်ထဲမှာ ထိုကောင်လေးကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုကို ခံစားလိုက်ရပေမယ့် ထိုခံစားချက်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် နားမလည်နိုင်သေး။

ထူးဆန်းတာကတော့ သေချာသည်။ သူ့ကိုယ်သူ သတိမထားမိခင်မှာ နေခြံရံခြေအစုံက သူလိုလူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ မတူမတန်သလို ဆက်ဆံနေသော ကောင်လေးနှင့် အတူယှဉ်၍ လမ်းလျှောက်လိုက်နေမိ၏။

မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ကောင်လေးက နေခြံရံကို လှည့်၍ပင်မကြည့်။ နေခြံရံစိတ်ထဲ ထိုပုံစံကိုပဲ ကျိတ်ပြီး သဘောကျနေမိသည်။

- “မင်းက ဧည့်သည်လား”
- “ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလို့လဲ”
- “မင်းနဲ့မိတ်ဖွဲ့ချင်လို့”
- “ကျွန်”

ကောင်လေးထံမှ သဘောမကျသည့် မျက်နှာနှင့် ကျစ်ခနဲ ရေရွတ်သံကိုပါ ကြားလိုက်ရ၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလူလဲ၊ ခင်ဗျားကို မခင်ချင်ပါဘူးဆိုမှ

မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ လာပြောနေရသေးလား”

ဂစ်တာသမားက မကျေမနပ်ပြောပြီး ဂစ်တာကို ပခုံးပေါ်ထမ်းလျက် ခြေလှမ်းကျွဲကြီးများဖြင့် နေခြံရံနားက ထွက်သွားသည်။ နေခြံရံမှာသာ ဘာဆက်လုပ်ရမုန်းမသိဘဲ ဂစ်တာသမားကောင်လေး၏ နောက်ကျောပြင်ကို လိုက်ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းကိုက်လိုက်၏။

တစ်ခုမှ အချိုးမပြေ။ လူက သေးသေးညက်ညက်နဲ့ စကားပြောပုံက ဘယ်လိုလူမှန်းလည်းမသိ။ သူ့ဂစ်တာသံကို နေခြံရံကိုယ်တိုင် လက်ခုပ်တီး ဂုဏ်ပြုတာကိုမှ မျက်နှာမထောက်။ နေခြံရံလို လူတစ်ယောက်က လိုက်မိတ်ဆွေဖွဲ့နေတာတောင် ကျားမြီးဆွဲရတော့မယ့် ပုံစံနဲ့။

နေခြံရံ ဂစ်တာသမားကို ဆက်မကြည့်ဘဲ ကမ်းပါးစွန်းတွင်ရှိနေသော ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ်တက်ကာ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို မျက်နှာမူလျက် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

လရောင်အောက်မှာ ရေလှိုင်းတွေက တလက်လက် တောက်ပနေပုံက လှလိုက်တာ။ ဤမျှ သာယာလှပသော ပင်လယ်ပြင်၏ ညမြင်ကွင်းမျိုး အရင်က မမြင်ဖူး။ ဒီလိုညအချိန်မျိုး အရင်တုန်းက ထမကြည့်ဘဲ အိပ်စက်ခဲ့မိတာကို အခုမှ ပြန်နှမြောနေမိ

သည်။

ဒီလိုလှပတဲ့ညနဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကြီးရဲ့ အလှကို ဂစ်တာသမားလူငယ်က ကောင်းစွာ ခံစားတတ်ပုံရသည်။ ရုပ်ကလေးက ချောပေမယ့် စကားပြောသည့်လေသံနှင့် အမူအရာကတော့ မာဂျေကျွတ်ဆတ်လျက် လူမိုက်ပုံစံအပြည့်။ နေခြံရံကို ကြည့်ရှုပြောဆိုပုံက နေခြံရံကပဲ သူ့ရန်သူလိုလို ဘာလိုလို။

လူပုံကြည့်တော့ နုနုငယ်ငယ်။ ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့ လူပါလားဆိုပြီး စကားချိုချိုသာသာပြောဖို့ စိတ်မကူး။ နေခြံရံကို သူ့လက်အောက်ငယ်သားလို ပြောဆိုပြုမူသွားတာကို ပြန်တွေးပြီး နှုတ်ခမ်းတွန့်သည်ဆိုရုံ ပြုံးမိ၏။ အခုချိန်ထိ နေခြံရံဘဝမှာ သူ့ကို လေသံမာမာနှင့် ပြောဆိုဆက်ဆံမည့်သူမရှိ။ ချိုသာနူးညံ့သော စကားများကိုသာ ဆိုတတ်သော ယောက်ျား၊ မိန်းမများနှင့်သာ တွေ့ခဲ့ရသည်။ အားလုံးက နေခြံရံအကြိုက်၊ နေခြံရံ သဘောကျနေခဲ့ကြသူတွေချည်း။ ဘယ်လိုလူမှ နေခြံရံလို လူတစ်ယောက်ကို ဒီလိုလေသံ၊ ဒီလိုအပြုအမူမျိုးနှင့် မပြောခဲ့ဘူးသေး။ ဘာမဟုတ်တဲ့ ဒီကောင်လေးနဲ့ကြုံမှ နေခြံရံဘက်က ခံလိုက်ရတာကတော့ တစ်မျိုးတော့ သဘောကျစရာဖြစ်၏။

ဟန်ဆောင်လိမ့်ညာမှု တစ်ခုမှမပါဘဲ သူ့စိတ်ထဲရှိသည့် အတိုင်း ပြုမူပြောဆိုသွားတာက ပြန်တွေးကြည့်ရင် တစ်မျိုးရိုးသားသည်ဟု ဆိုရမည့်အနေအထားပါ။

“ဒီမှာ...ဟိတ်လူ”

အတွေးကောင်းနေသော နေခြံရံနောက်မှ အနီးကပ်အော်လိုက်သံကြောင့် ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားကာ နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စောစောက ဂစ်တာနှင့် ချာတိတ်။

“ဟင်...မင်း”

“ဟား...ဟား...ဟား”

အံ့ဩသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသော နေခြံရံကို ကြည့်ပြီး ဂစ်တာသမားက ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်၏။ ထိုရယ်သံထဲမှာ လှောင်ပြောင်သရော်သံ ပါနေသဖြင့် နေခြံရံမျက်နှာကို တင်းလိုက်၏။

“နေပါဦး...မင်းက ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

မျက်နှာထားတည်တည်၊ လေသံမာမာနှင့် နေခြံရံက မေးလိုက်မှ ကောင်လေးက အရယ်ရပ်လျက် နေခြံရံကို ခပ်တည်တည် ကြည့်၏။

“ဪ...ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ရှိနေချိန်မှာ ဘယ်လောက်သတ္တိရှိလဲ စမ်းကြည့်တာပါဗျာ”

ကောင်လေးထံမှ မထိတရီအကြည့်နှင့် ခပ်ရှိရိအပြောကြောင့် နေခြံရံမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဒါ...မင်းအလုပ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီကို မင်းဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ခင်ဗျားကို ပြန်ခိုင်းမလို့”

“ဘာကွ”

ဒီကောင်လေးက နေခြံရံကို လာပြီးအမိန့်ပေးနေရအောင် သူက ဘာမို့လို့လဲ။ ပြောတော့ နေခြံရံကို မခင်ချင်ဘူး၊ မပတ်ချင်တဲ့ စတိုင်လ်နဲ့။ နေခြံရံ နေရာမှ ဆတ်ခနဲထလျက် ကောင်လေးမျက်နှာကို စိုက်ကြည့် ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

“နေပါဦး...ပြောတော့ မင်းပဲ ငါနဲ့မပတ်သက်ချင်ဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ခင်ဗျားလို တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ပြီး အတ္တကြီးတဲ့လူနဲ့ လုံးဝကို မပတ်သက်ချင်တာ”

“မပတ်သက်ချင်တဲ့လူက ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုရောက်နေရ

တာလဲ”

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ဆက်နေရင် ဘာဖြစ်မယ်ထင်သလဲ”

“ဟွန်း...ပြောပါဦး၊ ကိုယ်က ဘာဖြစ်နိုင်မယ်ထင်လို့လဲ”

“သိချင်ရင် ဟိုမှာကြည့်လိုက်”

ကောင်လေး၏ မခိုးမခန့်ပုံစံကြောင့် နေခြံရံ၏ စိတ်ထဲ အသည်းယားသွားပေမယ့် ကောင်လေး ညွှန်ပြသည့်နေရာကို ကြည့်လိုက်တော့ နေခြံရံ ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းမသိအုပ်စုနှစ်စု အမှောင်ရိပ်ခပ်ကျကျနေရာမှာ လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေကြပုံက အသည်းအသန်။

နေခြံရံ ကြည့်နေဆဲမှာ လူနှစ်ယောက် ခွေခနဲလဲကျသွား၏။

“သိပ်မကြာဘူး၊ အဲဒီလူတွေ ခင်ဗျားနား ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားပါ ဝင်နဲ့ချင်သေးရင်တော့ ဒီနေရာမှာပဲနေခဲ့၊ ကျွန်တော်တော့ သွားပြီ”

“ဟိတ်...ကောင်လေး၊ နေဦး”

“ဟ...ခင်ဗျားကြီး ဒါဘာလုပ်တာလဲဗျာ”

ရုတ်ခနဲ နေခြံရံက ကောင်လေးလက်တစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်တော့ တစ်ဖက်က ဒေါသနှင့် နေခြံရံကိုယ်ကြီးကို တံတောင်နှင့် လှမ်းတွတ်ပြီး သူ့လက်ကို ရုန်းထွက်လိုက်ပုံက ကဲကဲဆတ်။ နေခြံရံ ကောင်လေးလက်ကို လွှတ်ပြီး တောင်းပန်လိုက်၏။

“ဆောရီး”

ကောင်လေးက ဘာမှမပြော။ သူ့နားက ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသဖြင့် နေခြံရံ ကောင်လေးနောက်က လိုက်ခဲ့၏။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်းသွားတဲ့နောက် လိုက်မလို့လေ”

“ဟာ...ဟိုလူတွေ ဒီဘက်ကို ပြေးလာပြီ”

နေခြံရံတို့ ဘာမှမပြောနိုင်ခင် ရန်ဖြစ်နေသည့် အုပ်စုနှစ်ခုက ပြေးသူနှင့်လိုက်သူအသွင် ပြောင်းသွားကာ နေခြံရံတို့ရှိရာဘက် ဦးတည်လာနေသဖြင့် ဘယ်လိုမှ ပြေးမလွတ်ဘဲ ဖြစ်သွားစဉ်မှာပင်...

“ဟိတ်လူ...လာ...လာ၊ ဒီနောက်မှာ ဝပ်နေလိုက်”

ကောင်လေး၏အသံနှင့်အတူ လူက ရိပ်ခနဲပျောက်သွား

ပြီး ရေစပ်ကျောက်ဆောင်လွတ်တစ်ခုမှ ကိုယ်ကို ပြားကပ်ဝပ်ချလိုက်ကြချိန် ပြေးလာသော အုပ်စုနှင့် နောက်က လိုက်လာသော အုပ်စု နေခြံရံတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ပြန်လည်လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေကြသည်။

ညအမှောင်ထဲမှာ လရိပ်နှင့် ထင်သာမြင်သာဆိုပေမယ့် လူလုံးက မသဲကွဲ။

“ဟိတ်ကောင်တွေ...ငါတို့ဆီက လုသွားတဲ့ပစ္စည်းတွေ ပြန်ပေးမှာလား၊ မပေးဘူးလား ဒါပဲပြော”

“ဝုန်း”

“ဖြောင်း”

ပြင်းထန်သော ရိုက်နှက်ထိုးကြိတ်သံများ အဆုံးမှာ အသံတွေအားလုံး ငြိမ်ကျသွား၏။ အုပ်စုနှစ်စုမှာ တစ်ခုက ရှုံးသွားပြီး တခြားတစ်စုက အနိုင်ရသွား၏။

အသံတွေကြားတာနှင့် လူဆိုးလူမိုက်တွေမှန်းသိ၍ နေရာက မလှုပ်ရဲ။ သူတို့ပြဿနာနဲ့သူတို့ ရှုပ်ထွေးနေကြသည့်အထဲမှာ နေခြံရံတို့ကို တွေ့သွားလို့ကတော့ မလွယ်။ ပြဿနာရှာကြမှာ သေချာသည်။

“ဒီကောင်တွေကို ခေါ်သွားစမ်း သိန်းထွေး၊ သေချာချုပ်ထား၊ ဆရာကြီးဆီကို ငါဖုန်းဆက်ပြီးမှ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဆက်ညွှန်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“အားလုံး သိန်းထွေးနောက် လိုက်သွားပြီး သူခိုင်းတာ လုပ်ကြ၊ သွားတော့”

နေခြံရံတို့ မျက်စိရှေ့မှာပင် လူရမ်းကားတစ်စုက ဒဏ်ရာ ရနေသည့် လူတွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲယူသွားကာ အမှောင်ထုရှိ ရာဘက် တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားကြ၏။ ဆရာကြီးဆိုသူက နေခြံရံ တို့နားမှာ ခဏငြိမ်နေပြီးမှ အတူလိုက်သွားသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး လှိုင်းပုတ်သံမှတစ်ပါး ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား ၏။

နေခြံရံက သူ့နားမှာအတူရှိနေသော ကောင်လေးဘက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“သင့်ခံယူ...ချာတိတ်”

“မလိုပါဘူး”

နေခြံရံကို ဘုကျကျပြန်ပြောပြီး ဂစ်တာကို ကောက်ထမ်း

လိုက်သော ကောင်လေးကိုကြည့်ပြီး နေခြံရံ ပြုံးလိုက်သည်။

လောကကြီးမှာ ဒီလိုလူမျိုးတွေလည်း ရှိပါသေးလားဆို သည့်အတွေးနှင့် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်မိသည့်အပြုံးဖြစ်သည်။

နေခြံရံ နေရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ...

“မင်းတောင်မှ လိုအပ်လို့ ကိုယ့်ကို ရန်သူလက်ထဲ မရောက်အောင် သတိပေးခဲ့သေးတာပဲ”

“ကိုယ်က မင်းကို ကျေးဇူးပြန်တင်သင့်တာပေါ့”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားသဘောပဲ”

ဂျစ်ကန်ကန်လေသံ၊ မာကျောကျွတ်ဆတ်သော ပုံရိပ်က နေခြံရံကို ကျောခိုင်းပြီး နောက်ကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက်သွားတာ ကို ကြည့်ပြီး နေခြံရံ သဘောကျစွာ ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်၏။

အခန်း (၂)

“ကလေး...ကလေး”

“အင်”

နေခြံရံပခုံးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖွဖွလာပုတ်တာကြောင့် လေးလံနေသော မျက်လုံးတွေကို အားယူဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဦးစိန်။

“ကလေး နိုးပြီလား”

“အင်း...ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဦးစိန်”

“ကလေးမာမိက ကလေးနဲ့ ဖုန်းပြောချင်တယ်။ အိပ်နေရင်လည်း နိုးပေးပါဆိုလို့”

ဒီလောက်ဆို နေခြံရံ သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးဘဲ သူတစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ်လေး

ထွက်လာခဲ့တဲ့ ဒီခရီးစဉ် ပေါက်ကြားသွားပြီဆိုတာ။

“ဖုန်းဒီမှာ ကလေး”

“ထားခဲ့ ဦးစိန်”

“ကလေးအတွက် ဦးစိန် Break fast အသင့်ပြင်ထားတယ်”

“သင့်ခံယူ”

ဦးစိန်က နေခြံရံနားက ထွက်သွားပြီး အခန်းတံခါး သေချာပြန်ပိတ်ပေးသွား၏။

“ဟဲ့လို”

“မင်းဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ နေခြံရံ၊ ငါက လက်နဲ့ ရေးတာကို မင်းက ခြေနဲ့ဖျက်တာလား”

မာမိလေသံက ဒေါသနှင့် ပေါက်ကွဲနေတာကို နားထောင်ပြီး သူ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“သား...အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးဘူး မာမိ”

“ဒီလိုပြောရုံနဲ့ ပြီးသွားမယ့်ကိစ္စလား သား၊ တစ်ဖက်က မိန်းကလေး ဘာဖြစ်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ မင်း နည်းနည်းမှ ထည့်မတွက်တော့ဘူးလား”

စောစောစီးစီး သူမကြားချင်သော မိန်းမတစ်ယောက် အကြောင်း ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် နေခြံရံ အာရုံနောက်သွား၏။

“မိုးကောင်းကင်မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘဲနဲ့ မင်းမို့လုပ်ရက် တယ် နေခြံရံ”

မာမို့အသံက ယူကြိုးမရအသံ။ နေခြံရံကိုယ်တိုင် ဒီကိစ္စ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ အကြိမ်ကြိမ်ငြင်းထားသည့်ကြားက မိုးကောင်း ကင်နဲ့ နေခြံရံကိစ္စက ဖြစ်လာရသေးသည်။

“သား...စိတ်မကောင်းပါဘူး မာမိ၊ သားကြောင့် မာမိ စိတ်ထိခိုက်သွားရတာ တောင်းပန်ပါတယ်၊ မာမိပြောတဲ့ကိစ္စ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်လို့”

“မိုးကောင်းကင်ကို မင်းမယူနိုင်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကောင်းပြီ၊ မင်း ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးယူမလဲဆိုတာ မာမိ စောင့်ကြည့်မယ်”

နေခြံရံ ဘာမှမပြောရသေးခင် မာမိ ဖုန်းချသွား၏။ မာမို့ ကို သနားပေမယ့် နေခြံရံကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ဆင်းရဲ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဒဏ် မခံနိုင်။

လူကြီးတွေသဘောကျ လူငယ်တွေ ခေါင်းညိတ်လက်ခံ လိုက်သော အိမ်ထောင်ရေးကို သူ့အလိုမရှိ။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနှင့်သာ ဘဝတစ်ခုကို လှပစွာတည်ဆောက်ချင်သူ။ လက်ထဲက ဖုန်းကိုပိတ် ပြီး အိပ်ရာပေါ် ပစ်ချလိုက်၏။

မိုးကောင်းကင်နဲ့ကိစ္စမှာ သူ့ကိုယ်သူ မှားသည်ဟု နေခြံရံ မထင်။ နောင်တလည်းမရှိ။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ မိုးကောင်းကင်ကို လက်မထပ်နိုင်ကြောင်း ဖုန်းထဲကတစ်ဆင့် နေခြံရံကိုယ်တိုင် ပြော လိုက်မိသည်။ ထိုစကားကို မိုးကောင်းကင်ကပဲ မာမိတို့ကို ပြန်တိုင် သလားမသိ။ မာမိက နေခြံရံကို ဒေါသထွက်နေသည်။ ဆက်အိပ် မရတာနဲ့ မျက်နှာသစ်ရင်း တစ်ခါတည်း ရေချိုးလိုက်၏။ သူ့အတွက် မနက်စာကို ဦးစိန်က ပူပူနွေးနွေး အသင့်ပြင်ပေးထားသည်။

မနက်စာ စားနေဆဲမှာ ဦးစိန်အမည်ကို ခေါ်လျက် လူတစ်ယောက် အထုပ်တစ်ထုပ်နှင့် ရောက်လာ၏။

“ဒီမှာ...ဦးစိန်ရှိလားဗျာ”

နေခြံရံနားထဲ ကြားဖူးသည့်အသံကြောင့် ဖျတ်ခနဲလှမ်း အကြည့် တစ်ဖက်ကလူနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွား၏။

ပထမဆုံး သတိထားမိတာက စူးရှသည့် မျက်ဝန်းအကြည့်

တွေ။

“မင်း...ညက ကောင်လေးမဟုတ်လား”

“ဟင်...ခင်ဗျား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ် နေခြံရံပဲ၊ ကိစ္စရှိလို့လား”

ညက ကျောက်ဆောင်မှာ တွေ့ခဲ့ရသည့် ဂျစ်ကန်ကန် ကောင်လေးက အခုမှ နေခြံရံကို မှတ်မိသွားဟန်ဖြင့် မျက်ခုံးတွန့် လိုက်တာ မြင်ရ၏။

“ကျွန်တော်သွားတော့မယ်”

“နေဦး၊ မင်း ဒီကိုလာတာမဟုတ်လား”

“အစက ဟုတ်တယ်၊ အခု မဟုတ်ဘူး”

“ဘာကွ”

နေခြံရံ ဒေါသဖြစ်သွားပေမယ့် ကောင်လေးက တစ်ချက် လှည့်မကြည့်။ ဘန်ဂလိုပေါ်မှ ခြေလှမ်းကျဲများဖြင့် ဆင်းကာ အနည်းငယ်ဟောင်းနွမ်းနေသော ဂျင်းဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်တစ်ဖက်နှိုက်ကာ တခြားလက်တစ်ဖက်က ကျွတ်ကျွတ်အိတ် ဆွဲပြီး ခပ်အေးအေး လမ်းလျှောက်ပြန်သွားပုံက ထောင့်မကျိုး။

“ဟိတ်...မင်းနေဦး”

နေခြံရံ လှမ်းခေါ်ပေမယ့် ကောင်လေးက လှည့်ပင် မကြည့်။ ဒါကိုပဲ နေခြံရံက ကြည့်မရအောင် အသည်းယားနေမိ တာနှင့် နေရာကထရပ်ကာ သူ့စိတ်ကို လာဆွနေသော ကောင်လေး ရှိရာသို့ ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနှင့် ရောက်သွား၏။

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက အခုဘာလုပ်သွားတာလဲ”

“ခင်ဗျား ဘာကိုမေးတာလဲ”

“လာရင်းကိစ္စကိုမပြောဘဲ ငါ့ကိုတွေ့တာနဲ့ ချက်ချင်း လှည့်ပြန်သွားတာကို ပြောတာကွ”

“အဲဒါ ခင်ဗျားနဲ့ဘာဆိုင်လဲ၊ ကိုယ့်ခြေထောက်နဲ့ကိုယ် လာချင်လာမယ်၊ ပြန်ချင်ရင်ပြန်မယ်၊ ဘာမှမထူးဆန်းဘူး”

သည်လိုဆိုတော့လည်း နေခြံရံ ကောင်လေးကို ဘာပြန် ပြောရမှန်းမသိ။ စိတ်ထဲမှာတော့ ဒီကောင်လေးနဲ့ သူ့ကြားမှာ အဖုအကျိတ်ပြဿနာတစ်ခုခုရှိနေတာ သူ့ဘာသာသိနေသည်။

ညတုန်းက သေသေချာချာ မမြင်ခဲ့ရသော ကောင်လေး မျက်နှာကို အခုမှ အနီးကပ်စိုက်ကြည့်လိုက်တော့ သူတော်တော် အံ့သြသွားသည်။ အခုချိန်ထိ သူ့နှာမည်ကို မပြောသည့် ကောင်လေးက လူချောလေးတစ်ယောက်။ မြင်တာနှင့် ခိုက်သွားစေ

နိုင်သည့် ဥပစိရုပ်ကအပြည့်။ စူးရှသော နေခြံရံအကြည့်ကြောင့်
ကောင်လေးက မျက်ခုံးတွန့်သွား၏။

“ခင်ဗျား လူကိုဘာကြည့်တာလဲဗျာ”

“ချောလို့”

“ဟာ...ခင်ဗျား ဘယ်လိုလူလဲ”

နေခြံရံ စကားအဆုံးမှာ ဖြူသောမျက်နှာလေး နီသွားတာ
ကြည့်ပြီး သူရယ်လိုက်၏။ ကောင်လေးက နေခြံရံကိုမကြည့်ဘဲ
ထွက်သွား၏။ ဒါတောင် နေခြံရံကို ပြောဖြစ်အောင် ပြောသွားသေး
သည်။

“အလကားလူ”

ဦးစိန်က ခေတ်မီခန့်ညားသော ဘန်ဂလိုတစ်ခု၏ အစောင့်
ဖြစ်သည်။ ဘန်ဂလိုပိုင်ရှင်က တခြားသူမဟုတ်။ နေခြံရံတို့ မိသားစု
ပိုင်။ ခြံဝင်းမှာလည်း အုန်းပင်၊ စားပင်တွေဖြင့် အကျယ်ကြီးဖြစ်
သည်။

နေရာသီရောက်တိုင်း နေခြံရံတို့မိသားစု ဒီမှာလာအပန်း
ဖြေတတ်သည်။ သူတို့မိသားစု ပြန်သွားတဲ့အခါမှာတော့ ထိုဘန်ဂလို
ကို မည်သူမှမတည်းခေဘဲ ပြန်ပိတ်သွားတတ်၏။ သူကြည့်နေဆဲ

မှာ ဦးစိန်နှင့် ကောင်လေး တွေ့သွားသည်။ ဘာစကားတွေ ပြောနေ
မှန်းမသိ။ ကောင်လေးလက်ထဲက ကျွတ်ကျွတ်အိတ်က ဦးစိန်လက်
ထဲ ရောက်သွား၏။ နေခြံရံ သူတို့နား ရောက်သွား၏။

“ဘာတွေလဲ ဦးစိန်”

“ဆဲဗင်းကာလာတွေလေ၊ ကလေးအကြိုက် ပြုတ်ပြီးသုပ်
ပေးမယ်”

“ကျွန်တော်သွားမယ် ဦးစိန်”

“နေဦးလေ၊ မင်းပိုက်ဆံလိုက်မယူတော့ဘူးလား”

“နောက်မှလာယူမယ်ဗျာ၊ သွားပြီ”

ကောင်လေးက နေခြံရံတို့နားက ထွက်သွား၏။

“သူကဘယ်သူလဲ ဦးစိန်”

“ကင်းတဲ့၊ သမီးတော်ဘန်ဂလိုမှာ အလုပ်လုပ်တာပဲ”

ကင်းဆိုသော ကောင်လေးက ဦးစိန်တို့လိုပဲပေါ့။ နေခြံရံ
သက်ပြင်းချကာ ကင်း ထွက်သွားရာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်
၏။

အရင်က ကင်းကို ဒီနေရာမှာ နေခြံရံ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး
ပါ။ ခုမှ ဦးစိန်နှင့် ဘယ်လိုပတ်သက်ကာ ရောက်လာသည်မသိ။

နေခြံရံ မျက်မှောင်ကုပ်ကာ စဉ်းစားရင်း နေရာမှ ထွက်ခဲ့သည်။
 ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိ။ ကင်းဆိုသည့်ကောင်လေးကို အလုပ်
 သမားတစ်ယောက်အဖြစ် သူတွေ့နေရခြင်းက စိတ်မကောင်း။
 ကင်းမှာ ဒီထက်မကသော ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းတွေ ရှိနေလိမ့်မည်
 ဟု နေခြံရံစိတ်ထဲက အလိုလိုထင်နေသည်။ ချောမောသော ရုပ်ရည်
 နှင့် မလိုက်သော ကင်းဘဝကို စိတ်ထဲက သူ့အလိုလို သနားနေမိ
 တာကလည်း ထူးဆန်းသည်။

နေခြံရံ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် သမီးတော်ဘန်ဂလိုရှိရာ
 သို့ လျှောက်ခဲ့၏။ ငပလီ၏ မနက်ခင်းအောက်မှာ နေစာခိုလှုံသူ
 တွေက ကမ်းခြေမှာ ဟိုတစ်စု၊ ဒီတစ်စု။

ကောင်မလေးတစ်ယောက်က နေခြံရံကိုမြင်တော့ တရွတ်
 ရွတ်အသံပြုကာ...

“ဟေ့...အဖော်မပါဘူးလား၊ အဖော်လိုရင် လိုက်ခဲ့မယ်
 လေ”

ဟု လှမ်းအော်ကြ၏။ နေခြံရံ မကြားချင်ယောင်ဆောင်
 ကာ သမီးတော်ဘန်ဂလိုရှိရာဘက်သို့ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့်
 လျှောက်လိုက်သည်။

သမီးတော်အမည်နှင့် ဘန်ဂလိုက အကျယ်ကြီးဖြစ်သည်။
 ခြံစောင့်အတွက် နေစရာအိမ်ကို ခြံထောင့်တွင် သပ်ရပ်စွာ
 တည်ဆောက်ပေးထား၏။ နေခြံရံ အပေါက်ဝမှနေ၍ လှမ်းအသံပြု
 လိုက်သည်။

“ကင်း”
 “ကင်းရှိလား”
 “ဘယ်သူလဲ...ဟင်”

အသံနှင့်အတူ ထွက်လာသော ကင်းက နေခြံရံကိုမြင်
 တော့ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ပင့်တက်သွား၏။

နေခြံရံကတော့ သူ့ကိုတွေ့တာနှင့် မကြည်သလို အမူ
 အရာ၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားပုံနှင့် ကင်းကိုကြည့်ကာ
 ပြုံးလိုက်၏။

“ဒီကို ခင်ဗျားဘာလာလုပ်တာလဲ”
 “မင်းနဲ့တွေ့ချင်လို့”
 “ဘာကိစ္စလဲ”

လေသံက မာသလို မျက်နှာက ထန်သည်။ ရုတ်တရက်
 နေခြံရံ ဘာပြောရမှန်းမသိ။ ပြီးမှ ကျောက်ပုခွန်ပေးရန်ရှိသည့်

ပိုက်ဆံကို သတိရသွား၏။

“ဦးစိန်က မင်းကို ပုစွန်ဖိုးပေးခိုင်းလို့”

“ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ဗျာ၊ နောက်မှလာယူမယ်လို့ ပြောထားတာကို”

ကင်း၏အပြောကြောင့် သူ့မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွား၏။ နေခြံရံလို လူတစ်ယောက်ကို ဘာမှမဟုတ်သည့် ကင်းလိုကောင်လေးတစ်ယောက်က အပြောအဆို အဆက်အဆံမလုပ်ချင်တာကို အံ့ဩစိတ်နှင့် ခံပြင်းနေမိ၏။

“မင်းဆိုလိုတာက ဘာလဲ၊ ငါ မင်းဆီကိုလာတာ မကြိုက်တာလား”

“ခင်ဗျားစကားပြောတာ ဆင်ခြင်ပြောဗျာ”

“ကိုယ်ပြောတာ မှားနေလို့လား”

ကင်းက မဖြေ။ နေခြံရံက ကင်းမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ပုစွန်ဖိုးပေးမှာဆို၊ ပေးခဲ့”

နေခြံရံအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတစ်ထပ်ကို ထုတ်လိုက်၏။

“ဘယ်လောက်လဲ”

“တစ်သောင်း”

နေခြံရံက ငွေတစ်ထပ်ကို ရေတွက်ပြီး ကင်းလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ကင်းက နေခြံရံလက်ထဲက ပိုက်ဆံကို သူ့အိတ်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားလာရင်းကိစ္စက ဒါပဲမဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် သွားစရာရှိသေးတယ်”

အနုနည်းနှင့် နေခြံရံကို နှင်မှန်းသိလိုက်၏။

“မင်း သွားစရာရှိတာသွားလေ၊ ကိုယ် ဒီမှာနေခဲ့မယ်”

ကင်းက နေခြံရံမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ မျက်နှာချောချောမှာ မနှစ်မြို့ခြင်းက အထင်းသား။

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ဒီမှာနေလို့ဖြစ်မလားဗျာ”

“စိတ်ချ၊ မင်းပိုင်တဲ့ပစ္စည်း ဘာတစ်ခုမှ မပျောက်စေရဘူး”

နေခြံရံစကားကြောင့် ကင်း စိတ်ရှုပ်သွား၏။ နေခြံရံက ကင်းမျက်နှာပေါ်က အပြောင်းအလွဲကို ဂရုမစိုက်။ စီးကရက်ဘစ်လိပ်ကို မီးညှိရိုက်ဖွာလျက် သမီးတော်ဘန်ဂလိုနှင့် ဆားပတ်ဝန်းကျင်ကို အေးအေးဆေးဆေး အကဲခတ်နေ၏။

“မင်း သွားစရာရှိတာ သွားလေ”

နေခြံရံ အပြောအောက်မှာ ကင်း ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

အနီးကပ်ကြည့်မှ နေခြံရံ သွင်ပြင်က ချောမောခန့်ညား ကာ ရင်အုပ်ထွားထွား၊ စပို့ရှပ်လက်တိုကြပ်ကြပ်အောက်မှ ဖုထွက် နေသော လက်မောင်းကြွက်သားများနှင့် စတိုင်လ်ကျကျ ယောက်ျား ပီပီသသ။ စကားပြောပုံ လေယူလေသိမ်း၊ အမူအရာတွေကအစ တစ်မျိုးဆွဲဆောင်တာ ကင်း တွေ့နေရ၏။

ဦးစိန်ကလည်း ဘာလို့ ကင်းဆီကို နေခြံရံလိုလူကို လွတ် လိုက်မှန်းမသိ။

“ဒီမှာ ဘန်ဂလိုကို သူဌေးက ကျွန်တော့်ကိုအပ်ထား တာဗျာ”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“အကောင်းဆုံးက ဒီနေရာက ခင်ဗျားပြန်သင့်ပြီဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဆီမှာ တခြားအလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်”

“မင်းနာမည်က ကင်းနော်”

“ခင်ဗျား သိပြီးပြီမဟုတ်လား၊ ဘာလို့ ထပ်မေးနေတာ

လဲ”

“သေချာချင်လို့”

“ဒီမှာလုပ်တာ လခဘယ်လောက်ရလဲ”

ကင်းက နေခြံရံကို မကျေမနပ် တစ်ချက်စိုက်ကြည့်၏။

“သိတော့ ခင်ဗျားက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မင်းကို အလုပ်ခန့်မလို့”

“မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်ရှိပြီးသား”

“ခင်ဗျား သိပ်အလုပ်ခန့်ချင်ရင် တခြားမှာ အလုပ်သမား သွားရှာလိုက်ဦး”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“ခင်ဗျား ဘာရယ်တာလဲ”

“မင်းကိုသဘောကျလို့”

နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါး ရန်အတွေ့ကောင်းနေတာကို ရည်ရွယ်ခြင်းဆိုတာကို ကင်းမသိ။ နေခြံရံ အရယ်ရပ်ကာ ခေါင်း တညိတ်ညိတ်ဖြင့် ပြုံးသည်။

“ကိုယ့်အတွက် အလုပ်သမား မလိုပါဘူး၊ မင်းလိုအပ် လာတဲ့ တစ်နေ့ကြ ကူညီနိုင်အောင်လို့ပါ”

နေခြင်း စကားအဆုံးမှာ ကင်းက နှုတ်ခမ်းတွန့်သည်ဆိုရုံ ပြုံးသည်။

“ဒီလိုအပြောတွေက ရိုးနေပါပြီဗျာ၊ သူဌေးဆိုတဲ့လူတွေက ပါဝါပြချင်တာတစ်ခုတည်းနဲ့ တွေ့တဲ့လူတိုင်းကို သူတို့အလုပ်သမားလို ထင်ချင်ထင်နေတတ်တာမျိုးဗျာ”

“အဲဒီလိုလူထဲမှာ ကိုယ်မပါပါဘူး၊ မင်း ဒီမှာအလုပ်လုပ်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ခင်ဗျားက ဘာလို့မေးတာလဲ”

“အရင်က မင်းကို ဒီမှာမမြင်ဖူးလို့”

“ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားကို အခုမှမြင်ဖူးတာပါ”

နေခြင်း မေးတာကိုမဖြေ။ ကင်းက သူပြောချင်တာ ပြောနေတာမို့ ကင်းကို နေခြင်းရဲ့ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ဒီကောင်လေးက မလွယ်။

ဘယ်လိုစကားနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် နေခြင်းကို တိုက်ခိုက်ဖို့ အသင့်ပြင်ဆင်ထားပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

“အလို...မောင်နေခြင်းပါလား”

သူတို့နားသို့ သမီးတော်ဘန်ဂလိုစောင့် အဘစ် ရောက်လာ

ပြီး နေခြင်းကို နှုတ်ဆက်ချိန် ကင်းမျက်နှာက ပိုတင်းသွား၏။

“နေကောင်းတယ်နော် အဘစ်”

“ကောင်းပါတယ် မောင်နေခြင်း၊ အခုလာတာ ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“မပြောတတ်သေးဘူး အဘစ်၊ လောလောဆယ် ကျွန်တော့်ကို အုန်းစိမ်းရေတိုက်ပါဦးဗျာ”

နေခြင်းက စိမ်းမြသော အုန်းပင်များကို ကြည့်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အုန်းပင်က နည်းနည်းမြင့်တယ်ကွဲ့၊ အဘစ်က အသက်ကြီးတော့ မျက်စိနည်းနည်းမှုန်နေပြီ၊ ရွာထဲက ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး တက်ခိုင်းလိုက်မယ်”

“အဘစ်...ရွာထဲသွားရင် ကြာဦးမှာဗျာ၊ ကျွန်တော်က အခုစားချင်တာ၊ ဟိုမှာ သူ့ကိုတက်ခိုင်းပါလား”

နေခြင်းက သူတို့နားမှာရှိနေသည့် ကင်းကို မေးဆတ်ပြုလိုက်သဖြင့် ကင်းနှင့်အဘစ် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ကင်းမျက်နှာပျက်သွားသလို အဘစ်လည်း မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်ကာ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“မဖြစ်ပါဘူးကွယ်”

“ဘာလို့မဖြစ်တာလဲ အဘစ်၊ ကင်းက လူငယ် တစ်ယောက်ပဲ၊ ဒီအုန်းပင်လောက်တော့ တက်နိုင်ရမှာပေါ့

“ကင်းနဲ့ မဖြစ်ပါဘူးကွယ်”

“အဘစ် ရွာထဲကကောင်လေးကို ခေါ်ပေးပါ့မယ်၊ အဘစ်ရဲ့တူက”

“ကျွန်တော်က အဘစ်ရဲ့လူကို အလကားတက်ခိုင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကင်းအတွက် ဘောက်ဆူးပေးမှာပါ”

“ဘယ်လိုလဲ ကင်း၊ အုန်းပင်ပေါ် တက်ပေးမလား”

“မောင်နေခြံရံ”

အဘစ် မတားနိုင်လောက်ခင်မှာ နေခြံရံက ကင်းကို အုန်းပင်တက်ရန် ပြောလိုက်တာမို့ အဘစ် မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

“ရပါတယ် အဘစ်၊ အဘစ် သွားလုပ်စရာရှိတာ သွား လုပ်ပါ၊ သူခိုင်းတာ ကင်း လုပ်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ်၊ မဖြစ်နိုင်တာ မလုပ်ပါနဲ့၊ တော်ကြာ”

“စိတ်ချပါ အဘစ်၊ ကဲ အဘစ် ရွာထဲသွားစရာရှိတယ် ဆို”

“ဒါပေမဲ့”

“ကင်းသိပါတယ် အဘစ်၊ ကင်းအတွက် မပူပါနဲ့၊ အဘစ် သွားစရာရှိတာသွားပါ၊ ကင်းကိုစိတ်ချ”

အဘစ်က ကင်းတို့နှစ်ယောက်ကို စိတ်မချဟန်ဖြင့် နေခြံရံ ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွား၏။ နေခြံရံကတော့ လက်ပိုက်မပျက် ခပ်တည်တည်မျက်နှာဖြင့် ရပ်နေသည်။

ကင်းက နေခြံရံကို ကြည့်လိုက်၏။

“စောစောက ခင်ဗျားပြောတယ်နော်၊ ကျွန်တော့်ကို အုန်းပင်တက်ခ တန်ရာတန်ကြေးပေးမယ်လို့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်လောက်ပေးမှာလဲ”

“မင်းတောင်းသလောက်”

“ကောင်းပြီ...ဒါဆို အုန်းပင်ပေါ် ကျွန်တော်တက်မယ်၊ ပြောပြောဆိုဆို ကင်းက ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်ကို ခေါက် တင်၏။ နေခြံရံ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန်ဖြင့်...

“ဪ...တောင်းသလောက်ဆိုလို့ မတန်တရာတော့ မတောင်းနဲ့ပေါ့”

နေခြံရံက မျက်နှာထားအေးစက်စက်ဖြင့် ကင်းကို မထိ တရံပြော၍ နေခြံရံမျက်နှာကို ကင်း ခပ်စူးစူးကြည့်ကာ...

“ဘာလဲ မပေးနိုင်လို့လား”

“မင်းက ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ကျွန်တော် မထင်လိုပါဘူး၊ ခင်ဗျားစကား တည်နိုင်ရဲ့ လားဆိုတာ အဓိကပါ”

“ကိုယ်က ပေးပြီးသားကတိကို ဘယ်တော့မှ မဖျက် ဘူး”

“စိတ်ချပါ၊ ကင်းဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း သူများဆီက ငွေကို အလကားမယူပါဘူး၊ ထိုက်သင့်တဲ့တန်ကြေးပဲ တောင်းမှာ ပါ”

“ကဲ...ဘယ်အပင်တက်ရမလဲ ပြော”

ကင်းအပြောကြောင့် နေခြံရံက ကင်းကို တစ်ချက်ကြည့် ပြီး အုန်းပင်တွေကို လိုက်ကြည့်၏။ ပြီးမှ ခပ်မြင့်မြင့်အပင်ကိုရွေး ကာ လက်ညှိုးထိုးသည်။

“ဟို အပင်”

ကင်း မော့ကြည့်လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းတွန့်ပြုံးလိုက်သည်။ နေခြံရံက ကင်းကို ပညာပြနေမှန်းသိ၍ပါ။

“ကောင်းပြီ...ခင်ဗျားလိုချင်တဲ့အပင်က ရစေမယ်”

နေခြံရံရှေ့မှာ ကင်းက အုန်းပင်ပေါ် စတက်၏။ ကင်း တကယ်တက်သွားတော့ နေခြံရံ စိုးရိမ်သွားသည်။ နေခြံရံ တက်ခိုင်းလိုက်တဲ့အပင်က သိပ်တော့မမြင့်။

ကင်းက နေခြံရံကိုမကြည့်။ အုန်းပင်ပေါ် ကျွမ်းကျင်စွာ တက်သွား၏။ ဒါကလည်း ကင်းအတွက် ကံကောင်းခြင်းဟု ဆိုရ မည်။ နေခြံရံက ကင်းကို ညွှန်ပြသည့်အပင်က ကင်းတက်နေကြ အပင်။ အဘစ်ကိုယ်တိုင် ကင်း တက်ဆင်းလွယ်ကူစေရန် ခြေနှင့် ကွက်နှင့် လက်ကိုင်စရာ ကြိုးချည်ပေးထား၏။

“ဟေ့လူ...ဘယ်အခိုင်လဲ”

“မင်းလက်နားက အုန်းသီးတစ်လုံးဆိုရပြီ”

ကင်း ဘာမှမပြောဘဲ နေခြံရံ ညွှန်ပြသည့်နေရာက အုန်းသီးကို ခုတ်ချလိုက်၏။ သဲပြင်ပေါ် အုန်းသီးဘုတ်ခနဲကျသွား မှ ကင်း အပင်ပေါ်မှ ခဲရာခဲဆစ် ဆင်းလာ၏။ အောက်ရောက်တော့

ကင်း၏ ဖြူသောမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ချွေးတွေသီးကာ ရဲနီနေသည်။

နေခြံရံက ကင်းကိုကြည့်ပြီး မျက်ခုံးတွန့်သည်။

“နေပါဦး...မင်းကိုကြည့်ရတာ တော်တော်လေး စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ပင်ပန်းသွားသလိုပဲ”

“ပင်ပန်းလား၊ မပင်ပန်းလား သိချင်ရင် ခင်ဗျားကိုယ် တိုင် အုန်းပင်ပေါ်တက်ကြည့်”

နဂိုက မောနေရသည့်အထဲ နေခြံရံစကားက ကင်းကို ဒေါသဆွပေးသလို ဖြစ်သွား၍ ကင်းလေသံက ပို၍ မာကြော ကျွတ်ဆတ်သွားသည်။

“မင်း ကိုယ့်ကိုမအော်နဲ့”

“ဘယ်မှာအော်လို့လဲ”

“ဒီမှာ ခင်ဗျားဟာ နည်းနည်းလေးမှ လူမှုရေးနားမလည် တဲ့လူပဲ”

“မင်း ဘာကိုပြောတာလဲ”

“အုန်းပင်တက်ရတဲ့အလုပ်ကို ဝေဖန်နေလို့ ပြောတာဗျာ”

“ဒါ ဘာဆန်းလဲ၊ ဒီနေရာမှာ နေမှတော့ ဒီအလုပ်မျိုးကို ကျင့်သားရဖို့ ကောင်းနေပြီ”

မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲလျှက် မောပန်းဟန်ရှိနေသော ကင်းကို နေခြံရံ တမင်ဒေါသဖြစ်အောင် ပြောလိုက်တော့ ကင်း အံတင်းခနဲ ကြိတ်ကာ ထလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျင့်သားရရ မရရ ခင်ဗျားအပူ မပါပါဘူး၊ ခင်ဗျားပေးမယ်ဆိုတဲ့”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းဘယ်လောက်လိုချင်လဲ ပြော”

နေခြံရံထံမှ ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် အပြောကို ကင်းက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်၏။

“အဟွန်း...သိပ်မများပါဘူး၊ ဟောဒီမှာ”

“ခွပ်”

“အား”

ကင်းထံမှ ထင်မှတ်မထားဘဲ ပျံ့ဝဲရောက်လာသည့် လက်သီးချက်ကြောင့် နေခြံရံ အငိုက်မိသွားကာ မေးရိုးတစ်ဖက် တော်တော်နာသွား၏။

“မင်း...ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“အုန်းပင်တက်ပေးခ ယူတာ”

“ဘာကွ၊ မင်း လူကိုစော်ကားလှချည်လား၊ မင်းကို

အုန်းပင်တက်ခပေးမယ်ဆိုတာ ငွေကိုပြောတာ”

“အဟွန်း...အဲဒီအတွက်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို ငွေအကြောင်း လာမပြောနဲ့၊ ခင်ဗျားသေရဲရင် အဲဒီငွေနဲ့ အခုတောင် သတ်ပစ်ချင်သေးတယ်”

“မင်း”

“ခင်ဗျား...နေဦး”

“အုန်းပင်ပေါ်က ကျွန်တော်ပြုတ်ကျသွားရင် ဘာဖြစ် မယ်ထင်သလဲ”

နေခြံရံ မဖြေတော့။ ကင်းက ခပ်လှောင်လှောင်ရယ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ခင်ဗျား မဖြေနိုင်တော့ဘူးလား၊ အသက် ဗျ အသက်၊ ဒီတော့”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားဆီက ကျွန်တော်ယူလိုက်တာ အသက် တန်ဖိုးထက်စာရင် အများကြီး နည်းပါတယ်ဗျာ”

အချက်ကျကျပြောနေသော ကင်းစကားများကို နေခြံရံ ပြိုင်မငြင်းနိုင်။ မတရားမှန်း သိပေမယ့် နေခြံရံ အောင့်သက်သက် နှင့် ငြိမ်နေလိုက်၏။

“မင်းဘက်က လိုချင်တာယူပြီးပြီဆိုတော့ ဒီအုန်းသီးကို

မင်းကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ဘန်ဂလို အရောက်ပို့”

“ရတယ်၊ ဒီလောက်က ကင်းအတွက် အသေးအဖွဲ့”

ကင်းက နေခြံရံရှေ့က အုန်းသီးပိုက်ပြီး ခပ်တည်တည် ထွက်သွားတော့မှ ကင်းဆိုသည့် ကောင်လေးကို သဘောကျစွာ မေးကို တစ်ချက်ပွတ်ပြီး ပြုံးလိုက်၏။

လမ်းမှာ မြင်သမျှ မိန်းကလေးတွေက ကင်းတို့နှစ်ယောက် ကို ထူးဆန်းဟန်ဖြင့် ကြည့်ကြသည်။

“ဟာ...တစ်ယောက်ကလည်း မိန်းမချောချော၊ နောက် တစ်ယောက်ကလည်း မုတ်ဆိတ်ပါးမြိုင်းမွေးတွေနဲ့ ခန့်ချောကြီး တော်”

“ခစ်...ခစ်”

“တို့က ရှေ့က ကိုရိုးယားမင်းသား ချောချောလေးနော်”

“ရှင်တို့လို အမွှေးအမျှင်တွေပါတဲ့ လူကြီးမဟုတ်ဘူး”

“ခစ်”

လမ်းမှာတွေ့သော မြီးကောင်ပေါက်လေးတွေအသံကြောင့် နေခြံရံ မျက်နှာနီရဲသွားသည်။ ကင်းကို ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာ ထားက ခပ်တည်တည်။

“ဟေး...ကိုးကိုးနပ်နဲ့ ကိုကို”

“မီးတို့ကို ပေးပါလား”

ကောင်မလေးတွေက ရဲသည်။ ကဲသည်။

ကင်းကို ဘာတွေသဘောကျသည်မသိ။ ကင်းဆိုတဲ့

ကောင်လေးက ဘဝင်ခပ်မြင့်မြင့်။ ဒေါသတွေက ဘာကိုမှန်းမသိ
အောင် ထွက်နေ၏။

ဘန်ဂလိုရောက်တော့ ဦးစိန်ကို အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဦးစိန်...ဦးစိန်”

“လာပြီ ကလေး၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

မီးဖိုဆောင်ဘက်မှ ဦးစိန် ပြေးထွက်လာ၏။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ အုန်းသီးခွဲဖို့ ဒီကောင်လေးကို ဓားယူ
ပေးလိုက်ပါ”

“ဟေ”

ဦးစိန်က အုန်းသီးပိုက်လာသော ကင်းကိုတစ်လှည့်၊
မျက်နှာရဲလျက် ဒေါသဖြစ်နေသော နေခြံရံကို တစ်လှည့် နားမလည်
သလိုကြည့်ကာ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွား၏။

ကင်းက သူယူလာသည့် အုန်းသီးခိုင်ကို အခန်းထောင့်

မှာ ချလိုက်ပြီး...

“ဟူး...မောလိုက်တာဗျာ၊ ရေအေးအေးတစ်ခွက်လောက်

မရနိုင်ဘူးလား”

“ဦးစိန်”

“အေး...လာပြီ”

“ရေယူခဲ့ပါ”

နေခြံရံ လှမ်းအော်လိုက်၍ ဦးစိန်က သူတို့နှစ်ယောက်
အတွက် ရေသန့်ပူးနှင့် ဖန်ခွက်နှစ်ခု လင်ဗန်းထဲထည့်၍ လာချပေး
သည်။ ရေပူးဖောက်ပြီး နေခြံရံကို အရင်လှမ်းပေးတော့ နေခြံရံက
မယူ။

“သူ့ကိုပေးလိုက်”

ဦးစိန်က သွက်လက်စွာပင် ကင်းလက်ထဲ ရေဖန်ခွက်
လာထည့်ပေး၏။

“ကဲ...ကျွန်တော်ပြန်မယ်”

ကင်းက ရေခွက်ကို ပြန်ချပြီး နေခြံရံကို တစ်ခါတည်း
ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်လုပ်အားခ ပေးပါ”

“ဘာကွ”

“အံ့ဟွန်း...ခင်ဗျားကလည်း ဒေါသကြီးပဲကို၊ ကျွန်တော် အလကားစတာပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်အတွက် ရေတစ်ခွက်လောက် သောက်ရရင်ပဲ အုန်းသီးတစ်ခိုင် သယ်ပေးခရတယ်လို့ သဘောထား ပါတယ်”

“ကဲ...သွားပြီဗျို့”

“ဟိတ်...နေဦး”

ကင်းကို နေခြံရံက တားလိုက်သဖြင့် မျက်မှောင်လေးတွန့် ကာ ကြည့်လာသည်။

“မင်းက ရေသောက်ပြီးပေမယ့် ကိုယ် အုန်းစိမ်းရေ မသောက်ရသေးဘူး၊ အုန်းရေသောက်ဖို့ မင်းလုပ်ပေးပြီးမှသွား”

“ကျွန်တော် မလုပ်တတ်ဘူးဗျာ”

“ဘာပြောတယ်”

“မလုပ်တတ်ဘူးလို့ ပြောတာ”

“ခုနက အုန်းပင်ပေါ်တက်တာက ခင်ဗျားကို ပညာပေး ချင်လို့”

“ကဲ...ကျွန်တော်သွားပြီ”

ကင်းက ခပ်ပြုံးပြုံးပြောပြီး နေခြံရံရှေ့က ချာခနဲ ထူထွက်ကျောခိုင်းသွား၍ သူဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွား၏။ ခင်ထဲမှာတော့ ကင်းထံမှ ထောင့်မကျိုးသည့် အမူအရာအပြောအဆို နှားကြောင့် တစ်မျိုးတော့ ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။

“ဦးစိန်”

“လာပြီ ကလေး”

“ဦးစိန် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“နေပါစေ၊ ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ဦးစိန် လုပ်စရာရှိ ဘာ ဆက်လုပ်ပါ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

အခန်း (၃)

နောက်ညတွေမှာ ကင်း၏ ဂစ်တာသံကို မကြားရတော့။
နေခြံရံနှင့် ပြဿနာဖြစ်ပြီးသည့်နောက် တမင်မတီးဘဲနေတာလား
မသိ။ နေခြံရံကတော့ ညရောက်တိုင်း ကင်း၏ဂစ်တာသံ ကြားရ
လေမလားဟု အိပ်ရာထက်မှ နားစွင့်နေသည်။ ဒါကို ကင်းသိလျှင်
ခပ်ရိရိ လှောင်ပြောင်သရော်မည်ထင်သည်။

သည်နေ့တော့ လကလည်း သာနေ၏။ နေခြံရံ ဘယ်လို
မှ အိပ်မပျော်။ ကင်းဂစ်တာသံလည်း မကြားရတော့ အထီးကျန်
ခြောက်သွေ့သလိုကြီး ဖြစ်နေသည်။

အခန်းထဲမှာ နေရတာ နေခြံရံ အသက်ရှူမဝသလို
ဖြစ်လာ၍ သဲသောင်ပြင်ပေါ် လမ်းလျှောက်ရန် စိတ်ကူး၏။ နေခြံရံ
စိတ်ထဲ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ အရင်တစ်ခါ ကင်းနဲ့တွေ့ခဲ့သော

ကျောက်ဆောင်လေးဆီသို့ သွားချင်နေ၏။

ထို့ကြောင့် အိပ်မပျော်သည့်အတူ ပင်လယ်ညအလှကို
ခံစားရန် နေခြံရံ အခန်းအပြင်ဘက် ထွက်ခဲ့သည်။ အပြင်ဘက်မှာ
လှပသောည၏ အေးမြသောလေ၊ ချစ်စရာကောင်းသော ပင်လယ်
အလင်းရောင်က နေခြံရံကို ဖိတ်ခေါ်နေသည်။

နေခြံရံ သဲသောင်ပြင်အတိုင်း လမ်းလျှောက်ရင်း ကင်းနဲ့
တွေ့ခဲ့သော ကျောက်ဆောင်ရှိရာဘက် လျှောက်လာ၏။ ကျောက်
ဆောင်လေးနားရောက်တော့ ကင်းကိုများ တွေ့လေမလားဟု
ကြည့်မိတော့ နေခြံရံ တိတ်ဆိတ်ညမှာ သူကလွဲ၍ တခြားဘယ်သူ
မှမရှိ။ နေခြံရံ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ကျောက်ဆောင်လေးပေါ်
ခြည်းညင်းစွာတက်ခဲ့၏။ ပြီးတော့ ကင်း ထိုင်ခဲ့သော နေရာလေး
မှာ ထိုင်လိုက်၏။

ထို့နောက် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ဖြင့် လရောင်အောက်မှာ
နို့သော ပင်လယ်၏အလှကို တဝကြီး ခံစားနေမိသည်။ နေခြံရံ
သတိလက်လွတ် ဘယ်လောက်များ ထိုင်နေမိသည်မသိ ကိုယ်ထဲ
က ချမ်းစိမ့်လာမှ ပြန်ဖို့သတိရလာ၏။

ဟင်း...အတော်ညဉ့်နက်နေပြီပဲ။

နေခြံရံ နေရာမှထကာ ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တစ်ချက်တစ်ချက် လှိုင်းရှိုက်သံမှတစ်ပါး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထိုစဉ်...

“ဟင်”

နေခြံရံ ခြေလှမ်းလေးတွေ တန့်သွားကာ ရှေ့မှမြင်ကွင်းကို ကြည့်နေမိ၏။

လူတစ်စု။

တိတ်ကျကျပြောရရင် အရက်မူးလာသော လူစုနှင့် နေခြံရံ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်နေသည်။

ပြဿနာ မဖြစ်ချင်၍ နေခြံရံက အမူးသမားများကို ရှောင်ကွင်းသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စက နေခြံရံစိတ်ကူးသလို ဖြစ်မလာ။

အမူးသမားတစ်စုက နေခြံရံရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်လျက် နေခြံရံ မျက်နှာကို ရန်ရှာချင်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်၍ စတင်စိန်ခေါ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်လူ၊ တစ်ယောက်တည်း အသည်းကွဲနေတာဆိုရင် အစ်ကိုတို့က ကူညီနိုင်ပါတယ်”

“ဒီမှာအရက်ပါတယ်၊ အတူချမလား”

အရက်သမားက အာလေးလျှာလေး။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အရက်မသောက်တတ်ပါဘူး”

“ဟ...မသောက်တတ်လို့ သောက်တတ်အောင် မင်းကို တို့အစ်ကိုကြီးက သင်ပေးမှာကွ”

“လာ...ဒီမှာသောက်”

ဒုတိယလူက ခပ်မိုက်မိုက်။ နေခြံရံလက်ထဲ သူ့လက်ထဲ အရက်ပုလင်း လာထည့်သည်။ နေခြံရံက မယူ။

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားပါ၊ ကျွန်တော့်ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

“နှောင့်ယှက်တာ မဟုတ်ဘူးကွ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောရင်း ထိုလူသုံးယောက် နေခြံရံနားက မခွာ။

“ဟိတ်ကောင်...ဒီမှာ ငါတို့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း မင်း အရက်သောက်မလား၊ မသောက်ဘူးလား ပြော”

“ခင်ဗျားတို့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားရင် ကောင်းမယ်ဗျာ”

“အံ့မာ...မသွားတော့ မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းက ငါတို့ကို အမိန့်ပေးရအောင် ဘာကောင်လဲ”

ပါးစပ်က ပြောတာမဟုတ်။ နေခြံရံမျက်နှာ ဒေါသဖြင့် ခက်ထန်လာ၏။

“ခင်ဗျား ကျုပ်အင်္ကျီစကို လွှတ်နော်”

“မလွှတ်ဘူးကွာ”

“ကဲ...မလွှတ်ဦး”

“ခွင့်”

“ဟာ...ချတယ်ကွ”

“ကဲကွာ...ကဲ...ကဲ”

နောက်ထပ် အရက်သမားနှစ်ယောက်ကပါ နေခြံရံထံ ဝင်ချပေမယ့် မထိ။ မူးမူးရူးရူးနှင့် လူသုံးယောက်ကြားမှာ နေခြံရံ ရှုပ်ထွေးနေ၏။

သုံးယောက်ထဲမှာ တစ်ယောက်က ကိုယ်ခံပညာ တော်တော်ကောင်းသည်။ သတိထား၍ ရှောင်နေသည့်ကြားက နေခြံရံကို နှစ်ချက်သုံးချက် ထိဖြစ်သွားသေးသည်။ နေခြံရံက

ထိုလူလောက် ကိုယ်ခံပညာပိုင်းမှာ မကောင်း။ ဒီကြားထဲ နောက်ထပ် အမူးသမားနှစ်ယောက်ရန်က ရှိသေးသည်။

“ဟိတ်...အားလုံးရပ်လိုက်စမ်း”

စူးရှမာကြောသော အသံကြောင့် နေခြံရံ အပါအဝင် အားလုံးအကြည့်တွေက အသံလာရာကို တစ်ပြိုင်ထဲ ရောက်သွား ၏။

“ကင်း”

နေခြံရံ မျက်စိတွေ မမှားပါ။ လရောင်အောက်တွင် ခြေနှစ်ဖက်ကိုတွဲလျက် လက်ထဲမှာ တုတ်ရှည်တစ်လက်ကို ကိုင်လျက် ရပ်နေသူက ကင်း။

“မင်းက ဘာကောင်လဲ”

“သိချင်ရင် ဒီမှာစမ်းကြည့်”

“ဝှစ်”

“ဝိုး”

“ဟာ...ချတယ်ကွ”

“ကဲကွာ”

“ဒုတ်”

ရန်ပွဲက ခဏချင်း ပြန်ရှုပ်ထွေးသွား၏။ နေခြံရံကိုယ်တိုင်လည်း ကင်းကြောင့် ပိုအားတက်သွားသည့်အတွက် ပိုသွက်လာ၏။

နောက်ဆုံး အမူးသမားတွေ ကြောက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားကြသည်။ ဒီတော့မှ လက်ထဲက တုတ်ကို ပစ်ချပြီး ကင်းလည်း သဲသောင်ပြင်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်၏။ နေခြံရံကိုယ်တိုင်လည်း ကင်းနားမှာ မောမောနှင့် လာထိုင်၏။

“ညကြီးအချိန်မတော် ခင်ဗျားက ဘာထလုပ်တာလဲဗျာ”

“မင်းကရော”

နေခြံရံက ကင်းမေးတာကို မဖြေဘဲ ပြန်မေး၍ ကင်းစိတ်တိုသွားသည်။

“ကျွန်တော် အရင်မေးတာဗျာ”

“အိပ်မပျော်လို့”

“ကဲ...ဖြေ”

“ဘာဖြေရမှာလဲ”

“ဒီအချိန်ထိအောင်နေတာ မင်းလည်း အိပ်မပျော်လို့

လား”

ကင်းက ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် နေခြံရံမျက်နှာကို ခပ်တည်

တည်ကြည့်နေ၏။

“ဟုတ်တယ်”

နေခြံရံတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေဆဲ ရိပ်ခနဲ လူနှစ်ယောက် အမှောင်ထဲက ပြေးဝင်လာတာ မြင်လိုက်ရ၏။

“ကင်း...မင်းနောက်မှာ”

“အား”

“တုတ်”

နေခြံရံ သတိပေးတာ နောက်ကျသွားပါပြီ။ ရှေ့တစ်ယောက်ကို နေခြံရံ လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေတုန်း ကင်းနောက်ကို လူတစ်ယောက်က ဝင်ရိုက်တာ ခံလိုက်ရ၏။ ဒါတောင် နေခြံရံက ထိုလူကို ခြေဖြင့် လှမ်းကန်လိုက်၍ ကင်းကို ရှုပ်ထဲသွားပေမယ့် ကင်းက လဲကျသွား၏။ ကင်းလက်က တုတ်ကို ဆွဲယူပြီး အရက်သမားတွေကို လိုက်ရိုက်မှ သူတို့ထွက်ပြေးသွား၏။ နေခြံရံကင်းနား အပြေးရောက်သွားပြီး ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ကာ...

“ကင်း”

ငြိမ်သက်နေသော ကင်းကို စိုးရိမ်စွာ နေခြံရံ လှုပ်နှိုး၏။

“ကင်း”

“ခေါ်လို့လည်းမရဘူး၊ ခေါင်းမှာလည်း သွေးတွေနဲ့”
နေခြံရံ ဘာမှစဉ်းစားမနေဘဲ အင်္ကျီစကို ဆွဲဆုတ်ကာ
ကင်းခေါင်းကို သွေးတိတ်အောင် ပတ်တီးသဖွယ် စည်းပေးလိုက်
သည်။

ထိုစဉ် ကင်း မျက်လုံးပွင့်လာလျက်...

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

“ကင်း”

နေခြံရံ ဝမ်းသာသွားလျက် ကင်းကို ပွေ့ထူလိုက်သည်။

ကင်းက နေခြံရံကို ရီဝေဝေမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကာ...

“ဟိုလူတွေကော”

“ထွက်ပြေးသွားကြပြီ”

“ကျွန်တော် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မင်းခေါင်းကို ထိသွားတာ”

“အား...ကျွတ်”

“ခေါင်းထဲက မူးလိုက်တာဗျာ”

“ဒါဆို ဘန်ဂလို အမြန်ပြန်မှဖြစ်မယ်၊ ဟိုမှာ ဆေးအိတ်

ရှိတယ်၊ မင်းလမ်းလျှောက်နိုင်ရဲ့ဗား”

ကင်းက နေခြံရံမေးတာကို မဖြေဘဲ ကြိုးစားပြီး
ဇွတ်ထရပ်ပေမယ့် မရ။ နေရာမှာ ခွေခနဲလဲပြီသွားတော့ နေခြံရံက
ပဲ ကင်းကိုယ်သေးသေးလေးကို လွယ်ကူပေါ့ပါးစွာ စွေခနဲ ပွေ့ချီ
လိုက်ရ၏။

“လွတ်...ကျွန်တော့်ကိုချ”

“မင်း လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူးကွ၊ ငြိမ်ငြိမ်နေ”

“လွတ်စမ်းပါဗျာ”

ကင်းက နေခြံရံလက်ထဲက ဇွတ်ရုန်း၏။ နေခြံရံက
မလွတ်။ ကင်းကိုပွေ့ပြီး ဘန်ဂလိုသို့ လျှောက်ခဲ့၏။

ကင်းမှာတော့ ကိုယ့်အတတ်နှင့် ကိုယ်စူးနေ၏။ တစ်သက်
လုံး ဘယ်ယောက်ျားသားတစ်ဦးနဲ့မှ ရင်းရင်းနှီးနှီးမနေခဲ့သူမို့ နေခြံရံ
နှင့် အသားချင်းထိရုံမက သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေ၏။

“ငြိမ်ငြိမ်နေကွ”

ကင်းက ရုန်းပေမယ့် သူကမလွတ်။ ကင်းကိုယ်တိုင်လည်း
စိတ်ကသာရှိနေပေမယ့် လူက မလှုပ်နိုင်။

ဘန်ဂလိုရောက်တာနှင့် ဦးစိန်ကို အမြန်နှိုးလိုက်သည်။

“ဦးစိန်...ဦးစိန်”

“လာပြီ ကလေး၊ ဟင် ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဦးစိန်က အိပ်ရာမှ အလန့်တကြားထလျက် နေခြံရံတို့ နှစ်ယောက်ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်သည်။

“အဲဒါတွေနောက်မှမေး ဦးစိန်၊ ခုလောလောဆယ် အခန်းထဲက ဆေးအိတ်သွားယူပေးပါဦး၊ ပြီးတော့ ရေနွေးသန့်သန့်လေးလည်း ယူခဲ့ဦး”

“အေး...အေး”

ဦးစိန်က သွက်လက်စွာပင် အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွား၏။ ထိုစဉ် ကင်း၏ ညည်းသံကို ကြားရသည်။

“အင်း...ကျွတ်...ကျွတ်”

“သိပ်နာနေလား ကင်း”

နေခြံရံ ကရုဏာသက်စွာ မေးရင်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် ဦးစိန်က ဆေးအိတ်နှင့်အတူ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ပေး...ပေး ဦးစိန်၊ ရေနွေး အမြန်ယူခဲ့”

နေခြံရံ ဆေးသေတ္တာကို ခပ်မြန်မြန်ဖွင့်ကာ ဆေးများကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဦးစိန် ယူလာသော ရေနွေးဖြင့်

ကင်းခေါင်းမှ သွေးများကို သန့်စင်ကာ ဆေးထည့်ပြီး ပတ်တီးစည်းပေးလိုက်သည်။

“အနာကျက်သွားအောင် ဆေးတစ်လုံးထိုးရမယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပို့ဗျာ”

“မနက်ကြမှ ပြန်ကွာ”

ကင်း မျက်စိမဖွင့်။ ခေါင်းထဲက တဆစ်ဆစ်နာနေသလို လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း နာကျင်နေ၏။ ဆေးထိုးဖို့ပြင်လိုက်သည်။ ဆေးထိုးပြီးချိန်မှာတော့ ကင်း အိပ်ပျော်သွားသည်။

နေခြံရံ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ကင်းကို ကြည့်မိသည်။ ကင်း ဒဏ်ရာရသွားတာ နေခြံရံကြောင့်။ နေခြံရံကို ကူညီမိလို့။

“ကဲ...ဦးစိန်လည်း သွားအိပ်တော့၊ ကျွန်တော် ကင်းကို စောင့်နေမယ်”

“ကလေးသွားအိပ်ပါကွယ်၊ ဦးစိန် အိပ်ရေးဝပါပြီ”

နေခြံရံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဦးစိန် သွားအိပ်ပါ၊ သူ ဒဏ်ရာပြင်းထားတယ် သူနိုးလာရင် ဦးစိန် ဘာမှလုပ်တတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါနဲ့ နေပါဦးကွယ်၊ ဒီဒဏ်ရာက ဘာကြောင့်ရလာတာလဲ”

“ကျွန်တော့်အပြစ်ပါ”

နေခြံရံ စိတ်မကောင်းစွာ ဝန်ခံရင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ ဦးစိန်ကို အစအဆုံး ပြောပြလိုက်၏။ နေခြံရံ စကားအဆုံး ဦးစိန်က

“ကျွတ်...ကျွတ် ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကလေးရယ်၊ ဒီသူငယ်သာ အချိန်မီ ရောက်မလာရင် ကလေးအတွက် စိုးရိမ်စရာပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးစိန်၊ ကျွန်တော့်အသက်ကို ကင်းကယ်လိုက်တာပဲ၊ အခု ကျွန်တော့်ကြောင့် ကင်း ဒဏ်ရာရသွားတာ စိတ်မကောင်းဘူး”

“ကင်းအတွက် ဦးစိန်တို့မှာ တာဝန်ရှိတယ်၊ ကင်းနေကောင်းလာတဲ့အထိ ပြုစုရမယ်”

“ဒီအတွက် စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော် ကင်းကိုခေါင်းက ဒဏ်ရာပျောက်တဲ့အထိ တာဝန်ယူ ပြုစုပေးမှာပါ”

“ဒီအကြောင်းတွေသာ မမလေးသိရင်”

“မာမို့ကို ဘာမှမပြောနဲ့ ဦးစိန်၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ဦးစိန် သိမှာပါ”

“သိပါတယ်ကွယ်၊ ဦးစိန် မပြောပါဘူး၊ သဘောပြောတာပါ”

ဦးစိန် အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားတော့ ကင်းကို နေခြံရံ စေ့စေ့ကြည့်၏။ အနာရှိန်ကြောင့် ကင်း နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေသည်။ သေချာကြည့်လေ ကင်းမျက်နှာသွင်ပြင်လေးက ကြည့်လို့ မဝအောင် ချောမောနုဖတ်နေလေလေ။ စင်ရော်တောင်မျက်ခုံးအောက်မှာ မည်းနက်ထူစိပ်သော မျက်တောင်တွေက ခပ်ရှည်ရှည် ကော့ပျံနေပုံကအစ အသည်းယားစရာ။

အထူးခြားဆုံးကတော့ နှာတံစင်းစင်းအဆုံးက ပန်းသွေးရောင် ဖောင်းကြွနေသည့် နှုတ်ခမ်းအစုံက အကြောင်းမသိရင် တကယ့်မိန်းမချော ချောသည့်ကောင် ဖြစ်နေခြင်းပင်။ ကင်းဆိုသည့်ကောင်ကိုသာ မိန်းမတစ်ယောက်လို ဝတ်စားပြင်ဆင်ပေးလိုက်ရင် သိပ်လှပါသည်ဆိုသော မိန်းမတွေ ထိုင်ငိုသွားမှာ သေချာသည်။

တကယ်ဆို ကင်းဆိုတာက နေခြံရံလို ယောက်ျားတစ်ယောက်။ သူ့အတွေးတွေ သူ့သဘောကျစွာ နေခြံရံ ပြုလိုက်သည်။

အခန်း (၄)

“နေခြံရံ...နေခြံရံ”

တစ်စုံတစ်ယောက်က နေခြံရံနာမည်ကို ခေါ်လိုက်သံကြောင့် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသော နေခြံရံမျက်လုံးတွေ ဆတ်ခနဲ ပွင့်လာ၏။ နေခြံရံ ကြည့်လိုက်တော့ ကင်း တအင်းအင်း ညည်းကာ နေခြံရံနာမည်ကို ယောင်ခေါ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

နေခြံရံ နေရာမှထကာ ကင်းဆီသွား၍ နဖူးစမ်းလိုက်၏။

“ကိုယ်တွေပူလို့ပါလား”

ကင်း ဖျားနေပြီ။ ဒါ နေခြံရံကြောင့်ပဲ။

နေခြံရံ ကင်းအတွက် စိုးရိမ်ကာ သူ့ကို ဆေးထိုးပေးလိုက်၏။ မနက်လည်း လင်းပြီမို့ နေခြံရံ ပြန်မအိပ်ဘဲ ကင်းအတွက်

ကြက်စွပ်ပြုတ် လုပ်ပေးဖို့ ဦးစိန်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ကလေး...ခဏအိပ်ချင် အိပ်လိုက်ပါလား၊ ညက အိပ်ရေးပျက်ထားတာပဲ၊ ကင်းကို ဦးစိန် ကြည့်ထားလိုက်မယ်”

ဆေးရှိန်ကြောင့် ပြန်လည်အိပ်ပျော်သွားသော ကင်းကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး နေခြံရံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော် ခဏလောက် အိပ်လိုက်ဦးမယ်၊ ဦးစိန်ပဲ ကင်းကို သေချာကြည့်ထားလိုက်ဗျာ”

“စိတ်ချပါကွယ်၊ ကဲ...သွား...သွား”

နေခြံရံ ကင်းကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ အခန်းထဲဝင်ခဲ့လိုက်၏။ အိပ်ရာပေါ်ရောက်တော့ ညက အိပ်ရေးပျက်သော အရှိန်ဖြင့် နေခြံရံ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ခဏ အိပ်ပျော်ခိုက်မှာပဲ ထင်းက နေခြံရံအိပ်မက်ထဲ ရောက်လာ၏။ အိပ်မက်ထဲမှာ နေခြံရံနှင့် ကင်းက စကားများ ရန်ဖြစ်လျက်။

နေခြံရံ ဘယ်လောက်ကြာ အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ။

နေခြံရံ အိပ်ရာမှနိုးလာချိန် အခန်းထဲမှာ နေ၏အရောင်ကြောင့် လင်းထိန်ကာ ဧည့်ခန်းထဲမှ စကားသံများ ကြားရ၏။

“ကလေး အိပ်ရာက နိုးလာတဲ့အထိ ခဏစောင့်ပါဦး

ကွယ်၊ ကလေးမသိဘဲ မင်းပြန်သွားရင် ကလေးစိတ်မကောင်းဖြစ်
နေပါ့မယ်”

ဦးစိန်စကားကြောင့် နေခြံရံ ခေါင်းထောင်သွားသည်။
ထိုစဉ် ကင်းအသံ ပေါ်လာ၏။

“ဦးစိန်ပဲ ပြောပြလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် သူနိုးတဲ့အထိ
မဆောင့်နိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ အဘစ်ကလည်း ကျွန်တော် ညကပြန်မလာ
လို့ စိတ်ပူနေမှာ သေချာတယ်”

ကင်းစကားကြောင့် နေခြံရံ အိပ်ရာမှ ဆတ်ခနဲထကာ
အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့၏။

“မင်း နေကောင်းသွားပြီလား ကင်း၊ ညကဖြစ်ရတာ
ကိုယ့်ကြောင့်ဆိုပြီး မင်းအတွက် ကိုယ် စိတ်မကောင်းဘူး၊ ကျေးဇူး
လည်းတင်တယ်”

မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်လာသော နေခြံရံကိုတွေ့တော့
ကင်းက တစ်ချက်ကြည့်လာသည်။ အိပ်ရာထကာစ နေခြံရံ၏
အပေါ်ပိုင်းက ဗလာဖြစ်နေ၍ ကင်း ကြာကြာမကြည့်ရဲ၍ မျက်နှာ
လွှဲလိုက်၏။

“ကျေးဇူးအတင်ခံချင်လို့မှမဟုတ်ဘဲ”

“အခု ဒဏ်ရာရသွားတာ ကိုယ့်ကြောင့်ပဲ၊ မင်း ဒဏ်ရာ
ပျောက်တဲ့အထိ ကိုယ် တာဝန်ယူမယ်”

“မလိုပါဘူး”

ကင်းစကားသံက ခပ်ပြတ်ပြတ်။ ကင်းကို ကြည့်နေတုန်း

ကင်းက...

“ကျွန်တော်သွားပြီ”

“မင်းလက်မခံလည်း ကိုယ်ကတော့ မင်းဒဏ်ရာပျောက်
တဲ့အထိ ဆေးကုပေးရမှာပဲ”

နေခြံရံပြောတာကို ကင်းက ရဂုမစိုက်ဘဲ ဘန်ဂလိုပေါ်က
ခပ်တည်တည်မျက်နှာထားနှင့် ဆင်းသွား၏။ ကင်းကို စတွေ့ထဲက
ဒီပုံစံနဲ့ နေခြံရံစိတ်ထဲ သိပ်ပြီးမခံစားရတော့ဘဲ ကင်း အပြုအမူကို
ပဲ သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်လေးပုံစံက မိုက်တိမိုက်ကန်းနဲ့ သတိတော့ထား
နော် ကလေး၊ ဒီလိုကောင်လေးတွေက အဆိုးအကောင်း ခွဲခြား
တတ်တာမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“သူမှန်တယ်ထင်ရင် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် တစ္ဆတ်ထိုးမိုက်တတ်
ကြတာမျိုးကွဲ့”

ဦးစိန်က ကင်းပုံစံကို သိပ်မကြိုက်မှန်း နေခြံရံသိသလို ကင်း စိတ်ရင်းကောင်းတာကိုလည်း နေခြံရံ နားလည်သည်။

“ကင်းက မဆိုးပါဘူး၊ ဒီကောင့်ကို ကျွန်တော်သဘော ကျတယ်”

ဒါပဲပြောပြီး နေခြံရံ အခန်းထဲပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ ပြန်အိပ်ချင် စိတ်မရှိတော့တာနှင့် တစ်ခါတည်း ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လိုက်၏။ ရေချိုးပြီးတော့ နေခြံရံတစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးလတ်ဆတ်သွားသည်။ ဦးစိန် ပြင်ပေးသည့် မနက်စာစားရင်း စိတ်က ကင်းထံ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွား၏။ ဇွတ်ပြန်သွားပေမယ့် အဖျားက ပျောက်ရဲ့လားမသိ။ ခေါင်းကဒဏ်ရာကလည်း ပြစ်ထားလို့ရတာမဟုတ်။

“ကင်းအတွက် စွပ်ပြုတ်ရရင် ကျွန်တော့်ကိုပေးလိုက် ဦးစိန်”

“ရပါပြီ ကလေး”

ဦးစိန်က ကင်းအတွက် စွပ်ပြုတ်ရည်ကို ချိုင့်ထဲ သေချာ ထည့်ပေးရင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ရုပ်ကလေးက မှန်နေအောင်ချောပေမယ့် ကင်းက လူဆိုးလေး”

နေခြံရံ သမီးတော်ရှေ့ရောက်လာတော့ ဘယ်သူမှမတွေ့။ ဇွပ်ပြုတ်ချိုင့်လေးကို ဆွဲပြီး အလုပ်သမားတန်းလျားဘက်ကို လျှောက်ခဲ့တော့ တံခါးက ပိတ်ထားသည်။ ယောင်လည်လည်နှင့် ဘန်ဂလိုရှေ့ပြန်အရောက်မှာ ပွင့်နေသည့်တံခါးကို အခုမှ သတိ ထားမိဟန်ဖြင့် ရပ်နေတုန်း ကင်း၏အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဆို အဘစ်ကလဲ၊ ကျောက်ဆောင်က ရေညှိကို နင်းမိပြီး ချော်လဲရုံပါဆို”

ကင်းအသံက ဖြေရှင်းသံပေမယ့် နေခြံရံနဲ့ စကားပြောတုန်း က ပုံစံမျိုးမဟုတ်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ကွယ်...အဘစ်လက်ထဲမှာ ကင်း တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင်”

“အို...ကင်းက ဘာဖြစ်ရမှာလဲ”

“ညက တစ်ညလုံး ကင်းပျောက်သွားတာ သူတို့သာ သိရင်၊ မဖြစ်ပါဘူးကွယ် ကင်းကို အဘစ် ဘယ်လိုမှ စိတ်မချ ဘူး”

“အကောင်းဆုံးက ကင်း ဒီကပြန်ပါ”

“ကင်းက ဘယ်ကိုပြန်ရမှာလဲ၊ ကင်းအကြောင်းလည်း”

အဘစ် သိရဲ့သားနဲ့”

စကားအဆုံးမှာ ကင်းအသံက ပြန်မာလာ၏။ အဘစ် နှင့် ကင်း ပြောနေတာတွေကို နေခြံရံ ကြားနေရ၏။ သူ့ကြောင့် ကင်းကို အဘစ်က ဆူနေမှန်း သိသည့်အတွက် သူ ငြိမ်မနေနိုင် တော့။

“အဘစ်”

“ဪ...မောင်နေခြံရံ၊ လာလေ အဘစ် ဘာလုပ်ပေး ရမလဲ”

အဘစ်က နေခြံရံကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရ၍ ပျာပျာ သလဲ ဆီးကြိုပေမယ့် ကင်းကတော့ မားမတ်ခန့်ညားသော စတိုင် နှင့် တည်ကြည်ခန့်ညားချောမောသော နေခြံရံကိုမြင်တာနှင့် ဖျတ်ခဲ အကြည့်ကိုလွှဲပစ်သည်။

“ကင်းကို ဆူနေတာလား အဘစ်”

နေခြံရံ စကားအဆုံးမှာ အဘစ်မျက်နှာ ကွက်ခဲပျက် သွား၏။

“အေးကွယ်...ကင်းက မလိမ္မာလို့ ဆုံးမနေရတာပါ တကယ်ဆို ကင်းက”

“မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်မို့ ကင်းက အဘစ်ကို လာကပ် နေရတာပါဗျာ၊ ကင်းမှာ သွားစရာမှမရှိဘဲ”

အဘစ်ကိုယ်စား ကင်းက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၍ အဘစ် ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ကင်းကိုသာ ကြည့်နေသည်။ နေခြံရံ ကတော့ ထင်းပြောတာကို နားထောင်ပြီး ကင်းဘဝအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

“ဆောရီးကင်း...ငါ့ကြောင့် မင်းကို အဘစ်က အထင် လွဲနေတာပါ၊ တကယ်တော့ အဘစ် ထင်သလို ကင်းက မမိုက် ပါဘူးဗျာ၊ ညက ကျွန်တော့်ပြဿနာကို ဝင်ကူရင်း ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာရသွားတာပါ”

“ဘယ်လိုကွဲ့၊ ကင်းက မောင်နေခြံရံပြဿနာကို ဝင်ကူ တာ ဟုတ်လား”

“ဦးနေခြံရံ”

ကင်း လှမ်းအော်ပေမယ့် မမိုတော့။ နေခြံရံက ညက အဖြစ်အပျက်ကို အဘစ်ကို ပြန်ပြောနေ၏။ ကင်းမှာသာ ဖြူလိုက်၊ နီလိုက်ဖြစ်နေသော အဘစ်မျက်နှာကိုကြည့်ကာ စိတ်ရှုပ်မှုန်ကုတ် နေ၏။

ပါ”
“အဲဒါပဲ အဘစ်၊ ညက ကင်း ကျွန်တော်နဲ့အတူ အိပ်တာ

“အတူအိပ်တာ”

အဘစ်အကြည့်တွေက ကင်းထံ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာ
၏။

“မဟုတ်ဘူး အဘစ်”

မျက်နှာလေးနီ၍ ကင်းက အဘစ်ကို ဝင်ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစား
ချိန်။ နေခြံရံကလည်း ကင်းကိုယ်စား ဇွတ်ဝင်ရှင်း၏။

“ဟုတ်ပါတယ် အဘစ်၊ ကင်းက ကျွန်တော်နဲ့အတူ
တစ်ညလုံးရှိနေတာပါ။ ကင်းအတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော်
ကြောင့် ဖြစ်ရတာဆိုတော့ ကင်းကို ကျွန်တော်ကပဲ အစအဆုံး
တာဝန်ယူမှာပါဗျာ”

“ဟိတ်လူ...ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

ကင်း ဝင်ရှင်းဖို့ကြိုးစားပေမယ့် မရ။

“မှန်တာတွေ ပြောနေတာကွ၊ ငါ့ကြောင့်ဖြစ်ရတာ
ငါတာဝန်ယူပါရစေဆိုတာ မင်းက လက်မခံဘဲ ဇွတ်ထွက်သွားတာ
ထည့်ပြောဦး”

“ကျစ်...ဒီလူ”

“ကင်း လက်မခံပေမယ့် မောင်နေခြံရံပြောတာကို အဘစ်
လက်ခံတယ်၊ ယောက်ျားပီပီသသ ကိုယ့်ကြောင့်ဖြစ်ရတာ ကို
ကိုယ်တာဝန်ယူရတာ အဘစ် ကျေနပ်တယ်”

“မဟုတ်ဘူး အဘစ်၊ အဘစ်ထင်သလို မဟုတ်ဘူး”

အဘစ်မျက်နှာ၊ အဘစ်စကားသံကို နားထောင်ပြီး
ဦးနေခြံရံနဲ့ ကင်းကို နားလည်မှုလွဲသွားပြီဟု ကင်းသိလိုက်ပေမယ့်
နေခြံရံက မသိ။

“စိတ်ချပါ အဘစ်၊ ကင်းက လက်မခံလည်း ကျွန်တော်
က လက်ခံလာတဲ့အထိ ဇွတ်အတင်းကြိုးစားရမှာပါပဲ”

“ဦးနေခြံရံ...ခင်ဗျားပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်းပါ”

ကင်းအခြေအနေကို ကင်းပဲသိသည်။ နေခြံရံဆိုတဲ့လူက
ဘာမှမသိ။ တင်းမာခက်ထန်လွန်းသော လေသံနှင့် ကင်းက
ဒေါသဖြစ်စွာ နေခြံရံကို အော်တော့ အဘစ်က ကင်းကို လှမ်းကြည့်
၏။

“မောင်နေခြံရံကို ကောင်းကောင်းဆက်ဆံလေ ကင်း၊
အခုချိန်မှာ ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာကို ဦးစားပေးရမယ်ဆို

တာ ကင်း သိရမှာပေါ့”

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ပြေလည်အောင် ဆွေးနွေးကြ၊
အဘစ်မှာ တခြားအလုပ်လေးတွေရှိလို့ အပြင်သွားလိုက်ဦးမယ်”

“မဟုတ်ဘူး အဘစ်၊ အဘစ်ထင်သလို မဟုတ်ဘူး”

ကင်းတို့နားက ကျောခိုင်းထွက်သွားသည့် အဘစ်နောက်
ကို ပြေးလိုက်ရင်း ကင်းက အော်နေပေမယ့် အဘစ်က
လှည့်မကြည့်။ ကင်းကို အဘစ် အထင်လွဲသွားပြီ။ ကင်းဘာဆက်
လုပ်ရမှန်းမသိ။

နေခြံရံကို ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်
လိုက်၏။

အခန်း (၅)

“ဒီမှာ ခင်ဗျား အဘစ်ကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ကိုယ်ဘာပြောလို့လဲ”

“ကျစ်”

ကင်းမျက်စိရှေ့က လူကို စိတ်ရှုပ်သောမျက်နှာနှင့် ကြည့်
လိုက်သည်။ နေခြံရံကလည်း အလိုမကျသောမျက်နှာနှင့် သူ့ကို
ကြည့်နေသော ကင်းကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ရော”

“ဘာလဲ”

“မင်းအတွက် စွပ်ပြုတ်”

“ပြန်ယူသွား၊ နောက် ဘယ်တော့မှ ကျွန်တော်နဲ့ မပတ်
သက်နဲ့”

ကင်းကပြောရင်း မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို အစွမ်းကုန်ကြွတ်လျက် နေခြံရံကို ကြည့်၏။ တည်ကြည်ခန့်ညားသော အသွင်ဖြင့် ကင်းကို ကြည့်နေသူကို ကင်းစိတ်ထဲ လုံးဝမကျေမနပ်။ နေခြံရံ ကင်းပြောတာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ စွပ်ပြုတ်ချိုင့်ကို နီးရာစားပွဲပေါ် လှမ်းတင်သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလူလဲ”

“မင်းထင်တဲ့လူပဲ”

“ပြန်ဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ပြဿနာမဖြစ်ချင်ဘူး”

“ကိုယ်ကလည်း မင်းနဲ့အတူတူပါပဲ၊ နေစမ်းပါဦး

ဘာဖြစ်လို့ မင်းက ဒီလောက် ဒေါသဖြစ်နေတာလဲ”

“ခင်ဗျားနဲ့ မပတ်သက်ချင်လို့”

“ဒါဖြင့် ညက ဘာလို့လာကူရတာလဲ”

“အခု နောင်တရနေတာ အဲဒါပဲ”

ကင်းအပြောကို နေခြံရံ သဘောကျသလို ပြုံးသည်။

“ကိုယ်ကတော့ မင်းအတွက် နောင်တမရဘူး၊ မှန်းစမ်း”

“ဟ...ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

ကင်းက သူ့ထံပွဲဝဲလာသည့် နေခြံရံလက်ကို ရှောင်လိုက်

ပေမယ့် အချိန်မမှီ။ သူ့လက်က ကင်းနဖူးကို ဖျတ်ခနဲလာထိ၏။

“မင်း အဖျားမကျသေးဘူး ကောင်လေး၊ အကောင်းဆုံးက အိပ်ရာထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ ခဏနေရင် မင်းကို ဆေးလာထိုးပေးမယ်”

“ခင်ဗျားနဲ့ဆို မကုဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ၊ ဆေးထိုးတာ မနာပါဘူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်ကိုက်သလောက်လေးပါ”

“အို...ဘာဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ တခြားဆေးခန်းပြမယ်၊ ဒီကို နောက်ထပ် ခင်ဗျားဧဏာနဲ့ ဒါပဲ”

“မင်းဟာက အသည်းအသန်ပါလား၊ ငါနဲ့ ဆေးမကုချင်ရအောင် ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ခင်ဗျားကြီးကို ကြည့်မရလို့”

ကင်းစကားအဆုံးမှာ နေခြံရံ ပြုံးသည်။

“ဒီမှာ...မင်း မှတ်ထားစမ်း၊ ငါ တွေ့တဲ့လူတိုင်းကို မင်းလို ဆက်ဆံတယ်ထင်နေလား၊ အခု မင်းကို အလျှော့ပေးထားတာက သနားလို့၊ ခင်လို့”

“ကျွန်တော်က ဘယ်သူမှ သနားစရာမလိုပါဘူး”

“ကဲ...ပြော၊ မင်း ဖြစ်ချင်တာဘာလဲ”

“ခင်ဗျား နောက်မလာဖို့ပဲ”

နေခြံရံက ပါးမြိုင်းမွှေးများကို လက်ဖြင့် အသာပွတ်ကာ စဉ်းစားသည်။ ကင်းလုပ်ပုံက နေခြံရံကို ဘယ်လောက်မခံချင်စရာ ဖြစ်စေလဲ၊ ဒေါသဖြစ်စေလဲဆိုတာ ဒီကောင်လေးမသိ။ ဒါပေမဲ့ ကင်းက နေခြံရံ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်နေ၏။

ညကသာ ကင်း အချိန်မီ ရောက်မလာရင် နေခြံရံ ဘာဖြစ် သွားမလဲ မသိ။

ထိုကိစ္စကိုတော့ နေခြံရံ ပြန်စဉ်းစားရင်း ကင်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ ကင်းက လူကသာ မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်ဟု ဆိုသည်။ မာနက ခေါင်ခိုက်နေ၏။ နေခြံရံလိုလူကိုတောင် ဂရုစိုက် သူမဟုတ်။

“အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် ငါကိုယ်တိုင်လည်း မင်းလို ဂျစ်ကန်ကန်ကောင်လေးနဲ့ မပတ်သက်ချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်နည်း ပြန်တွေးကြည့်တော့လည်း မင်းက ငါ့ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်နေပြန်ရော ညက မင်းသာ အချိန်မီ ရောက်မလာရင် ငါ ဘာဖြစ်နိုင်တယ်လို့ မင်းထင်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ အခု ကျွန်တော့်ခေါင်းကဒဏ်ရာ ခင်ဗျားဆီ ရောက်နေမှာပေါ့”

“အဟွန်း...ဟွန်း”

ကင်းပြောတာကို သဘောကျစွာ သူရယ်လိုက်၏။ ကင်း ပြောတာ မှန်နေ၍ပါ။

“မင်းက ငါနဲ့မပတ်သက်ချင်ဘူးဆိုတော့ ဆေးကုသ စရိတ်အဖြစ် မင်းကို ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

ကင်းက နေခြံရံကို လက်ပိုက်၍ ခပ်စူးစူးကြည့်ကာ မခိုးမခန့်ပြုံးသည်။ ပြီးမှ...

“သိန်းပေါင်းတစ်သောင်းဆိုရင်ရော”

“ဘာ”

“သိပ်လည်း လန့်မသွားပါနဲ့လေ၊ ခင်ဗျားဟာ ရန်ကုန် မြို့ရဲ့ လူကုန်အသိုင်းအဝိုင်း၊ ကျိုက်တက်ချမ်းသာတဲ့ မိဘနှစ်ပါး ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားဆိုတာ ကျွန်တော်သိပြီးသားပါဗျာ”

“ဪ...လက်စသတ်တော့ မင်းက ငါ့ကို ဓားပြတိုက် နေတာကိုး၊ မင်းသာ ဒီလို အခွင့်အရေးယူမယ်မှန်းသိရင် ညက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းအကူအညီ မယူခဲ့ပါဘူး”

“ဒါက ခင်ဗျားအပိုင်းလေ၊ ကျွန်တော်သာ အဲဒီအချိန်က မတော်တဆ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ကျွန်တော့် အသက် သိန်းတစ်သောင်းမက တန်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိစေချင်လို့ပါ”

“မင်းရူးနေလား၊ အဲဒီလောက်ငွေ ငါ့မှာမရှိဘူး၊ ငါ့မိဘ တွေဆီမှာတော့ ရှိချင်ရှိမယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားအသက်ကို ကျွန်တော်ပိုင်သွားပြီ”

“ဘယ်လို”

“ကျွန်တော် တောင်းတဲ့ငွေကို ခင်ဗျားမှ မပေးနိုင်ဘဲ” ကင်းထံမှ ခိုင်မာစွာအပြောကြောင့် နေခြံရံ ခေါင်းတညိတ် ညိတ်ပြီးသည်။ ကင်းဆိုသည့်ကောင်လေးက မလွယ်။ အခွင့်အရေး ကို မတန်တရာ ယူတဲ့နေရာမှာ နာမည်ကြီးဖြစ်ပုံရသည်။

“ဒါဆို မင်းက ငါ့ကို အပိုင်လိုချင်တာလား”

ကင်းက နေခြံရံအမေးကို မဖြေ။

“ကောင်းပြီ...မင်းကို ငါဘယ်လိုကျေးဇူးဆပ်ရမလဲ”

ကင်းဘက်က ငြိမ်သွားသည်။ နေခြံရံဆိုသည့် လူကို ကင်း မုန်းသည်။ နည်းနည်းမှ ကြည့်မရ။ နေခြံရံ သူ့ကို ဆတ်ခဲ ကြည့်ကာ...

“မင်းတောင်းတဲ့ ငွေကြေးကလွဲပြီး ကျန်တဲ့အခွင့်အရေး တို့ မင်းကိုပေးမယ်”

“ခင်ဗျားကတိတည်ပါစေ၊ ခင်ဗျားဆီက ကျွန်တော် လိုချင်တာ အခု မတောင်းသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဆီမှာ ကြွေးတင် သွားပြီဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

“ကဲ...ခင်ဗျား ပြန်တော့”

မုန်းတီးစက်ဆုပ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကင်းက နေခြံရံ တို့ ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်၏။ နေခြံရံက ကင်းအကြည့်ကို ဂရုမစိုက်။ သူပြောချင်တာ ဆက်ပြောသည်။

“မင်းလိုချင်တဲ့ ကတိပေးပြီးပြီ၊ မင်း ငါပြောတာ လက်ခံ သဘောတူရမယ်”

“ဘာလဲ”

“မင်းကို ငါကိုယ်တိုင် ဆေးကုပေးဖို့”

“မကုဘူး”

ကင်းအသံက မာနေ၏။ ခေါင်းထဲက ဆစ်ခဲနဲနာသွား သဖြင့် မျက်ဝန်းအစုံကို မှိတ်ချလိုက်၏။ တကယ်ဆို ကင်းမှာ ချားတာရော၊ ခေါင်းကနာတာရောပေါင်းပြီး မျက်နှာလေးနွမ်းနေ

သလို လူကလည်း အိပ်ရာထဲ လှဲနေချင်လှပါပြီ။

“မင်းဘာဖြစ်တာလဲ၊ ငါဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်တယ်”

နေခြံရံ ဒေါသဖြစ်သွားပေမယ့် ချက်ချင်း မျိုသိပ်လိုက်သည်။ ကင်းက နေခြံရံမျက်နှာပေါ်က အပြောင်းအလဲကို စိတ်မဝင်စား။ နေခြံရံ သမီးတော်ဘန်ဂလိုပေါ်က ဆင်းသွားတာနှင့် သူ့အိပ်ခန်းလေးထဲ ပြေးဝင်ကာ တံခါးအလုံပိတ်၍ အိပ်ရာပေါ် ခြေဖမ်းလက်ပစ် လှဲချလိုက်၏။

အခန်း (၆)

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ အဘစ် မှားပြောတာ”

အိပ်ရာထက်တွင် တလူးလူးတလိမ့်လိမ့်ဖြစ်ရင်း နေခြံရံနှုတ်မှ မကျေမနပ် ရွတ်ဆိုလိုက်၏။ ညက ကင်း ပျောက်သွားတာ၊ နောက် ကင်းခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာရတာ၊ နေခြံရံနဲ့အတူ တစ်ညရှိနေတာ၊ အားလုံး အဘစ်က ကင်းမသိအောင် ကင်းမာမီကို ပြောထားခဲ့ပြီးပါပြီ၊ ကင်းပင်မသိလိုက်။

မာမီကိုယ်တိုင် ကင်းကို ဖုန်းဆက်မှ သိရသည့်အတွက် အဖြစ်မှန်ကို မာမီကို ရှင်းပြပေမယ့် မာမီထံမှ ဘာသံမှထွက်မလာ။ အကြာကြီး တိတ်နေပြီးမှ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ မာမိသမီး မည့်ဘူးဆိုတာ မာမိသိတယ်”

“သမီးရည်မှန်းတဲ့အတိုင်းဖြစ်ရင် မာမိကျေနပ်ပြီ”

ဒါပဲပြော၍ မာမိ ဖုန်းချသွား၏။ တကယ်တော့ ကင်းဆိုတာ တခြားသူမဟုတ်။ နေခြံရံကိုယ်တိုင်က လုံးဝလက်မထပ်နိုင်ပါဘူးလို့ အပြောခံခဲ့ရတဲ့ မိုးကောင်းကင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မြင်ဖူးကြတာလည်း မဟုတ်။ လူကြီးချင်းသဘောတူရာက နေခြံရံက မိုးကောင်းကင်ကို အရင်ဆုံး ဖုန်းနှင့် လက်မထပ်နိုင်ကြောင်း ငြင်းပယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်ကစပြီး နေခြံရံဆိုတာ ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာ မိုးကောင်းကင်ကိုယ်တိုင် လိုက်စုံစမ်းခဲ့သည်။ ပြီးမှ နေခြံရံနှင့် ဆုံဖြစ်အောင် တမင်အချိန်ယူ ဖန်တီးခဲ့ရာမှ အခုလိုဇာတ်လမ်းမျိုး ပေါ်ပေါက်လာရခြင်းဖြစ်သည်။

မိုးကောင်းကင်က သူမကိုယ်သူမ ကင်းဆိုသည့် ကောင်လေးအသွင်ပြောင်းကာ နေခြံရံနှင့် ပတ်သက်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ နေခြံရံကိုယ်တိုင်ကလည်း ကင်းဆိုသည့်ကောင်လေးကို မိုးကောင်းကင်မှန်း မသိ။

ကင်းဆိုသည့် ကောင်လေးအဖြစ် မိုးကောင်းကင်ကို ခင်မင်နေ၏။ တော်တော်တော့ ရယ်စရာကောင်းသည်။ ကင်းဆိုသည့် မိုးကောင်းကင်ကလည်း နေခြံရံကို ကြည့်မရ။ မုန်းနေသည့်ကြားက နေခြံရံက ကင်းကို စိတ်ပျက်မသွား။ ရင်းနှီးဝတ်သက်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်။ အကယ်၍သာ ကင်းဆိုတာ တခြားသူမဟုတ်ဘဲ နေခြံရံ လက်မထပ်နိုင်ပါဟု တိကျစွာ ငြင်းပယ်ခဲ့သော မိုးကောင်းကင်ဆိုသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှန်းသိလျှင် အဘယ်သို့ရှိနေမည်မသိ။

အခုတော့ နေခြံရံနှင့်ကင်းတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ လွဲမှားမှုတွေနှင့် စတင်ဆုံစည်းခဲ့ကြသည်။ ကင်းဆန္ဒက နေခြံရံကို လက်တုန့်ပြန်ချင်သည်။ တကယ်တော့ မိုးကောင်းကင်ကိုယ်တိုင် အခုချိန်ထိ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ စိတ်ဝင်စားသူမဟုတ်။ လောကမှာ မိုးကောင်းကင် အထင်ကြီးရမယ့် ယောက်ျားမျိုးလည်း မတွေ့သေး။

နေခြံရံဆိုတဲ့ လူနှင့်ကြမ္မာ မိုးကောင်းကင်မာနကို ဘည့်တည့်လာထိသည်။ မိုးကောင်းကင်ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးပဲ သက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ငြင်းရအောင် သူက ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးလဲ

ဆိုတာကစပြီး နေခြံရံကို မိုးကောင်းကင် မုန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အခု ကင်းကို ပတ်သက်နေပြီ။ ကင်း ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း။

အကောင်းဆုံးက နေခြံရံနှင့် ခပ်ဝေးဝေးနေချင်သည်။ ဒါပဲဖြစ်သည်။ ကင်းဒဏ်ရာကိုကြည့်လိုက်တော့ သိပ်မပြင်း။ နဖူးကို ရှုပ်ထိသွား၍ တော်သေးသည်။ အဖျားကိုတော့ ကင်းဘာသာ တခြားဆရာဝန်တစ်ယောက်နှင့် ကုသည်။ နေခြံရံကို မတွေ့ချင်၍ တခြားတစ်နေရာမှာ ရှောင်နေလိုက်၏။

ကင်းစိတ်ထဲကတော့ နေခြံရံကို တစ်ခါတစ်ရံ သတိရနေ၏။ နေခြံရံကို မုန်း၍ သတိရတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဒါမှမဟုတ် ကင်းကို ပထမဆုံး ယောက်ျားတစ်ယောက်က လက်မထပ်နိုင်ကြောင်း ငြင်းထား၍ သတိရတာလည်းဖြစ်မည်။ ဒီနေ့တော့ ကင်း ဂစ်တာတီးသည့် ကျောက်ဆောင်လေးရှိရာ ရောက်လာ၏။ ကင်းက လှည့်မကြည့်။ သူက ကင်းနားရောက်မှ တစ်ခဲတစ်ခုကို သတိရကာ ကင်းကို စေ့စေ့ကြည့်၏။

“ဒီမှာ မင်းဒဏ်ရာတွေ ပျောက်သွားပြီလား”

ကင်း ဖြည်းညှင်းစွာ လှည့်ကြည့်လျက် ပခုံးတွန့်သည်။

“အမာရွတ်တွေ ကျန်သေးတယ်”

ဒါပဲပြောပြီး ကင်း နေခြံရံကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ကင်းကျောခြင်ကို ဝေးစိုက်ကြည့်ကာ ကျန်ခဲ့သည်။ ကင်းဆံပင်တွေက လေနှင့်အတူ ခပ်ဖွာဖွာ ပခုံးထက်မှာ အတိုအရှည်မညီ တလူးလူးလွင့်လျက်။

လူပုံဖြူနုနု၊ လှပသောမျက်နှာနှင့် မလိုက်အောင် အရိုင်းဆန်ဆန် ကြည့်ကောင်းနေသော ကောင်ချောလေးကို နေခြံရံနားလည်လို့မရ။

ကမ်းခြေမှ ကောင်မလေးတချို့က ကင်းကိုကြည့်ကာ တီးတိုး တီးတိုးပြော၍ ရယ်မောနေကြသည်။ သူတို့ဘာတွေ သဘောကျနေတာပါလိမ့်။

နေခြံရံ မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်လိုက်၏။ လှိုင်းသံတွေထဲမှာ ဂစ်တာသံကို ကြားနေရ၏။ ဒါကတော့ အတော်ထူးဆန်းသည်။ ကင်း ဂစ်တာသံကို မေ့လို့မရ။

ကင်းမှာ ဘယ်လိုအတတ်များ ရှိနေသည်မသိ။ ကင်း ဂစ်တာသံမှာ ဆွဲဆောင်မှုတွေ ပါနေတာ သေချာသည်။ သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းသော ကင်း ဂစ်တာသံက နေခြံရံစိတ်ကို ဆွဲဆောင်နေသည်။ ကင်း၏ ဂစ်တာသံက တိတ်ဆိတ်သော

လှိုင်းသံနှင့်အတူ နေခြံရံထဲ ရောက်လာ၏။

သည်နေ့ ကင်းတီးနေတဲ့သီချင်းက...

နေခြံရံ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ အိပ်ရာထက်မှ ထလိုက်သည်။ နေခြံရံစိတ်တွေကို ကင်းထံသွားဖို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားက နေခြံရံခြေထောက်တွေက တံခါးဆီသို့ အလိုလို ရွေ့လျားနေ၏။ ဒါပေမဲ့ ကင်းကိုမတွေ့။

ကင်း ဂစ်တာသံက နေခြံရံစိတ်ကို အစွမ်းကုန် ညှိယူဖမ်းစားနေသည်။ နေခြံရံစိတ်က ဂစ်တာသံနောက်လိုက်လျက် တဖြည်းဖြည်း ကင်းရှိရာ ကျောက်ဆောင်လေးဆီသို့ ရောက်လာ၏။

နေခြံရံ ရောက်လာသည့်အချိန်တွင် ဂစ်တာသံသည် ပြီးဆုံးသွားပြီ။ ကင်းက နောက်ကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ...

“ခင်ဗျား ရောက်လာပြန်ပြီလား”

“အဟွန်း”

နေခြံရံ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ ကင်းက နေခြံရံကို ဖြတ်ပြီးပြန်ရန် ခြေလှမ်းအပြင်...

“နေပါဦး...ဒီလိုလသာတဲ့ညမျိုးမှာ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ငေးကြည့်ရတာ ဘယ်လောက်အရသာရှိတယ်ထင်လဲ”

နေခြံရံ၏ တားဆီးမှုကြောင့် ကင်း ခြေလှမ်းတန်သွားသည်။

“မင်းကို ကျုပ် ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်၊ ကျုပ်နဲ့အတူ ညရဲ့ ပင်လယ်အလှကို ခံစားရအောင်”

ကင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ကာ...

“ဆောရီး...ကျွန်တော့်မှာ ခင်ဗျားလို စိတ်ကူးယဉ်နေစရာ အချိန်မရှိဘူး”

နေခြံရံ မျက်လုံးတွေ စူးခနဲလက်လျက် ကင်းကို ကြည့်သည်။

“မင်းလိုချင်တဲ့အချိန်ကို ငါက ပေးမယ်ဆိုရင်ရော”

“ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“အဘစ်မှာ မင်းရဲ့လုပ်အားခကို ဝယ်ယူပေးမလို့”

“မလိုပါဘူး”

“လိုတယ်ကွ၊ ဒီည ဒီနေရာကို သိပ်လာချင်တာနဲ့ ရောက်လာတာ၊ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ မင်းက ဒီနေရာကို ငါ့ထက်အရင် ရောက်နေတယ်မဟုတ်လား”

“အဲဒါ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“သိပ်ဆိုင်တာပေါ့”

“ငါက ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်တယ်”

“သက်မဲ့ဆိုရင် ဟုတ်မှာပေါ့”

“သက်ရှိလည်း ငါလိုချင်ရင် ရ၊ ရမှာပဲ”

နေခြံရံ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ကင်း နှုတ်ခမ်းကို စေ့ကာ ပြုံးသည်။

“ခင်ဗျားစကားက သိပ်ပြီး တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ်၊ အတ္တကြီးတယ်လို့ မထင်ဘူးလား”

“မထင်ဘူး”

“ကိုယ့်ဘဝမှာ ကိုယ်လိုချင်တာမှန်သမျှ ရခဲ့တာချည်းပဲ၊ အခုချိန်ထိ ကိုယ်လိုချင်တာမရတာ မရှိသေးဘူး”

“သက်ရှိလား၊ သက်မဲ့လား”

နေခြံရံ မျက်လုံးတွေ ရွန်းလက်သွားလျက် ပြုံး၏။

“အားလုံးပဲ”

ကင်းက နေခြံရံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လာကာ...

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားမရနိုင်တာ တစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“အချစ်၊ ကဲ...ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် သိချင်းတစ်ပုဒ် တီးပြမယ်၊ နားထောင်”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ နေခြံရံ အလိုလိုခေါင်းညိတ်မိသွား ၏။ ထို့နောက် ကင်းဘေးတွင် နေခြံရံ ဝင်ထိုင်ကာ ပင်လယ်၏ အလှကို ငေးနေခိုက်မှာပဲ ကင်းက ဂစ်တာကို စတီး၏။

ကင်းရဲ့ဂစ်တာသံက ကြည်နူးစရာကောင်းသလိုလို၊ လွမ်းစရာကောင်းသလိုလို။ နေခြံရံစိတ်ထဲ ခံစားမှုအမျိုးမျိုး ဖြစ်လာ ၏။

ကင်းဂစ်တာသံဆုံးတော့ နေခြံရံ မနေနိုင်စွာ ချီးကျူးလိုက် ၏။

“မင်းသိပ်တော်တယ် ကင်း၊ မင်းဂစ်တာသံဟာ ငါ ကြားဖူးသမျှ လက်ရာတွေထဲမှာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ကင်း ပြုံးလျက်...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အထူးသဖြင့် ခင်ဗျားလို လူတစ်ယောက်က ချီးကျူးတဲ့အတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်”

ခုတော့လည်း ကင်းက ညင်သာနေပြန်သည်။ ရုတ်တရက် နေခြံရံစိတ်တွေ အလိုလိုနူးညံ့လာကာ...

“ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး၊ မင်းဂစ်တာသံကြားရင် စိတ်ထဲမှာ လွမ်းသလိုလို၊ ကြည်နူးသလိုလိုနဲ့၊ မင်းရှိတဲ့နေရာကို ရောက်အောင်လာမိတယ်”

“အဟွန်း”

“ဒီလိုဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်က ညှိထားတာလေ”

နေခြံရံ သဘောကျစွာ တစ်ချက်ရယ်လိုက်၏။

“အင်း...အဲဒါဖြစ်နိုင်တယ်၊ ပြောစမ်း မင်းဂစ်တာသံထဲမှာ ဘယ်လိုညှိယူဖမ်းစားနိုင်တဲ့ အရာတွေ ထည့်ထားတာလဲ”

ကင်းက နေခြံရံကို ပြုံးလျက် စိုက်ကြည့်၏။

“ပြောရမှာလား”

“ပြော”

“ကျွန်တော့်ဂစ်တာသံထဲမှာ ကျွန်တော့်နှလုံးသားထည့်ထားတယ်”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်၊ ဂစ်တာတီးတဲ့အခါ တီးခတ်သူရဲ့ နှလုံးသားထဲကလာတဲ့ ခံစားချက်နဲ့တီးတာ”

“နှလုံးသားထဲက ခံစားချက် ဟုတ်လား”

ကင်းက ဘာမှမပြော။

နေခြံရံ ငြိမ်သက်သွားတာ အကြာကြီး။ ကင်းကို လှည့်

ကြည့်သည်။

“မင်းမှာ ချစ်သူရှိလား”

တုံးတိတ် မေးချလိုက်သော နေခြံရံ အမေးစကားကြောင့် ကင်းပါးလေးတွေ ရဲသွားကာ နေခြံရံကို ခပ်တည်တည် ပြန်ကြည့်၏။

“ခင်ဗျားရော”

“နိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ အခုချိန်ထိ ကိုယ့်နှလုံးသားက မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်ရမယ့် ချစ်သူမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

“ဒါကြောင့်ထင်တယ် မင်းပြောတဲ့ အချစ်ဆိုတာကိုလည်း ကိုယ်မယ့်ဘူး”

“လောကကြီးမှာ အချစ်ဆိုတာရော တကယ်ရှိရဲ့လား”

“သိချင်ရင် ခင်ဗျားဘာသာ စုံစမ်းကြည့်”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ကျုပ်ပြောတဲ့စကား ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး”

နေရာက ထရပ်လိုက်သော ကင်းလက်တစ်ဖက်ကို နေခြံရံ ဆွဲယူလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ကျွန်တော့်လက်ကို လွှတ်ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ၊ ယောက်ျားချင်းကိုင်တာပဲ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ လွှတ်ဆိုလွှတ်”

“အကြောင်းမသိရင် မင်းဟာ တကယ့်မိန်းကလေးလိုပဲ ရှက်လည်း ရှက်တတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ယောက်ျားချင်းဖြစ်ပြီး သိပ်ချောလွန်းတယ်”

“တော်ဗျာ...အဲဒီအကြောင်းတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့၊ ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး”

မူန်ကုတ်ကုတ်မျက်နှာနှင့် မကျေမနပ်ပြောတော့ နေခြံရံက ရယ်သည်။ လူကြီးတစ်ယောက်က ကလေးတစ်ယောက်ကို အလို လိုက်သည့် ရယ်ခြင်းမျိုး။

“ကိုယ့်ကို ချောတယ်၊ လှတယ်ပြောတာ စိတ်ဆိုးစရာ လားကွာ၊ ဝမ်းတောင်သာရဦးမှာ”

“တော်ပြီဗျာ၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ ဆက်ပြောနေမယ်ဆိုရင် ဒီနေရာမှာ ခင်ဗျားဘာသာ နေရစ်ခဲ့တော့”

“ယောက်ျားဆိုတာ စိတ်မကောက်ရဘူးကွ”

“မင်းနဲ့ ဒုတိယအကြိမ် တွေ့တဲ့ညကတော့ ငါ မင်းကို သတိရလို့ အဲဒီနေရာလေးကို လာခဲ့တာ မင်းသိလား”

ကင်း ဘာမှမပြော။ နေခြံရံပြောသမျှကိုသာ တိတ်ဆိတ် ပြီး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေ၏။

နေခြံရံက ကင်းကိုမကြည့်ဘဲ သူပြောချင်တာကို ဆက်ပြောသည်။

“ဒီရောက်လို့ မင်းကိုလည်းတွေ့ရော ငါ ဝမ်းသာသွား တယ်၊ ငါ ဆုတောင်းပြည့်လို့လေ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို အနှောင့်အယှက် မပေးချင်လို့ မင်းဂစ်တာသံကို နားထောင်နေလိုက်တယ်”

နေခြံရံအပြောကြောင့် ကင်းရင်ထဲ လှိုက်ခနဲခုန်သွား၏။ သည်လိုကြတော့လည်း ဒီလူဟာ နူးညံ့သိမ်မွေ့နေပြန်ပါရောလား။

“မင်းကိုတွေ့ရတာ ငါ့စိတ်ထဲ အလိုလို မင်းကို စနောက် ချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းစိတ်ဆိုးအောင် မင်းကို တမင်စနေတာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မင်းသိလား၊ မင်းဒေါသဖြစ်တာမြင်ရင် ငါက

သဘောကျလို့”

“ဟင်”

ကင်း အံ့သြစွာ နေခြံရံကို ကြည့်လိုက်၏။ နေခြံရံမျက်နှာ တည်ကြည်စွာ ပြုံးနေတာမြင်ရတော့ ကင်းမှာ သူ့စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်ဖို့အတွက် စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ရတာ တွေးပြီး မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။

“ခင်ဗျားက သိပ်အတ္တကြီးတဲ့လူပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားပျော်ချင်လို့ ကျွန်တော့်ကို ဒေါသဖြစ်အောင်လုပ်တာ တရားမျှတလို့လား”

“ဟော...ပြောရင်းက မင်း ဒေါသဖြစ်လာပြီဆိုတော့ တရားမျှတပါတယ်ကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းကိုယ်တိုင်က ငါ့ကိုမြင်တိုင်း ဒေါသဖြစ်နေတာကိုး”

“အဟွန်း...ဟွန်း”

နေခြံရံပြောတာ မှန်နေသဖြင့် ကင်း ပိုစိတ်တိုသွား၏။

“အဟွန်း...မင်းကို သဘောကျလို့၊ မင်းစိတ်ဆိုးနေတဲ့ပုံ က အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတယ်ကွ”

နေခြံရံစကားကြောင့် ကင်းမျက်နှာ ဖြန်းခနဲ ပူသွား၏။ ဒီလူ ကင်း ဘယ်သူဆိုတာ ရိပ်မိသွားပြီလားဆိုသည့်အတွေးနှင့် နေခြံရံမျက်နှာကို အကဲခတ်လိုက်၏။

“တကယ်ပြောတာကွ၊ ငါက တစ်ဦးတည်းသောသား၊ မင်းကို ငါမွေးစားမယ်၊ ငါ့ညီလေး လုပ်မလား”

“စိတ်ချ၊ ခင်ဗျားညီ ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး”

“မင်းကလည်းချော၊ ငါကလည်းချောဆိုတော့ တို့ညီအစ်ကိုကို မိန်းကလေးတွေက”

“တော်ဗျာ...ခင်ဗျားမြှောက်တိုင်း ကျွန်တော်မြှောက်မယ် ထင်နေလား”

“ငါတကယ်ပြောတာကွ၊ မင်းသေချာကြည့်စမ်း၊ ငါ ဘယ်လောက်ချောလဲ”

“ခင်ဗျားကြီးနော်...ဘာလုပ်တာလဲ”

နေခြံရံက သူ့မျက်နှာကို ကင်းမျက်နှာနှင့် ဝင်တိုးမတတ် လာကပ်တာနှင့် ကင်းမှာ သူနှင့်ဝေးအောင် သူမကိုယ်လေးကို ရှောင်ရင်း ရန်စွာတော့ နေခြံရံက ကင်းဖြစ်သွားပုံကို သဘောကျ ရွာရယ်၏။

ကင်းမှာ ဂစ်တာကို ကောက်ထမ်းပြီး နေခြံရံနားထ
မကျေမနပ်မျက်နှာဖြင့် ကျောခိုင်းလိုက်၏။

“ကင်း...နေဦး”

“ဘာလဲဗျာ”

“မင်းပုံစံကြည့်ရတာ အခြောက်နဲ့တူလွန်းလို့၊ အဟွန်း...
ဟွန်း”

“တောက်...ဒီလူ”

နေခြံရံ အော်ဟစ်ရယ်မောသံက ပင်လယ်၏ လှိုင်းသံနှင့်
ရောထွေးလျက် ကင်း၏နောက်ပါးတွင် ကျန်ခဲ့သည်။

အခန်း (၇)

“ခင်ဗျားတို့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားရင် ကောင်းမယ်နော်၊
ကျွန်တော့်ကို ဘာမှနှောင့်ယှက်စရာမလိုဘူး”

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကင်း၏အပြန်ခရီးမှာ ဟိုတစ်နေ့က
လူသုံးယောက်နှင့် တွေ့နေတာကြောင့် ကင်းရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်
သွား၏။ အနီးအနားမှာ တခြားသူမရှိ။ ကင်းမှာ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ဆိုသလို
ဗျက်နှာထား ခပ်တည်တည်ဆိုလိုက်သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်က ကင်းကို မကျေနပ်သလို ကြည့်ရင်း

“နေပါဦး...မင်းက ဘာကိစ္စ ဟိုနေ့က ငါတို့ကိစ္စထဲ
ဝင်ပါရတာလဲ၊ မင်းနဲ့သူက ဘာတော်လဲ”

“ကျွန်တော်အစ်ကိုဗျာ”

“ဪ...မင်းတို့က ညီအစ်ကိုကိုး”

“အခု မင်းအစ်ကို ဘယ်မှာလဲ”

“နောက်မှာ”

ကင်းစကားကို မယုံကြည်ဟန်ဖြင့် ထိုလူများက ကင်းထို စူးစမ်းသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်၏။ ထို့နောက် သူတို့ခေါင်ဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူက ကင်းကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“လူပုံကတော့ ခပ်ချောချောပဲ”

ကင်း ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပုံက မထိတရီ။ ကင်းရင်ထဲမှာတော့ လူသုံးယောက်လက်ကလွှတ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလား တွေးပြီး စောချွေးပျံ့ချင်နေ၏။

တစ်ယောက်နှင့်သုံးယောက်က မလွယ်သလို သူတို့ထဲ ယောက်ျားကြီးတွေဆိုတော့ ကင်းအဖြစ်ကို မတွေးရဲ။

“မင်းနဲ့တို့ မိတ်ဆွေဖွဲ့ရအောင်”

“ဆောရီးဗျာ၊ အရက်သောက်ဖို့ဆိုရင်တော့ ဝါသနာမပါဘူး။ ခင်ဗျားခင်သလိုတော့ ခင်ပါတယ်”

“မင်းအစ်ကိုရော”

ရမ်းသမ်းပြီး နောက်ကို မေးဆတ်ပြလိုက်ချိန်မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် နေခြံရံက ကင်းတို့နား ရောက်လာ၏။

ဟင်း...တော်ပါသေးရဲ့။

“မင်းက သူ့အစ်ကိုလား”

“ဟုတ်တယ်”

နေခြံရံမျက်နှာက တည်တည်။

“ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး လူချောတွေချည်းပဲ၊

ညီတစ်နေ့က မူးမူးနဲ့ရန်စမိတာ ဆောရီး”

“ရပါတယ်ဗျာ”

“အစ်ကိုတို့သွားမယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ အရက်မမူး၍လားမသိ နှုတ်ဆက်ပြီး ချွတ်သွား၏။

သူတို့ထွက်သွားမှ နေခြံရံက ကင်းမျက်နှာကိုကြည့်ကာ ပြေးလိုက်၏။

“ခုနကပြောတာ တကယ်လား”

“ဘာကိုလဲ”

“ငါ့ကို မင်းအစ်ကိုဆိုတာလေ”

“အဲဒါ အခြေအနေအရ ပြောလိုက်ရတာပဲ”

ကင်းမျက်နှာ မကြည်သလို ပြောတော့ နေခြံရံက သူလိုသူတစ်ယောက်ကို အစ်ကိုတော်ရမှာ ကြောက်နေသော ကင်းအဖြစ်ကို သဘောကျစွာ ရယ်၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို ဟိုလူတွေကိုခေါ်ပြီး မင်းနဲ့ငါ ဘာမှမတော်ဘဲ မင်းကဝင်ကူတဲ့အကြောင်း အမှန်အတိုင်းပြောရမှာပေါ့”

“ဟေ့...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

“ဟာ...ခင်ဗျားဘာလုပ်တာလဲဗျာ”

“သူတို့ကို အမှန်အတိုင်းပြောပြမလို့”

“ခင်ဗျား ရူးနေပြီသိလား”

ကံကောင်း၍ ဟိုလူတွေက ကင်းတို့ကို လှည့်မကြည့်

“ဒါဖြင့် အခုချိန်ကစပြီး မင်းက ငါ့ညီဖြစ်သွားပြီပေါ့”

ဟုတ်လား”

“ဟာ...ဒီလက်ကြီးက ဘာလဲဗျာ”

ရုတ်ခနဲ နေခြံရံကိုယ်ကြီးက ကင်းနားရောက်လာပြီး ကင်းပခုံးကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း လာဖက်တာနှင့် ကင်းမှာ သူ့လက်ကြီးကို သူမပခုံးပေါ်က ဖယ်ချပေမယ့် မရ။

“ညီအစ်ကိုချင်းပဲကွာ...ကိုယ့်ညီလေးကို ချစ်လို့ဖက်တာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာညီလေးလဲ၊ ခင်ဗျားနော်”

ကင်းပါးကို နေခြံရံက ဖျတ်ခနဲ ငုံ့နမ်းလိုက်တာမို့ ကင်း

ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားပြီး နေခြံရံမျက်နှာကို ဒေါသဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်၏။

နေခြံရံက ကင်းကို ပြုံးလျက် ငုံ့စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ယောက်ျားချင်း နမ်းတာပါကွ၊ ဒီလောက်လည်း ကဲကဲ ဆတ် ဖြစ်မနေစမ်းပါနဲ့”

“အဟွန်း...ဟွန်း”

“သွားဗျာ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်နား မနေနဲ့”

“ကိုကိုကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ညီညီရဲ့၊ ကိုကို မင်းကို ချစ်လို့ စတာပါ”

“ဘာကိုကိုလဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဘာအစ်ကိုမှ မရှိဘူး”

ကင်းအပြောကို နေခြံရံ တိုးညှင်းစွာရယ်၏။ ထို့နောက် ထင်းလက်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်တာမို့...

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကိုကိုက မင်းကို လိုက်ပို့မလို့”

“လာ...ညီလေး”

ညီလေးတဲ့။ တကယ်ပဲ ကင်းက နေခြံရံထင်သလို ယောက်ျားလေးမဟုတ်။ သူ့ကိုမော့ကြည့်တော့ ခန့်ညားသော သွေ့အသွင်က မားမားမတ်မတ် ရှိနေသည်။

ဒီထက်ပိုပြီး ရုန်းရင်းဆန်ခတ်လုပ်ရင် ကင်းဘာဆိုတာ နေခြံရံ ရိပ်မိသွားမှာကို စိုးရိမ်ရတာနှင့် မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် အသာငြိမ်ရင်း သူ့လက်ထဲက ကင်းလက်ကို ကျိတ်ရုန်းလိုက်၏။ နေခြံရံကလည်း ကင်း အဖြစ်သည်းနေပုံကို သဘောကျတာနှင့် တမင်စချင်စိတ်ပေါက်ကာ ကင်းလက်ကိုမလွှတ်။

“လွှတ်ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ၊ မင်းကလဲ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်လက်ကို သူများကိုင်တာ မကြိုက်ဘူး”

“ငါက မင်းကိုကိုကွ”

ပြောရင်း နေခြံရံက ကင်းကို ငုံ့ကြည့်၏။

“ဘာကြည့်တာလဲဗျာ”

“မင်း ယောက်ျားဖြစ်ပြီး သိပ်လှပြီး သိပ်ချစ်စရာကောင်း လို့”

“ခင်ဗျားလည်း လှတာပဲ”

“အဟွန်း...ဟွန်း ဒါဆို တို့ညီအစ်ကို အတူတူပေါ့”

ကင်း ဘာမှမပြော။

သူ့ကိုယ်သူ တစ်ကိုတည်း ကိုနေသူကိုသာ သူ မမြင်

အောင် ကျိတ်ပြီး မျက်စောင်းထိုးနေမိသည်။

သူနဲ့ မပတ်သက်ချင်ပါဘူးဆိုမှ။

“ဒီမှာ...ကင်း၊ အစ်ကိုပြောတာကို သေချာနားထောင်၊

အခုချိန်ကစပြီး မင်းက အစ်ကိုညီလေးဖြစ်သွားပြီ၊ ဒီတော့ အစ်ကို ဒီကပြန်ရင် မင်းကိုပါ တစ်ခါတည်း အစ်ကိုအိမ်ကို ခေါ်သွားမယ်”

“ဟာ...အဲဒါတော့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် ဒီမှာပဲပျော်တယ်ဗျာ”

ကင်းက ပြောပြောဆိုဆို သူ့နားမှ လှစ်ခနဲ ပြေးအထွက်

“ဟိတ်...ကင်း ဘယ်လဲ”

မေးသံနှင့်အတူ နေခြံရံက ကင်းလက်ကို တင်းခနဲဆွဲထား ၏။

“ကျွန်တော့်လက်ကို လွှတ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဘဝနဲ့ကျွန်တော် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ နေချင်တယ်”

ကင်း ဇွတ်ရုန်းတော့ နေခြံရံ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ကင်းကိုလည်း ဒေါသမျက်နှာဖြင့် စိုက်ကြည့်သည်။

“စကားပုံတစ်ခု မကြားဖူးဘူးလား၊ ပျော်ရာမှာမနေ တော်ရာမှာနေရမယ်ဆိုတာလေ”

“အဲဒါ ကျွန်တော်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“အရင်က မဆိုင်ပေမယ့် အခုဆိုင်နေပြီကွ၊ မင်းက ငါ့ညီ”

“မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောနဲ့ဗျာ”

“တောကြိုအုံကြားက လူက ခင်ဗျားလို လူချမ်းသာရဲ့ ညီ ဖြစ်နိုင်မလား၊ ဖြစ်ရင်းဖြစ် ခြံစောင့်မာလီ အလုပ်သမားပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

“မင်း ငါ့စေတနာကို မစော်ကားနဲ့”

“ခင်ဗျားလည်း မဖြစ်နိုင်တာ မပြောနဲ့”

ကင်းတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ဘယ်သူမှမလျှော့။ ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်လာသော လေနုအေးတို့က နေခြံရံတို့နှစ်ဦးကို ခပ်ကြမ်း ကြမ်း ဝေယမ်းတိုက်ခတ်သွား၏။

အဆုံး (၈)

ငပလီ၏ ညနေဆည်းဆာအချိန်သည် အစွမ်းကုန်လှနေ၏။ ဆည်းဆာချိန်နှင့် အပြိုင်လှနေသူက ကင်း။

အဖြူရောင် ဘောင်းဘီရှည်၊ တီရှပ်အဖြူရောင်ပေါ်မှာ လိမ္မော်ရောင် အပွင့်အဆုပ်ကြီးများပါသော ဟာဝေယံရှပ်တစ်ထည် ကို ထပ်ဝတ်ထားသည့် ကင်းက ဘယ်လိုနေနေ လူချောလေး တစ်ယောက်အဖြစ် ကြည့်ကောင်းနေသလို နေခြံရံကိုယ်တိုင်လည်း ယောက်ျားပီသစွာ ခန့်ညားချောမောနေသည်။

မိန်းကလေးအုပ်စုကတော့ ကင်းနှင့် နေခြံရံကို ကြည့်ကာ သည်းသည်းလှုပ်နေ၏။ အထူးသဖြင့် ကင်းကို ပုံစံအမျိုးမျိုး ပေးနေ ကြတာကို နေခြံရံ ကြည့်မရ။

“လာ...သွားကြမယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ခင်ဗျား မမြင်ဘူးလား၊ မိန်းကလေးတွေဖြစ်နေတာ”

“ဪ...ဒါများ”

“ဘာလဲ...မင်းက အဲဒါကို သဘောကျနေတာလား”

“ခင်ဗျားဆိုရင်ရော”

“ငါက မင်းလိုအထာပေးနေမှာမဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျားစကားက ဘာလဲဗျာ၊ ဘယ်သူက အထာပေး

နေလို့လဲ”

“အဲဒါတော့ ငါလည်းမသိဘူး”

အင်း...ခက်ရချည်ရဲ့။ ကျောင်းမှာဆို ကင်းကို တစ်နေ့ တစ်နေ့ လိုက်နေတဲ့လူတွေနဲ့များတွေ့လျှင် ဒီလူ ဘယ်လိုနေမယ် မသိ။ နေ့တိုင်း ရန်ပွဲဖြစ်နေမလားပဲ။

ဒါတောင် ကင်းဆိုတာ ယောက်ျားလေးဟု သူကထင်နေ လျက် ဖြစ်နေခြင်း။ ကင်းသာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆို ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်မည်မသိ။

“မင်းမလိုက်ရင် နေခဲ့၊ ငါသွားပြီ”

ကင်းကိုထားပြီး ထွက်သွားသော နေခြံရံကို ကြည့်ကာ

ထင်း ပြုံးလိုက်သည်။

ဒီလူနဲ့တော့ မလွယ်။ ကင်းကို တကယ့်ယောက်ျားလေး အမှတ်နဲ့ ခင်တွယ်နေသည်။ တစ်ဦးတည်းသောသားဆိုတော့ ဒီလိုပဲ တွယ်မိတွယ်ရာထင်ရဲ့။ နေခြံရံ စိတ်ဆိုးသွားတာ သိတော့ ကင်း သူ့နောက်က လိုက်ခဲ့၏။ နေခြံရံမျက်နှာကို မကြည့်။

မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် သူ့နားက ဖြတ်သွားတော့ နေခြံရံက ကင်းနောက်က လိုက်လာ၏။

“ဆောရီး...ငါက မင်းကို”

“ကျွန်တော် ဒီအသက်အရွယ်ထိ ဘယ်သူမှ ခင်ဗျားလို ချစ်ချယ်ကြဘူး၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း အမှားမလုပ်ဖူးဘူး” ကင်းက ပြောပြီး နေခြံရံကို မမြင်ဘူးသလို ကြည့်၏။

“မင်းက လူချောဆိုတော့ ချစ်သူရည်းစားတွေ အများ ကြီးရှိမှာပေါ့”

“အယောက်တစ်ထောင်လောက်”

“ဘာကွ”

နေခြံရံမျက်နှာကြီး နီရဲသွားလျက် ကင်းကို စိတ်ဆိုးသလို ကြည့်၏။ ကင်းက ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော် မှန်တာပြောတာပဲ၊ ကျွန်တော် လူပျိုဖော်ဝင်ကတည်းက ကြိုက်လိုက်ကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေ၊ တစ်နေ့ကို အနည်းဆုံး နှစ်ယောက်လောက်တော့ စာလိုက်ပေးတာ ခံရတယ်”

“မင်းကို”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီလောက်များတဲ့လူတွေထဲက ဘယ်နှယောက်ကို ပြန်ကြိုက်ခဲ့လဲ”

ကင်း ခေါင်းမောကာ တစ်ချက်ရယ်လိုက်၏။ နေခြံရံပုံက သဝန်တိုမှန်း သိသာလွန်းနေသည်။ ကင်း ပခုံးတွန့်လျက်...

“အဟွန်း...သိပ်မများပါဘူး”

“ဘာ...သိပ်မများဘူး ဟုတ်လား၊ အရွယ်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ မင်းက လူဆိုးပဲ”

“မှတ်ထားကွ...ယောက်ျားဆိုတာ ကိုယ်တကယ်မချစ်ဘဲ တာဝန်မယူနိုင်ဘဲနဲ့ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ဒုက္ခမပေးရဘူး”

“ဒါမှ ယောက်ျားကောင်းစိတ်ဓာတ်၊ နောက် ဘယ်တော့မှ ကိုယ်တကယ်မချစ်တဲ့သူကို ဒုက္ခမပေးမိစေနဲ့”

“အဲဒါ ခင်ဗျားခံယူချက်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

နေခြံရံမျက်နှာမှာ ခပ်တင်းတင်း။ ချစ်သူရည်းစား အများကြီးထားတာကို သဘောမကျ။ လက်မခံတာကို ကင်း သဘောကျပါသည်။ စိတ်ထဲကလည်း နေခြံရံစိတ်ကို အထင်ကြီးသွားသည်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း သူက တကယ့်ယောက်ျားပီသတဲ့လူပဲ ဟု တွေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားမှာရော ချစ်သူမရှိဘူးလား”

“လုံးဝပဲ”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ ဒီအသက်အရွယ်အထိ ဘယ်မိန်းမကိုမှ မချစ်ဖူးဘူး”

“ဒါဆို ခင်ဗျား အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးလား”

“မင်းရှိနေပြီပဲ”

“ဘာဗျာ”

နေခြံရံစကားကြောင့် ကင်းရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ကင်းအကြောင်း သိသွားပြီလား။

“မင်းက ငါ့ကိုယ်စား အိမ်ထောင်ပြုလိုက်၊ မင်းမိသားစုဟာ ငါ့မိသားစုပေါ့”

“မဖြစ်နိုင်တာဗျာ”

“ဘာကို မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ငါ့ရင်ထဲက အချစ်မပါဘဲ ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်မပြုဘူး၊ အေး...ငါလက်ထပ်တဲ့နေ့ကလည်း ငါတကယ်ချစ်တဲ့သူကို တွေ့လို့ပဲ”

နေခြံရံ ပြောချင်တာပြောပြီး ကင်းရှေ့က ခြေလှမ်းကျွင်းတွေနှင့် ထွက်သွား၏။

“ဦးနေခြံရံ”

ကင်း ခေါ်ပေမယ့် သူက လှည့်မကြည့်။ သူက ကင်းထံ အစ်ကိုတစ်ယောက်အဖြစ် ကိုကိုလို့ ခေါ်စေချင်သည်။ ကင်းက မခေါ်။ ခေါ်စရာလည်း အကြောင်းမရှိ။ သူက ကင်းအစ်ကိုမှမဟုတ်ဘဲ။ ကင်းက ဘာလို့ခေါ်ရမည်နည်း။

ကင်းက နေခြံရံကို ပညာပေးလက်စားချေချင်၍ ရောက်လာသူပဲ။ ဒီရောက်မှ နေခြံရံနှင့် အနီးကပ်နေပြီး သူ့ခံယူချင်သဘောထားတွေကို လေ့လာနေသူ။ နေခြံရံက ကင်းနဲ့စတွေ့ခဲ့သော ကျောက်ဆောင်လေးဆီသို့ လျှောက်သွား၏။ သူ့နောက်မှ ကင်း

တိုက်ခဲ့သည်။

“ဦးနေခြံရံ နေပါဦး”

ကင်း ခေါ်ပေမယ့် နေခြံရံ လှည့်မကြည့်။ သူ့စိတ်သူသဘောကိုသာ ဦးစားပေးသော လူတစ်ယောက်ကို ကင်း မုန်းချင်မိသည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကင်း မုန်း၍မရတာ ခက်နေ၏။ တကယ်တော့ နေခြံရံဆိုတဲ့သူဟာ အချိန်တိုတိုလေးအတွင်းမှာ ကင်းနှလုံးသားထဲကို စူးနစ်စွာ ဝင်ရောက်လာသူပဲ။ နေခြံရံနားကို ကင်းသွား။

သူမတစ်ယောက်တည်း သဲသောင်ပြင်တွင် ရောင်စုံခရုလေးတွေ ကောက်နေ၏။ နေခြံရံက သူ့နားကို ကင်းရောက်မလာလို့ ထုမ်းကြည့်လိုက်တော့ စိတ်အေးလက်အေး ခရုလေးတွေကောက်နေသော ကင်းကို တွေ့လိုက်ရ၏။ နေခြံရံ ကြည့်နေတုန်း ကင်းက သူ့ကို လက်လှမ်းပြသည်။ ကင်းက နေခြံရံကို အရင်ကလောက် တင်းတင်းမာမာ မဆက်ဆံတော့တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ဦးနေခြံရံ၊ ဒီမှာ ဦးနေခြံရံအတွက် ထွန်တော် ခရုလေးတွေ ကောက်လာတာ”

ကင်းက သူကောက်လာသော ရောင်စုံခရုလေးတွေကို ပြ၏။ နေခြံရံ တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“အဲဒါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

နေခြံရံအမေးကြောင့် ကင်း မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွား၏။ ထို့နောက် လက်ထဲမှ ခရုလေးတွေကို ငုံ့ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း သည့်လေသံဖြင့် တိုးတိုးပြောလာ၏။

“ဒီခရုလေးတွေကို ဦးနေခြံရံအတွက် အမှတ်တရ လက်ဆောင်ပေးမလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မှားမှန်းသိလိုက်ပြီ”

“ဦးနေခြံရံလို လူတစ်ယောက်အတွက် ကျွန်တော်ပေးမယ့် ဒီခရုလေးတွေက”

“ဆောရီး...ကျွန်တော်စိတ်ကူးယဉ်သွားတယ်”

နေခြံရံ စကားမှားသွားမှန်း သိတာမို့ ကင်းကို စိတ်မကောင်းသလို ကြည့်မိသည်။

“မင်းက ဘာလို့ အဲဒီလိုပြောရတာလဲ၊ မင်း ခရုကိုမယူဘူးလို့ ပြောမိလို့လား”

“ဒါပေမဲ့”

“စကားရှည်မနေနဲ့၊ ပေး အဲဒီခရုတွေ”

“မင်းပေးတဲ့ အမှတ်တရကို ကိုယ်သိမ်းထားမယ် ဆုတ်ပြီလား”

နေခြံရံ ကင်း ခရုလေးတွေကို အင်အားအိတ်ထဲ ထည့်သိမ်း ထုတ်၍ ကင်းမျက်နှာ ပြုံးသွား၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးနေခြံရံ”

“ကိုယ်ကလည်း မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

နေခြံရံတို့နှစ်ယောက် အတူပြန်ထိုင်လိုက်၏။ ကင်းက သူကောက်လာသော ခရုတွေကို ကြိုးတစ်ချောင်းနှင့် စိတ်ရှည်လက် ညှစ် သီနေသည်။ ကြည့်စမ်း...ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကင်းလက်တွေဟာ ဖြူဆွတ်နူးညံ့လိုက်တာ။

“မင်းက ဒီမှာမွေးတာနော်”

“ဆိုပါတော့”

“မင်းမိဘတွေက ဘယ်တုန်းက ဆုံးသွားတာလဲ”

ကင်း စဉ်းစားဟန်တစ်ချက်ပြုကာ...

“လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်ကျော်လောက်က”

“ဪ”

နေခြံရံ စိတ်မကောင်းဖြစ်လျက် ကင်းကို ကြည့်မိသည်။

ကင်းအသားအရေက တောမှာမွေးတာနဲ့ မတူအောင် နုဖတ်ဝင်းနှစ်စို့ပြောနေ၏။ တကယ်ဆို ကင်းဟာ လူချမ်းသာသူဌေးတစ်ယောက်ဖြစ်ရမှာပါ။ ကံကြမ္မာက ဘာကြောင့် မျက်နှာလွှဲခဲ့သလဲ။

“ဒါနဲ့ မင်းမှာ မောင်နှမသားချင်း မရှိဘူးလားဟင်”

“ဟင့်အင်း...ကျွန်တော်က တစ်ဦးတည်းသောသား”

“ကိုယ့်လိုပဲပေါ့”

ကင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်ရတာ ကောင်းတာတွေရှိသလို မကောင်းတာလည်း ရှိတယ်ကွ”

“ကျွန်တော့်ဘဝက မြေကြီးပါ”

“ဘာလို့ ဒီစကားပြောနေတာလဲ၊ ယောက်ျားဆိုတာ အားမငယ်ရဘူးကွ၊ ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရဲရတယ်”

“ခင်ဗျားကတော့ ပြောအားရှိမှာပေါ့ဗျာ၊ ပုတီး ပြီးသွားပြီ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဆွဲပေးမယ်နော်”

နေခြံရံ ခေါင်းမညိတ်ခင် ကင်းက ပုတီးကို ကိုယ်တိုင်ဆွဲပေး၏။ ထို့နောက် နေခြံရံကိုကြည့်ကာ ကျေနပ်စွာ ပြုံးသည်။

“ကျွန်တော်ရဲ့ပုတီးဟာ အမှန်အတိုင်းဆို ဘာတန်ဖိုးမှ

မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီပုတီးလေးထဲမှာ ဦးနေခြံရံအပေါ်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်ခင်မင်မှုတော့ ရှိနေမှာပေါ့”

“အပြင်ပန်းအားဖြင့် တန်ဖိုးမရှိပေမယ့် နှလုံးသားနဲ့ကြည့်ရင် သိပ်တန်ဖိုးရှိပါတယ်ဗျာ”

“မင်း အရမ်းစကားပြောတတ်တာပဲ၊ ဒီရွာမှာနေလို့သာ၊ ပြောစမ်း မင်း စာဘယ်လောက်တတ်လဲ”

ကင်း မျက်နှာညှိုးသွားလျက် ခေါင်းခါယမ်း၏။

“ပညာရေးနဲ့ပတ်သက်ရင် ကျွန်တော့်ဘဝက အားနည်းပါတယ်ဗျာ၊ ရေးတတ်ဖတ်တတ်ရုံပါ”

နေခြံရံ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။ ရုပ်ကလေးမှုန်နေအောင် ချောသူက စာရေးတတ်ဖတ်တတ်ရုံပဲ တတ်ရှာသည်တဲ့။

“ဘာလဲ...ဦးနေခြံရံ၊ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ပျက်သွားပြီလား”

နေခြံရံစိတ်ကို ကင်း အကဲခတ်မိနေသည်။ နေခြံရံ ပြုံးလိုက်ရင်း...

“မပျက်ပါဘူး”

“မညာပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်သိပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကြီးစားမှာပါ”

“ဘာတွေ ကြီးစားမှာလဲ”

“အလုပ်လုပ်ပြီး ငွေရှာမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဒီမှာကိုယ်ပိုင် အိမ်လေးတစ်လုံး ဆောက်မယ်၊ ခင်ဗျားလည်း ဒီကိုရောက်လာရင် လာလည်လို့ရတာပေါ့”

“ညော်...ကင်းရယ်။”

နေခြံရံစိတ်ထဲမှ ညည်းတွေးမိ၏။ ကင်းက သူ့စိတ်ကူးကို သူ တတ်နိုင်သမျှ ပြောရှာတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကင်း ကြီးစားမယ်ဆိုတဲ့ အရာတွေဟာ နေခြံရံတို့ အသိုင်းအဝိုင်းအတွက်တော့ ရယ်စရာ တစ်ခုပဲပေါ့။

“ပြောပါဦး...ခင်ဗျား ဆရာဝန်တာဝန်ကျရင် ဒီကိုလာ နေမှာမဟုတ်လား”

“မပြောတတ်သေးဘူး၊ မင်းကရော ဒီမှာပဲ နေတော့မလို့ လား”

နေခြံရံအမေးကြောင့် ကင်း စူးစမ်းသလိုကြည့်၏။

“ကျွန်တော်က ဒီမှာမွေးတာပဲ၊ ဒီမှာပဲ တစ်သက်လုံးနေမှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး ကင်း၊ မင်းဘဝတိုးတက်ရေးအတွက် ဋီမတက်ဘူးလား၊ ဥပမာ ရန်ကုန်လိုပေါ့”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်မှာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က သိပ်မချမ်းသာချင်ဘူး၊ ဘဝကို အေးအေးဆေးဆေးနေရရင် ကျေနပ်တယ်”

“ဒါပေမဲ့”

“ခင်ဗျားကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါတယ်၊ တစ်နေ့ ခင်ဗျားချစ်တဲ့သူ တွေ့လာမှာပါ”

“မင်းက အဲဒီလိုထင်လား၊ ငါကတော့ မထင်ပါဘူး၊ ဘဝဆိုတာ”

ဦးနေခြံရံ ယူဆချက်က တစ်မျိုးမို့ ကင်း ဘာမှပြန်မပြော တော့။ တကယ်တော့ ဒီအချိန်မှာ ဒါတွေပြောရန် မလိုအပ်။ ကင်းနဲ့သူ ပြေလည်ကြတာ ဘာမှမကြာသေး။

သည်။

“ဪ...အစ်ကိုကြီးပါလား”

ဟိုတစ်ခါ တွေ့တဲ့ကောင်လေးမို့ နေခြံရံကို မှတ်မိနေ

သည်။ နေခြံရံ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း...

“အေး...ဒါနဲ့ကင်းရော”

“အစ်ကိုလေး အိပ်ရာက မထသေးဘူး”

“နှိုးလိုက်စမ်းပါကွာ၊ အစ်ကိုရောက်နေတယ်လို့ ပြော

လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် သွားနှိုးလိုက်ဦးမယ်”

“ဘယ်သွားနှိုးမှာလဲ”

“အစ်ကိုက ဘန်ဂလိုပေါ်မှာအိပ်တာဗျ၊ အဲဒီသွားနှိုးရမှာ”

“ဟင်”

နေခြံရံ မျက်ခုံးတွန့်လျက် ကောင်လေးသွားရာ လိုက်ကြည့်
မိ၏။ ဘယ်လိုပါလိမ့်။ အဘစ်ပြောတော့ သူဌေးက သူ့ဘန်ဂလို
ကို သူမရှိတဲ့အချိန်မှာ အမြဲပိတ်ထားတာတဲ့။

ဘန်ဂလိုစောင့်အဖြစ် အဘစ်ကို ထားခဲ့တာမို့ နောက်ထပ်
လူစောင့်မလိုပါ။ နေခြံရံ စဉ်းစားနေစဉ် ကင်းရောက်လာ၏။ အပြာ

အခန်း (၉)

“ကင်းရေ...ကင်း”

မနက်ခင်း စောစောစီးစီး အဘစ်တို့ခြံသို့ နေခြံရံ
လမ်းလျှောက်ရင်း ရောက်လာ၏။ သည်နေ့ သံတွဲကိုသွားမှာမို့
ကင်းကို အဖော်ခေါ်ရန်ဖြစ်သည်။

အင်း...ဒီအချိန် အဘစ်ကလည်း ဣဖက်ကမ်းရောက်နေ
ချိန်ဖြစ်သည်။ သည်တော့ အဘစ်အိမ်ထဲမှာ ကင်းတစ်ယောက်ပဲရှိ
မှာ သေချာသည်။

“ကင်း”

နေခြံရံ အော်ခေါ်ရင်း အဘစ်အိမ်လေးရှေ့ ရောက်လာ၏။
ထိုစဉ် တဲထဲမှ ကောင်လေးတစ်ယောက် အိပ်ချင်မူးတူး ထွက်လာ

ရင့်ရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် အနီအနက်ကွပ်ပါသော ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် တွဲဝတ်ထားတာကြောင့် ကင်းပုံစံက နုပျိုနေသည်။

ကင်းကိုတွေ့တော့လည်း နေခြံရံ အတွေးများလွင့်ပျောက် သွားကာ...

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာကြီး၊ အိပ်လှချည်လား”

“အဟွန်း...ညက အဘစံတို့နဲ့ စကားပြောရင်း ညဉ့်နက် သွားလို့ဗျာ၊ အဲဒါကြောင့် အိပ်ရာထနောက်ကျသွားတာ၊ ဦးနေခြံရံ ကရော စောစောစီးစီးပါလား”

“အင်း...ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ သံတွဲသွားမလို့ မင်းကို အဖော်လာခေါ်တာ”

“ဟုတ်လား၊ စောစောကတော့ မပြောဘူး၊ ကျွန်တော် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရတာပေါ့”

“မင်းက ကြည့်ကောင်းပြီးသားပါ၊ ကဲ လာ သွားကြ မယ်”

“ဘာနဲ့သွားမှာလဲ”

“ကားနဲ့၊ လာ...သွားကြမယ်”

“အိုကေ”

နေခြံရံတို့နှစ်ယောက် ဘန်ဂလိုသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် နေခြံရံက ဘန်ဂလိုပေါ်တက်ကာ ယူစရာရှိတာယူ၍ ဦးစိန်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး အောက်ပြန်ဆင်းခဲ့၏။

“မင်းမောင်းလေ ကင်း၊ ဒီလမ်းတွေ မင်းကျွမ်းပြီးသား မဟုတ်လား”

ကင်းက နေခြံရံကို မျက်ခုံးတွန့်လျက် မသင်္ကာသလို ကြည့်ရင်း...

“ကျွန်တော် ကားမောင်းတတ်မှန်း ခင်ဗျား ဘယ်လိုသိ တာလဲ”

“မင်းရုပ်က စွယ်စုံတတ်မယ့်ပုံပါ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ် လား”

ကင်း ပြုံးလျက် ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျားအထင်မှားသွားပြီ၊ ကျွန်တော် ကားမမောင်းတတ်ဘူးဗျ”

“ဟင်”

နေခြံရံ မယုံသလိုကြည့်တော့ ကင်း ပခုံးတွန့်၏။

“ဘာလဲ ခင်ဗျားမယုံဘူးလား၊ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်

လေ၊ ကျွန်တော့်လို တောသားတစ်ယောက်က ဘယ်လိုကားမောင်း တတ်မှာလဲ၊ ကျွန်တော့်အသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ ကားဆိုတာလည်း မရှိခဲ့ဘူး”

နေခြံရံ စိတ်မကောင်းဖြစ်လျက် သက်ပြင်းချသည်။

“ဆောရီးကွာ၊ ကိုယ်က မင်း ကားမောင်းတတ်မယ်ထင် လို့”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ဒါ တောင်းပန်စရာမှမဟုတ်ဘဲ၊ က ခင်ဗျားမောင်းလေ၊ ကျွန်တော် လမ်းပြပေးမယ်”

“အိုကေ”

နေခြံရံ ကားစက်နှိုးလိုက်၏။ တကယ်တော့ ကင်းစိတ်ကို စမ်းချင်၍သာ ကားမောင်းခိုင်းတာပါ။ နေခြံရံအနေဖြင့် ဒီလမ်းတွေ မစိမ်းပါ။ အခါများစွာ ရောက်ဘူးထားသည်ပဲ။

“ဒါဆိုရင် ကိုယ်ဒီမှာနေတုန်း မင်းကို ကားမောင်းသင် ပေးခဲ့မယ်”

“နေပါစေဗျာ၊ ခင်ဗျားသင်ပေးမှာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကားမောင်းတတ်တော့လည်း ဒီလိုနေရာမှာ ဘာအသုံးကျ မှာလဲ၊ ကျွန်တော့်အတွက် အုန်းပင်တက်ဖို့ လှေကားကောင်းကောင်း

ရှိတာမှ ပိုကောင်းဦးမယ်”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ကင်း၊ အတတ်ပညာဆိုတာ ဘယ်အရာမဆို တတ်ထားရင် ကောင်းတာပဲ၊ ပြီးတော့ မင်းဘဝကို ဒီလိုနေရာမှာ ဇာတ်မမြုပ်စေချင်ဘူး”

ကင်းက မျက်ခုံးပင့်လျက်...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒီနေရာက ကျွန်တော့်အတွက် မွေးရပ် မြေပဲ”

“ဒါပေမယ့် ဘဝတိုးတက်မှုအတွက် ဘာမှဖြစ်မလာနိုင် ဘူး”

“ဘဝတိုးတက်မှု၊ ဘဝတိုးတက်မှုဆိုတာ ဘာလဲ”
အင်မတန် လိမ္မာပါးနပ်ပါသည်ဟု နေခြံရံ ထင်ထားသော ကင်းက တစ်ခါတစ်ရံ နဲ့အနေပြန်သည်။

“မင်း မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့ ကင်း၊ မင်းဘဝကို ဒီလိုနေသွားတာနဲ့ ပြီးမှာလား”

“ဘယ်ပြီးမလဲ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ဆီ ပြန်လာဖို့ ခေါ်နေတာပေါ့”

နေခြံရံ ဆတ်ခနဲ ကင်းကိုကြည့်မိသည်။ နေခြံရံလို

လူတစ်ယောက်ကို ကင်း ဘယ်လိုသဘောထားနေသလဲ။ နေခြံရံ ဟာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် တောကြီးအုံကြားမှာ လွယ်လွယ်နဲ့ မြှုပ်နှံမယ့် လူမျိုးမဟုတ်။

“ဒေါသဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုကြည့်မနေနဲ့ ဦးနေခြံရံ၊ ရှေ့ကြည့်မောင်း၊ ခတ်ကြာ ရန်ကုန်ပြန်မရောက်ဘဲ ဖြစ်သွားမယ်”

“မင်းစကားကို ကောင်းကောင်းပြောပါ”

“ကျွန်တော် အကောင်းပြောနေတာပဲဗျာ”

ကင်း ရယ်၍ပြောသည့်တိုင် နေခြံရံ မျက်မှောင်တွန့်မပြေ။

“ကျွန်တော့်ကိုခေါ်လာတာ ခင်ဗျား စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ပြီထင်တယ်၊ ဆောရီးဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း မြို့သားတွေလို စကားလှအောင် မပြောတတ်ဘူး”

“ဘာမှမဆိုဘူး၊ မင်းကိုယ်တိုင်ကိုက ဘဝင်မြင့်နေတာ”

“ဟာဗျာ...ဒီလိုတော့မပြောပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်မှာ ဘဝင် မြင့်စရာဆိုလို့ ဒီနေ့ထိ ငွေတစ်သောင်းတောင် ပြည့်အောင်ကိုင်ဖူးတာမဟုတ်ဘူးဗျာ”

“မင်းက ရယ်စရာပဲကင်း၊ မင်းကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ထား

တဲ့ အဝတ်အစားတွေက ဘယ်လောက်တန်တယ်ဆိုတာ”

ကင်း ဖျတ်ခနဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငုံ့ကြည့်၏။ ပြီးတော့ နေခြံရံကို မလုံမလဲကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျား အထင်လွဲနေပြီ၊ ဒါ သူဌေးက ကျွန်တော့်ကို ဇွန်ပစ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေပါ၊ ကျွန်တော့်လိုကောင်မှာ ဒါတွေဝတ်ဖို့ ပိုက်ဆံဘယ်ကရမလဲ”

ကင်း ပြောတော့လည်း ဟုတ်ပေသားပဲဟု သနားကရုဏာသက်သွားရ၏။ မဖြစ်ပါဘူး။ ဈေးရောက်ရင်တော့ ဒီကောင့်အတွက် အဝတ်အစား ဝယ်ပေးဦးမှဟု စိတ်ကူးလိုက်သည်။

“ဒီလောက်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှိမ့်ချမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မင်းရုပ်က ကြီးပွားမယ့်ရုပ်မျိုးပါ၊ အလုပ်အကိုင်ကောင်းကောင်းနဲ့ ဆက်သွယ်မိသေးလို့ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုထင်တာ၊ သာ ပြောရင်းဆိုရင်း ဈေးရောက်လာပြီဗျ”

သည်တော့ နေခြံရံ ကားရှိန်သတ်လိုက်၏။ ကားပေါ်မှ မင်းနဲ့အတူ ဆင်းလာသော နေခြံရံကို အားလုံးက ဝိုင်းကြည့်နေ

သည်။

“နှစ်ယောက်စလုံး ချောလိုက်တာ”

နေခြံရံ မျက်နှာနီလျက် ကင်းကိုကြည့်သည်။ ကင်းက ဂုဏ်ယူစွာပြုံးလျက် ကော်လံပင့်ပြတာကြောင့် နေခြံရံ ပြုံးမိသည်။ ဒီကောင်နဲ့တော့ မလွယ်။ နည်းနည်းလေး မြောက်တာနဲ့ မြောက်နေပြီ။

ကင်းက တစ်ခါတစ်ခါ ဒီလိုကလေးဆန်တာတွေက နေခြံရံအတွက် သံယောဇဉ်ကို တိုးစေသည်။

ဈေးထဲရောက်တော့ နေခြံရံက...

“ရခိုင်မုန့်တီ စားရအောင်”

“ခင်ဗျား စားနိုင်လို့လား၊ သိပ်စပ်တယ်ဗျ”

“အစပ်နည်းနည်း ထည့်ခိုင်းရမှာပေါ့၊ ဒီရောက်တုန်းစားဖို့ စိတ်ကူးတယ်”

“ကဲဗျာ၊ ဒါဆို စား”

နှစ်ယောက်သား ရခိုင်မုန့်တီဆိုင်ထဲ ဝင်ခဲ့၏။ နေခြံရံ အတွက် ကင်းက အစပ်နည်းနည်း ထည့်ပေးဖို့မှာသည်။

“ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အစပ်လုံးဝမထည့်နဲ့”

“မင်းက မစားနိုင်ဘူးလား”

ကင်း ပခုံးတွန့်လျက် ခေါင်းခါယမ်း၏။ နေခြံရံ အံ့ဩလျက်...

“မင်းကွာ ဒီဇာတိသားဖြစ်ပြီးတော့”

“ဘာဆိုလဲဗျာ၊ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကတည်းက အစပ် မကြိုက်ဘူး”

ဟုတ်ပေလိမ့်မည်။ ဒါကြောင့် အပူအစပ်မစားသော ကင်းနှုတ်ခမ်းလေးတွေက ရဲစိုနေသည်။

“အံ့ဩစရာပဲ”

ဟု နေခြံရံ ခပ်တိုးတိုးရွတ်ရင်း ရောက်လာသော ရခိုင်မုန့်တီကို စစားလိုက်၏။

“အား”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဦးနေခြံရံ”

“စပ်တယ်ကွ”

မျက်ရည်ဝဲလျက် နေခြံရံကိုကြည့်ပြီး ကင်း ပျာယာခတ်သွား၏။

“ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ပြောတာ၊ အစပ်မစားနိုင်ဘဲနဲ့

နောက်တစ်ပွဲ ပြင်ပေးပါ အဒေါ်ကြီး”

ထို့နောက် ကင်း လှစ်ခနဲနေရာမှ ထွက်သွားသည်။ ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးက အားနာသောမျက်နှာဖြင့်...

“ဒီပွဲမှာ လုံးဝအစပ်မထည့်ဘူး”

နေခြံရံ မျက်နှာမပျက်အောင် သတိထားလိုက်ရ၏။ ခဏနေ သူ့နား ကင်းပြန်ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် နေခြံရံကို ချီချဉ်တစ်လုံး ခွာပေး၏။

“ရော”

နေခြံရံ ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ကင်းပေးသော ချီချဉ်ကို ပါးစပ်ထဲ အမြန်နှင့်သွင်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား စားဦးမှာလား”

“မင်းရော”

“ကျွန်တော်မောသွားလို့ မစားတော့ဘူး”

နှစ်ယောက်စလုံး ရခိုင်မုန့်တီဖိုးရှင်းတော့ အဒေါ်ကြီးက

မယူ။

“စားမှမစားကြဘဲ မယူပါဘူးကွယ်”

“ယူပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်အောင် မလှုပ်

မိန့်”

နေခြံရံက ဇွတ်ပေးမှ ယူသည်။

“ကျေးဇူးပဲကွယ်”

“ခင်ဗျား ဘယ်သွားဦးမလဲ”

“ဈေးထဲလျှောက်ကြည့်မယ်”

“အိုခေ”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ဈေးထဲပတ်ကြည့်၏။ အဝတ် အသည်ဆိုင်ရောက်တော့ ကင်းအတွက် ရုပ်အင်္ကျီနှစ်ထည်နှင့် နှင်းဘောင်းဘီနှစ်ထည် ဝယ်ပေးလိုက်သည်။ အစက ဒါတွေ ကင်းက သူ့အတွက်ဝယ်မှန်းမသိ။

“ဒါတွေက ဘယ်သူ့အတွက်လဲဗျာ”

“မင်းအတွက်”

“ဟာ...ဘာလို့ဝယ်တာလဲ၊ ကျွန်တော် မလိုချင်ဘူး”

နေခြံရံ မျက်နှာပျက်လျက် ကင်းကို ဒေါသမျက်လုံးများ ကြည့်မိ၏။

“မင်းမလိုချင်ရင် လွှင့်ပစ်လိုက်”

“ခင်ဗျား ပိုက်ဆံပေါတိုင်း ဖြုန်းဖို့ ကြိုးစားတာပဲ။

ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံတန်ဖိုးသိတော့ နှမော့တယ်ဗျာ”

“ပေး...ပေး”

“ကင်းက သူများဝယ်ပေးတဲ့ပစ္စည်း ယူတာကိုတော့ အတင်စီးနဲ့၊ မင်းဟာ တော်တော်မုန်းဖို့ကောင်းတဲ့ ကောင်ပဲ”

“စောစောက မင်းနဲ့စကားရပ်ပြောနေတဲ့ အမျိုးသမီးက ဘယ်သူလဲ”

နေခြံရံ အသိဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်ရောက်နှုတ်ဆက်နေကြောင်း ပျောက်သွား၏။ နေခြံရံ သတိရ၍ကြည့်လိုက်တော့ ကင်းခေတ်မီသော အပြင်အဆင်များနှင့် ချောမောလှပသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် ရယ်မောကာ စကားတွေပြောနေသည်။

အမျိုးသမီးပုံစံကလည်း ကင်းနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိနေပေမယ့် သူ့လက်မောင်းကို ပုတ်ခတ်လျက် စကားပြောနေခြင်းမို့ နေခြံရံ မျက်ခုံးတွန့်သွား၏။

သည်လောက် ရင်းနှီးနေရအောင် ကင်းရဲ့ရည်းစားမလည်း မည်။

နေခြံရံ ကင်းတို့ထံ ရောက်သွားခိုက် ထိုအမျိုးသမီးက ကင်းကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားသည်။ အနားရောက်

နေခြံရံ သိချင်တာကို မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်သူဌေးရဲ့ မိတ်ဆွေပါ”

“မင်းသူဌေးမိတ်ဆွေကလည်း မင်းနဲ့ရင်းနှီးလှချည်လား”

“ကျွန်တော်က သူတို့ခိုင်းတဲ့ အလုပ်သမားပဲ၊ သူတို့ဘာကျပျအောင် အလုပ်လုပ်ပေးတော့ ရင်းနှီးတာပေါ့”

“ငါ့အမြင်မှာတော့ လက်မောင်းတွေ ဘာတွေပုတ်လိုက်တာလို့ကနဲ့၊ မင်းတို့ချင်း ရိုးမှရိုးရဲ့လား”

“ရှား...တိုးတိုးဗျ၊ အဲဒါ သူဌေးရဲ့လေဒီ၊ သူဌေးကြားရင် နေခြံရံတော့ကို သတ်နေပါဦးမယ်”

ဟုပြောတော့လည်း နေခြံရံ ယုံလိုက်ရပါ၏။

“ပြန်မယ်၊ အဘစ်အတွက်လည်း မုန့်တွေဝယ်လာခဲ့ဖူးတယ်”

“အားနာစရာဗျာ”

“တကယ်အားနာရင် ငါ့ပြောစကား နားထောင်ပါလား” ဒီတစ်ခါ ကင်း ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ နေခြံရံ ကင်းအတွက်

အပ်တာတွေ ဝယ်ပေးရတာတွေကို ကျေနပ်နေသည်။

အခန်း (၁၈)

“မင်းက မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသားပဲ၊ ကားမောင်းတာတစ်ပတ်အတွင်း တတ်သွားတယ်”

“ကျွန်တော် တော်လို့ချည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ သင်ပေးဆရာ ကောင်းလို့ပါ”

နေခြံရံ ပြီးလိုက်၏။ ကင်းက လူလည်သလို စကားပြောလည်း လည်သည်။ ကင်းကို နေခြံရံ စကားနိုင်အောင် မပြောနိုင်

“မင်းအတွက် ကားလိုင်စင် လုပ်ပေးမယ်”

“နေပါစေဗျာ၊ ဒီလိုနေရာမျိုးသာ ကားမောင်းရဲတာပဲ တခြားနေရာတွေ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်နဲ့ မမောင်းရဲပါဘူး”

“မင်းနားမှာ ငါရှိနေမှာပါကွ”

“ခင်ဗျားဆီ ကျွန်တော်လာမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

အေးမြသောည၏ လေသည်ပင် နေခြံရံအတွက် ပူသလို ဖြစ်သွားသည်။ မနက်ဖြန်ဆို နေခြံရံ ပြန်တော့မည်။ သည်ည ကင်းနဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့ခြင်းပါ။ တကယ်တမ်းခွဲရမယ်ဆိုမှ ကင်းနဲ့ မခွဲနိုင်သလို ဖြစ်နေ၏။ နေခြံရံအတွက် ထိုခံစားချက်က အလွန် ထူးဆန်းနေသည်။

“မနက်ဖြန် ကိုယ်ပြန်တော့မယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ်နော်”

“သိတယ်”

ကင်းထံမှ ခပ်အေးအေးအပြောကြောင့် နေခြံရံ ကင်းကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ နေခြံရံက ကင်းအတွက် ခံစားနေရ သလောက် ကင်းပုံစံက ဘာမှခံစားမှုမရှိဟန်။

“ဒီတစ်ခါပြန်ရင် နောက်တစ်ခါ ဒီနေရာကို ဘယ်တော့ ပြန်ရောက်မယ်မသိဘူး၊ မင်း ဘယ်လိုမှ မခံစားရဘူးလား”

သည်လိုမေးတော့မှ ကင်းမျက်နှာသွင်ပြင် တစ်မျိုးဖြစ်သွား ကာ သက်ပြင်းချ၏။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုခင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာတတ်

နိုင်မှာလဲ၊ ဧည့်သည်ဆိုကာ အချိန်တန်ရင် အိမ်ပြန်တာပဲလေ”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဘာကိုလဲ”

နေခြံရံတို့နှစ်ယောက် မျက်လုံးအကြည့်ချင်းဆုံ၏။

လရောင်အောက်မှာ နေခြံရံတို့မျက်ဝန်းတွေ ရွန်းလက်နေသလား။

“မင်း ကိုယ့်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ရင်ရတယ်”

ကင်းမျက်နှာ တင်းခနဲဖြစ်လျက်....

“ကျွန်တော့်ကို ရန်ကုန်ခေါ်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရန်ကုန်မှာ မင်းအတွက် တိုးတက်မှုလမ်း

တွေ အများကြီးရှိနေတယ်”

“ကျွန်တော်က ဘာလုပ်တတ်မှာလဲဗျာ”

“လုပ်စရာတွေ အများကြီးပါ၊ အနည်းဆုံး ငါ့ရဲ့ညီအဖြစ်

ငါ့နားမှာ နေနိုင်သားပဲ”

“အဟွန်း...ခင်ဗျားလည်း စိတ်ကူးယဉ်တတ်သားပဲ၊

ကျွန်တော့်လို စာမတတ်၊ ပေမတတ်ကောင်ကို ခင်ဗျားဒက်ဒီက

ဘယ်လိုနေရာမျိုးခိုင်းမှာလဲ၊ ပြီးတော့ အထင်သေးအမြင်သေးကြည့်

မယ့် ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ခေါင်းငုံ့မနေနိုင်ဘူး”

ကင်း၏ ယောက်ျားမာနက ဒီနေရာတွင် ပေါ်လာသည်။

သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း...

“ဒါဆို မင်းကို အရင်းအနှီးထုတ်ပေးမယ်”

“ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး”

“အလုပ်မရှိဘဲ သူများပိုက်ဆံကို ညာမယူဘူး၊ ခင်ဗျား

ဝယ်ပေးတဲ့အဝတ်ကို မတတ်သာလို့ ယူလိုက်ရတာ”

ကင်းမျက်နှာ ရဲနီသွားတာကို ကြည့်ပြီး နေခြံရံ ခေါင်းခါ

သမ်းလိုက်သည်။ သည်အတိုင်းသာဆို ကင်းဆိုတဲ့ကောင်ကို အမြင့်

ချောက်အောင် ဆွဲတင်ဖို့ခက်မှန်း သူသိလိုက်၏။

“ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

“မသွားနဲ့”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်လက်ကို လွှတ်နော်”

“မလွှတ်ဘူးကွာ”

“ဒီလောက်တောင်ဖြစ်တာ”

“ကဲကွာ”

“ဒုတ်”

“ခွပ်”

“မင်းကများ ငါ့ကို၊ သွားစမ်းကွာ”

“အား”

ကင်းမှာ မရည်ရွယ်ဘဲ ဒေါသနှင့် နေခြံရံမေးရိုးကို ခပ်ဆဆထိုးလိုက်မိသလို နေခြံရံကလည်း ကင်းကိုယ်လေးကို ဒေါသဖြင့် ဆောင့်အတွန်း ကင်းက ကျောက်ဆောင်လေးအစွန်း အတိုင်း ဝုန်းခနဲ ချော်ကျသွား၏။

“ကင်း”

နေခြံရံ ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကင်းကျသွားရာသို့ ခုန်ချလိုက်၏။ ကင်းကိုယ်လေးကို ရေထဲမှ ဆယ်ယူလာချိန်မှာ နေခြံရံ သိလိုက်ရတာက ကင်း ရေမကူးတတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကင်း...ဟိတ်ကောင် သတိထား၊ ဟင် မင်း”

ကြယ်သီးပြုတ်နေသည့် ကင်းအင်္ကျီအောက်မှာ နေခြံရံ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည့် ရင်စည်းတစ်ခုကြောင့် ရေမွှန်း သည့် ကင်းမျက်နှာလှလှလေးကို ကြည့်ပြီး နေခြံရံရင်တွေ တဒိတ် ဒိတ် အခုန်မြန်လာ၏။

“ကင်း”

“သွား...ခင်ဗျား ကင်းနားကို မလာနဲ့၊ ခင်ဗျားကိုမှန်-

တယ်သိလား”

ကင်းမှာ သူမက ဘဝမှန်ပေါ်သွားပြီမို့ မျက်ရည်စက်တွေ နှင့် နေခြံရံမျက်နှာကို စိတ်နှာစွာ ကြည့်ရင်း ရန်တွေ့လိုက်ပေမယ့် နေခြံရံက ကင်းကိုသာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသလို စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ဆောရီး...မင်းကို ကိုယ်တကယ်ချစ်တာပါ”

“ဘာမှမပြောနဲ့၊ ကင်းနားက အခုထွက်သွား”

ကင်း နာကြည်းစွာအော်ပေမယ့် နေခြံရံက ဂရုမစိုက်။ ကင်းမျက်နှာကိုသာ စိုက်ကြည့်လျက်...

“ကိုယ် ဘယ်လောက် အံ့ဩဝမ်းသာသွားတယ်ဆိုတာ မင်းသိလား”

“မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

“မကြားချင်ဘူး”

နေခြံရံတို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာတော့ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးသာ ရမယ်ဆိုရင် လက်မလွှတ်ချင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးပါ။ ကင်းနဲ့ကြမှ။

“ခင်ဗျားကို ကင်း သိပ်မှန်းတယ်သိလား”

ကင်းက နေခြံရံကို နာကြည်းစွာကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အေးစက်စိမ်းကားသော လေသံဖြင့်...

“ရှင့်ကိုမုန်းတယ်”

“ကင်း”

ထို့နောက် ကင်း ထိုနေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ပြေးသွားသည်။

ကင်းရင်ထဲမှာတော့ နာကြည်းမှုတွေ ပြည့်နေသည်။

နေခြံရံ ကင်းနောက်ကို ပြေးလိုက်သွားသည်။

“ကင်း...နေဦး၊ ကို ရှင်းပြမယ်”

ကင်းက နားမထောင်။ စွတ်ပြေးသည်။

နေခြံရံ ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့။ ကင်းကိုယ်လေးကို နောက်က ဖမ်းဆွဲတော့ နှစ်ယောက်စလုံး သဲသောင်ပြင်ပေါ် လုံးထွေးကျသွားသည်။

“လွတ်”

“မလွတ်ဘူး၊ မင်းကို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို ထင်နေထဲက ချစ်ခဲ့ရတာ၊ မင်းကို ကိုယ်လက်ထပ်မှ ဖြစ်တော့ မယ်”

“ခင်ဗျားနော်...အို”

တင်းကြပ်သော အထွေးအပွေ့၊ မွတ်သိပ်ပြင်းပြသော

ချစ်အနမ်းတွေအောက်မှာ ကင်း ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ စကားသံလေး တွေ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။

အခန်း (၁၁)

နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို တစ်ချက်မျှင်
ကြည့်ပြီးနောက် နေခြံရံ လေယာဉ်ကြီးပေါ် တက်လိုက်ရသည်။
ကင်းက နေခြံရံဘဝထဲက ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားသည်။
သူ ဘယ်လိုရှာပေမယ့် ကင်းကို ရှာမတွေ့တော့။

“ကင်းရယ်”

ကင်းကို မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်အဖြစ် သိခွင့်ရပြီး
နောက်မှာ ကင်းအပေါ် နေခြံရံဘက်က ဘယ်သူနဲ့မှမတူသော
ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် ခံစားချက်ကိုပါ နားလည်သဘောပေါက်
လိုက်၏။

တကယ်တော့ ကင်းကို နေခြံရံ ချစ်နေခဲ့ခြင်းဆိုတာ။

ထင်းရဲ့ မိန်းမသားဘဝက လှစ်ဟဝန်ခံလိုက်သလို ဖြစ်သွား၏။
ချစ်တယ် ကင်းရယ်။

မင်းကို မောင်ချစ်တယ်။

ကင်းထံမှ နူးညံ့ချိုမြိန်သော အတွေ့အထိကို နေခြံရံ
ဘယ်လိုမှ မေ့မရ။ ကင်းအကြောင်းတွေးရင်း တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်
သည့်အတူ မနက်အစောကြီး ကင်းရှိရာရောက်သွားတော့ သမီးတော်
က သော့ခတ်လျက်။ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ သူ့ကို ကြိုဆိုသည်။

အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကင်းအကြောင်း မေးမြန်းစုံစမ်း၍
မရသလို အဘစ်ကိုပါ ရှာမတွေ့တော့မှ ကင်း ခြေရာပျောက်သွား
မှန်း သူ သိလိုက်သည်။

နေခြံရံ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။ အချစ်ရူးသမားကြီးအဖြစ်
ကင်းကို ရှာမတွေ့သည့်အဆုံးမှာ အိမ်အပြန်ခရီးကို စတင်ခဲ့သည်။
မောင့်ရဲ့ကင်းရယ်။

မောင်ဘာလုပ်ရမှာလဲဗျာ။

ချစ်သူလှလှလေးတစ်ယောက်ကို နေခြံရံ ကောက်ရလိုက်
ပေမယ့် ထိုချစ်သူလေးက နေခြံရံဘဝထဲက ပျောက်သွားသည်။
ခရပုတီးလေးတွေ ငုံ့ကြည့်လိုက်ချိန်မှာတော့ နေခြံရံရင်ထဲ ကင်းကို

ပြင်းပြင်းပျံ့ပျံ့ သတိရစိတ်နှင့် နှလုံးသားတစ်ခုလုံး နာကျင်သွား၏။
အချစ်ဆိုတာ ဒါလား။

အစတုန်းက အချစ်တကယ်ရှိတယ်ဆိုတာ နေခြံရံကိုယ်
တိုင် မယုံ။ လက်လည်း မခံခဲ့။ အခု ကိုယ်တိုင်ကြုံမှ အချစ်ဆိုတာ
ဒီလိုခံစားနာကျင်ရတာပါလားဟု နေခြံရံ သိလိုက်ရ၏။

သူ့ဘဝမှာ ကင်းကလွဲပြီး တခြားဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ
မချစ်နိုင်တော့။ ကင်းသည်သာ နေခြံရံဘဝ။ နေခြံရံ အနာဂတ်။
ကင်းနဲ့ သူ့အချစ်က အိပ်မက်တစ်ခုလိုများ ဖြစ်နေပြီလား။

အခန်း (၁၂)

“ဇယားနားက တစ်ယောက်က မြွေညှိမဟုတ်လား
နေခြံရံ”

“ဘယ်မှာလဲ”

နေခြံရံက မေးခြင်းမဟုတ်။ ဥက္ကာက ဝင်မေးခြင်းဖြစ်
သည်။ ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အသည်းကွဲရောင်
ဝတ်စုံဖြင့် လှပကြွရွှေနေသော မြွေညှိဘေးမှာ သင်္ဘောအရာရှိလေး
ဇယား။ နေခြံရံ နှုတ်ခမ်းတွန့်ခနဲနေအောင် ပြုံးလိုက်သည်။ မိန်းမ
တွေရဲ့အချစ်ဆိုတာ ဒါလား။

နေခြံရံအချစ်ကို မရရင် သေတော့မလိုဖြစ်ခဲ့သည့် မြွေညှိ
က အခုတော့ ဇယားဆိုသည့် လူတစ်ယောက်နှင့် ပြုံးပျော်နေသည်။

မြခွာညိုဆိုတာကလည်း နေခြံရံတို့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲက။ မိဘချမ်းသာတာချင်း၊ တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်နေတာကအစ အားလုံးအတူတူ။

နေခြံရံဘဝတွင် ခုချိန်ထိ ချစ်ရမည့်သူဟူ၍ တစ်ယောက်မျှမရှိသေး။ မြခွာညိုက နေခြံရံနားကမခွာ။ ခင်မင်စရာ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းဆိုတာတွေကလည်း မြခွာညိုနားမှာ အများကြီး။

နေခြံရံက ကိုယ်တကယ်မချစ်ဘဲနဲ့ ဘယ်သူနဲ့မှ မတွဲ။ ဒါကြောင့်လည်း သူပတ်ဝန်းကျင်မှာ နေခြံရံကို အသည်းမာသူ၊ မာနကြီးသူအဖြစ် ကင်ပွန်းတပ်ထား၏။

နေခြံရံ ဂရုမစိုက်။ သူတို့လိုချင်တာ မရတိုင်း ပြောချင်တိုင်း ပြောကြတာပဲ။

“အင်း...ဒီလူတော့ ဘယ်နေ့အသည်းကွဲကျန်နေဦးမလဲ မသိဘူး”

“သနားစရာမလိုပါဘူးကွာ၊ မြခွာညို ဘယ်လိုဆိုတာ သိသွားတာပေါ့”

နေခြံရံကတော့ ပြတ်သား၏။ အချစ်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ရိုးသားဖြူစင်နေတာ အကောင်းဆုံးဟုထင်သည်။ ကိုယ်ချစ်

နိုင်တဲ့သူကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား၏။

“မြခွာညိုကတော့ သူ့ဘေးမှာ အဲဒီလို ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာကို ဂုဏ်ယူနေတာကွ၊ မင်းက ဂရုမစိုက်တော့ ဂရုစိုက်တဲ့လူနား ရောက်သွားတာပေါ့”

“ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“မင်းကသာ စိတ်မဝင်စားတာ၊ မိန်းကလေးတွေ အားလုံးက မင်းမှမင်း ဖြစ်နေတာကွ”

“မင်းကသာ စလိုက်ရင်”

“တော်ပါကွာ၊ အေးအေးပဲ နေပါရစေ”

“မင်းကို ဒါတွေအားမရတာ၊ တစ်ခါတလေ မင်းဘယ်လောက်စွဲကြောင်း ပြလိုက်စမ်းပါကွာ”

ကင်းဝန်က ကြားထဲမှ မခံချင်ဖြစ်နေ၏။ နေခြံရံကတော့ ခပ်အေးအေးသာ ပြုံးမိသည်။

ရည်းစားအများကြီး ရှုပ်ပွေနေသူတွေကို နေခြံရံကိုယ်တိုင် အထင်မကြီး။ အထင်သေးစရာဟု မြင်သည်။ ကိုယ့်ရဲ့ ဖျော်ရွှင်မှု တစ်ခုထဲနှင့် တခြားသူနှလုံးသားကို ရက်စက်စွာ နင်းခြေတာမတရား။ ဒါမျိုးက ဝဋ်လည်တတ်သည်။ နေခြံရံက ကိုယ်စိတ်မဝင်

စားသည့်အလုပ်ကို ဘာတစ်ခုမှမလုပ်။

“ရတနာမွန်လည်း မဆိုးပါဘူးကွ၊ ကြည်သာထွန်းဆိုလည်း လှတာပဲ၊ မင်းက ဘယ်လိုပုံစံမျိုး ကြိုက်တာလဲ”

“ပုံစံမရှိပါဘူးကွာ၊ နှလုံးသားရဲ့ အလိုအတိုင်းဖြစ်ချင်တာပါ။ အခုတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်ဝင်စားလို့မရတာ”

“အဲဒီကျောက်ခဲအသည်းက တစ်နေ့ ဘယ်လိုလူမျိုးကို ချစ်မယ်ဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်”

“ငါလည်း စောင့်ကြည့်နေတာပဲ”

နေခြံရံစကားကြောင့် အားလုံးရယ်ကြသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အချစ်ရေးမှာတော့ မြခွာညိုထက်သာမှဖြစ် မှာနော်၊ အဲဒါတော့ မမေ့နဲ့”

ကင်းဝန်၏ သတိပေးစကားကြောင့် နေခြံရံ ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ဒါတော့ ပြောလို့မရဘူးလေ၊ နှလုံးသားဆိုတာ ကိုယ်ပိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ အချစ်ဆိုတဲ့အရာမှာ ရွေးချယ်ခွင့်မှမရှိဘဲ၊ သူချစ်ချင်တဲ့လူကို ချစ်မယ်၊ သူမချစ်ချင်တဲ့သူကို မချစ်ဘူး၊ ဘယ်လောက်ဖြူစင်ရိုးသားလဲ”

“အေးပါ...အချစ်ဆရာကြီးရယ်၊ မင်းကိုတော့ ငါတို့ပဲ အရှုံးပေးပါတယ်၊ ကဲ ကျေနပ်ပြီလား”

“မင်းက အချစ်ရေးမှာ မြခွာညိုကို အရှုံးပေးမယ်ပေါ့”
ကင်းဝန်အပြောကြောင့် နေခြံရံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

နေခြံရံနဲ့ မြခွာညိုဆိုတာ အစစအရာရာ ပြိုင်ဘက်တွေ။ နေခြံရံဘဝမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အရှုံးမပေးဖူးခဲ့။ အချစ်ရေးမှာလည်း အနိုင်အရှုံးဆိုတာ မရှိသင့်၊ မရှိအပ်ဟုထင်သည်။

“ကိုယ်တကယ်ချစ်တဲ့သူကို လက်ထပ်တာ သဘာဝပဲ၊ ဘာကိစ္စ ရှုံးရမှာလဲ”

“သဘာဝတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့ နေခြံရံ၊ မင်းတို့ အသိုင်းအဝိုင်းက အချစ်ရေးကိုလည်း ဦးနှောက်နဲ့ ရွေးနေတာကွ၊ ကိုယ့်ထက် အများကြီး အဆင့်မြင့်ပြီး အများကြီးချမ်းသာတဲ့ မိန်းမမျိုးကို ရှာနေတာ”

“တခြားသူတွေအတွက်တော့ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့”

“မင်းကတော့ ကိုယ့်ခံယူချက်နဲ့ကိုယ် ဟုတ်နေတာပဲ၊ အခုပဲ မင်းကို မင်းအိမ်က မိန်းမပေးစားမလို့ဆို”

“မာမိတို့သဘောပါ၊ ငါမှ သဘောမတူဘဲ”

“ဒါနဲ့ မင်းကို လက်ထပ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်က”

“မိုးကောင်းကင်”

“တော်တော်လှမယ်ထင်တယ်ကွ”

“ပိုက်ဆံလည်း ချမ်းသာမှာပဲ”

“တို့ထဲမှာ လူကုန်အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ထိပ်ရောက်နေတာ
တဲ့”

“ဟုတ်လား၊ မင်း သူ့ကိုမြင်ဖူးလား”

“နိုး”

ကင်းဝန် စိတ်ဝင်စားစွာမေးတော့ နေခြံရံ ပြုံးလျက်ခေါင်း
ခါသည်။

“ဘာလဲ မိုးကောင်းကင်ကို မင်း စိတ်မဝင်စားဘူးလား
နေခြံရံ”

“ဟင့်အင်း...ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဒါဆို သေသေချာချာနားထောင်ပေတော့ နေခြံရံ၊ အဲဒီ
မိုးကောင်းကင်က နိုင်ငံခြားကို သူ ဆယ်နှစ်သမီးကတည်းက
ထွက်သွားတာ၊ အခုမှ ပြန်ရောက်တာ မကြာသေးဘူး၊ သူ ဒီလို
ပြန်ရောက်တာနဲ့ ကုမ္ပဏီထောင်ပြီး လုပ်ငန်းအတော်များများကို

ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်ကိုင်နေတယ်၊ သူ့ရောက်လာမှ နဂို ဒီမှာ
အောင်မြင်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီတွေတောင် အလိုလို မှေးမှိန်သွားတယ်၊
နေရာတကာ မိုးကောင်းကင်ကြောင့်ပဲ”

နေခြံရံ မျက်ခုံးတွန့်သွား၏။ မိုးကောင်းကင်က အချိန်တို
တိုလေးအတွင်းမှာ ဒီလောက် အောင်မြင်တဲ့လုပ်ငန်းတွေ လုပ်နိုင်
လောက်အောင် ဘယ်လောက်စွမ်းအင် ကြီးမားနေပါလိမ့်။

နေခြံရံကတော့ မိုးကောင်းကင် သိလည်းမသိ၊ မြင်လည်း
မမြင်ဘူး။ မိုးကောင်းကင်ကုမ္ပဏီကို မိုးကောင်းကင်ပိုင်မှန်းလည်း
မသိ။ အခုတလော နာမည်ကြီးနေတာတော့သိသည်။

ကျောင်းစာကလွဲလျှင် ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့သော
နေခြံရံအတွက် အခုမှပဲ မိဘ၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်စား
ဖြစ်သွားသည်။

“စွမ်းလှချည်လား၊ နေပါဦး မင်းကရော ဒီအကြောင်းတွေ
ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ငါ့အစ်ကို ကုမ္ပဏီလည်း မိုးကောင်းကင်ကြောင့် သူတို့
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ အတော်ထိခိုက်ကုန်လို့ ညည်းနေကြတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကုမ္ပဏီချင်း အတူတူပဲမဟုတ်လား”

ကင်းဝန် နှာခေါင်းရှုံ့၏။

“မတူဘူး နေခြံရံ၊ လုံးဝမတူဘူး၊ တို့အစ်ကိုတွေ ကုမ္ပဏီ ကောင်းတယ်ဆိုတာ သူငယ်ချင်းတွေ ရှယ်ယာဝင်ပြီး စုထောင်ထား တာ၊ မိုးကောင်းကင်က သူတစ်ယောက်တည်းပိုင်၊ ပြီးတော့ သူက ငွေအင်အားလိုက်နိုင်တယ်လေ”

“ရေရှည်မှာ ငွေများတဲ့လူပဲ နိုင်မှာပေါ့၊ အဲဒီထဲမှာ မင်းဒက်ဒီတော့ ပါချင်မှပါမယ်”

“မင်းဒက်ဒီလည်း သေးသေးမွှားမွှားမှ မဟုတ်တာ၊ ဒါကြောင့်လည်း မင်းကို မိုးကောင်းကင်နဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ ကြိုးစား နေတာ နေမှာပေါ့”

“ငါ သူ့ကို သဘောမကျဘူး”

“မင်းက လူကိုတောင် မမြင်ဖူးဘဲနဲ့”

“ဘာမြင်ဖူးစရာလိုလဲကွ၊ အခုချိန်ထိ ငါဘယ်မိန်းမကိုမှ စိတ်မဝင်စားတာ မင်းတို့လည်းအသိပဲ”

“လူချင်းတွေကြည့်ဦးလေ”

“မိုးကောင်းကင်ဘက်ကရော မင်းကို ဘယ်လိုသဘော ထားလဲ သိလား”

“မသိဘူး”

“ဟိုတစ်ခါ မင်းတို့ချင်းတွေဖို့ ချိန်းတော့ သူမလာဘူး ဆို”

“ဘာလဲ မင်းတို့တွေ့ပြီးပြီလား”

“တမင်ချိန်းတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မာမိက ဖုန်းဆက်တာ၊ သူက မအားလို့ မလာနိုင်ဘူးတဲ့”

“ငါ့ဘဝမှာ တစ်ခါမှ ဒီလိုငြင်းတာ မခံခဲ့ရဖူးဘူး”

“ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ တခြားမိန်းမတွေက မင်းဆီကို သူ့အလိုလို ဦးခိုက်လာသလောက် မိုးကောင်းကင်က မင်းလိုပဲ မာနခပ်ကြီးကြီးထင်တယ်”

“ဒီပုံအတိုင်းဆို နေခြံရံရဲ့ မိုးကောင်းကင်က တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေပြီ”

“ဘာနေခြံရံရဲ့ မိုးကောင်းကင်လဲကွ၊ သူနဲ့ငါ ဘာမှမဆိုင် ဘူး”

“အခုမဆိုင်လည်း နောက်တော့ ဆိုင်လာမှာပဲလေ၊ မင်းကိုယ်တိုင်လည်း သားလိမ္မာမဟုတ်လား၊ ဘယ်တုန်းက မင်း မိဘစကားတွေကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ဖူးလို့လဲ”

ဒါကိုတော့ နေခြံရံ လက်ခံနိုင်ပါသည်။

အခုချိန်ထိ နေခြံရံဘဝမှာ မိဘစကားကို ပယ်ရှားတာ မျိုး ဘာတစ်ခုမှ မရှိသေး။ မိဘနှစ်ပါး စိတ်ချမ်းသာမှုကိုသာ အမြဲဦးစားပေးခဲ့သူ။

တစ်ချိန်မှာ မိုးကောင်းကင်နဲ့ နေခြံရံ ပတ်သက်ရမှာတော့ သေချာသည်။

“မိုးကောင်းကင်က မင်းကိုမြင်ရင် စိတ်ဝင်စားမှာပါ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မြင်ဘူးသေးတာမဟုတ်ပေမယ့် ဂုဏ်ချင်းက လိုက်ဖက်ညီပြီးသား၊ လူချင်းပဲလိုက်ဖက်ညီဖို့ လိုတော့ တယ်”

“အေးလေ...အခုမဟုတ်ပေမယ့် တစ်နေ့ဖြစ်လာမယ့် ကံကြမ္မာကို ပြောထားတာပါ။ လူဆိုတာ ကံကြမ္မာကို ကြိုမြင်ရတာ မှ မဟုတ်ဘဲ”

“ကောင်းပြီ၊ အဲဒီအခါကြမှပဲ ဒီကိစ္စကို ဆက်စဉ်းစားကြ တာပေါ့ ဟုတ်လား”

နေခြံရံ ခပ်လှောင်လှောင်လေး ပြောလိုက်ရင်း သူ့အပေါ် အနိုင်လိုချင်နေသော မြခွာညိုကို သနားသလို ကြည့်လိုက်သည်။

မြခွာညို ဘယ်လိုလူနဲ့တွဲတွဲ နေခြံရံစိတ်ထဲ ဘာတစ်ခုမှမရှိတာ သူမသိရင် ဇယားဆိုတဲ့လူနားမှာ ဂုဏ်ယူစွာ ရယ်မောနေနိုင်ပါဦး မည်လားမသိ။

အခန်း (၁၃)

“အခုတလော ဒက်ဒီကုမ္ပဏီ အခြေအနေကရာ ဒက်ဒီ”

မိသားစု ညနေစာထမင်းစားပြီးချိန်မှာတော့ မြက်ခင်းပြင် စိမ်းစိမ်းပေါ်ရှိ ခုံဝိုင်းဖြူလေးများတွင် ထိုင်ကာ အနားယူနေသော မိဘနှစ်ပါးနှင့်အတူ ရှိနေသော နေခြံရံက ဖခင်ဖြစ်သူအား မေးလိုက်သည်။

နေခြံရံမာမိက ပန်းသီးအခွံနွာနေရာမှ နေခြံရံကို ထူးဆန်းသလိုကြည့်၏။ လုပ်ငန်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ နေခြံရံက မိဘများကို တစ်ခါမှ မမေးဘူး။

ဒက်ဒီက အအေးသောက်နေရာမှ ရပ်ကာ နေခြံရံကို စူးစမ်းသလို ကြည့်လာပြီး...

“ဒက်ဒီသားက တယ်ထူးဆန်းပါလား၊ ဒက်ဒီကုမ္ပဏီ

က လုံးဝအိုကေပါပဲ၊ သားက ဘာကိုသိချင်တာလဲ”

“အခုတလော အဲဒီ မိုးကောင်းကင်ကုမ္ပဏီက ဒက်ဒီတို့ အသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ နာမည်အရမ်းကြီးနေတယ်ဆိုလို့ပါ”

“အံ့မယ်...ဒက်ဒီသားက ဒါတွေတောင် သိလို့ပါလား၊ ဟုတ်တယ် သား၊ မိုးကောင်းကင်က လူငယ်သလောက် စီးပွားရေးလောကမှာ တော်တော်ကို စွမ်းဆောင်နိုင်တာ၊ ဒက်ဒီတို့လူကြီးတွေတောင် သူ့စီးပွားရေး လာဘ်မြင်တာကို အံ့သြရတယ်”

“အဲဒါကြောင့် ဒက်ဒီတို့က သားကို မိုးကောင်းကင်နဲ့ လက်ထပ်စေချင်တာလား”

နေခြံရံ မေးတော့ ဒက်ဒီရယ်၏။

“ဒါပေါ့ သားရယ်၊ မိုးကောင်းကင်လို မိန်းကလေးကိုမှ ဒက်ဒီတို့ဘက်က လက်ဦးမှုမရရင် ဒက်ဒီချွေးမလေး ဟခြားသူ လက်ထဲ ပါသွားမှာပေါ့”

“ဒက်ဒီတို့လိုပဲ မိုးကောင်းကင်ကို ချွေးမတော်ချင်နေတဲ့ သူက စီးပွားရေးလောကမှာ အများကြီး သားရ”

ဒက်ဒီက စီးပွားရေးအမြင်ဖြင့် သူ ရွေးချယ်ထားသော ချွေးမလောင်းအကြောင်း အားပါးတရ ပြောနေတာကို နားထောင်

ပြီး နေခြံရံ ဒက်ဒီမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

နေခြံရံကို ဒက်ဒီသိပ်ချစ်တာ သိပါသည်။

“စိတ်ချ၊ ဒက်ဒီသားလိုပဲ မိုးကောင်းကင်နားမှာ ယောက်ျားလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာကွ”

“နေ့လ၊ ရွှေနဲ့မြဆိုတာ ငါ့သားနဲ့ မိုးကောင်းကင်ကို ပြောတာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဒက်ဒီသားရဲ့ အစွမ်းကို ဒက်ဒီကပဲ ယုံကြည်စိတ်ချလိုက်မယ် ဟုတ်လား”

ဒက်ဒီကတော့ သူ့အစီအစဉ်နဲ့သူ ဟုတ်နေသည်။ ဒါကြောင့်လည်း စီးပွားရေးလောကမှာ ဒက်ဒီကို ကျော်နိုင်သူမရှိ။ အရာရာတိုင်းကို ပါးပါးနပ်နပ် ကျော်ဖြတ်အနိုင်ယူသည့်နေရာမှာ ဒက်ဒီက နာမည်ကြီးဖြစ်သည်။

“သားကို ပြောရဦးမယ်၊ မနက်ဖြန် မိုးကောင်းကင်မှာ ပါတီပွဲရှိတယ်၊ အဲဒါ ဒက်ဒီတို့မိသားစုကိုလည်း ဖိတ်ထားတယ်၊ သား လိုက်ခဲ့”

“ဟာ”

“မင်း ဘာမှငြင်းဖို့ မစဉ်းစားနဲ့သား၊ မနက်ဖြန်အတွက် အသင့်ပြင်ထား၊ ဒါပဲ”

နေခြံရံ ငြင်းဆန်ရန် စကားပြင်နေဆဲ ဒက်ဒီက ဖုန်းတစ်လုံး ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်လျက် ကားဖြင့်ထွက်သွား၏။

“သားက လိမ္မာပါတယ်ကွယ်၊ ဒက်ဒီ စိတ်ချမ်းသာ အောင် လုပ်ပေးလိုက်”

လူစည်ကား ဆူညံသောနေရာမှာ နေရခြင်းထက် တစ်ယောက်တည်း အခန်းအောင်းကာ စာဖတ်နေတာကို နေခြံရံက ပိုကြိုက်နှစ်သက်မိ၏။ ဒါ နေခြံရံအကျင့်ပင်။ ခုတော့ ဒက်ဒီ ကြောင့် သူမသွားချင်တဲ့နေရာကို သွားရမည်။ သူ မတွေ့ချင်တဲ့ သူကို တွေ့ရမည်။

မိုးကောင်းကင်ကို နေခြံရံ လူကို မမြင်ဘူးခင်ကတည်း က ကြီးကျယ်ခမ်းနားနေတာတွေ၊ သိပ်တော်သိပ်ထက်နေတာတွေကို သဘောမကျ။ အချစ်မပါဘဲ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စက ပို၍မဖြစ်နိုင်။ မိုးကောင်းကင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ပီပီ မိုးကောင်းကင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း နေခြံရံ ဒက်ဒီလိုလူကို လူလို့မမြင်ဘဲ စီးပွားရေးအမြင်ဖြင့် ထွက် ချက်ကာ ဘဏ်စာရင်းချင်း ပူးပေါင်းဖို့ စီစဉ်နေတာဆိုရင်တော့ စီးပွားရေးစီးချင်းထဲမှာ နေခြံရံကိုယ်တိုင် မြေစာပင်နေရာက ငင်ကပြ ခဲ့ ဘယ်တော့မှ စဉ်းစားမည်မဟုတ်။

“ဟေ့...နေခြံရံ”

“ဪ...ဇေယ”

ဒီပွဲမှာ ဇေယကိုတွေ့ရတာ သိပ်တော့မဆန်း။ ကင်းဝန် ပြောထား၍ ဇေယက မိုးကောင်းကင်ကို အပြတ်လိုက်နေသူအဖြစ် သိထား၏။ ထို့အတူ ဇေယကိုယ်တိုင်ကလည်း နေခြံရံကို မိုးကောင်းကင်နှင့် လူကြီးချင်း သဘောတူထားသူအဖြစ် သိနေမှာသေချာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ နေခြံရံ၊ မိုးကောင်းကင်ဆီ လာတာလား”

“ဒီလိုပဲပေါ့၊ သူကဖိတ်လို့လာတာ”

“ငါ့ကိုလည်း သူဖိတ်တာကွ၊ ကဲ သွားလိုက်ဦးမယ်၊

မိုးကောင်းကင်ကို ခုထိ နှုတ်မဆက်ရသေးဘူး”

နေခြံရံ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။ ဇေယ သွက်လက်စွာ ထွက်ခွာသွားတော့ မာမီက မေးသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲသား”

“ကျောင်းကပါ မာမီ”

“အင်း...ရုပ်ကလေးတော့ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အကြည့်တွေက သားအပေါ်မှာ မနာလိုမှုတွေ ထင်းနေတာ

အခန်း (၁၄)

မိုးကောင်းကင်ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာတော့ ဆလိုက်မီးရောင်စုံ များဖြင့် ထိန်လင်းလျက်ရှိသည်။

နေခြံရံက အဖြူရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံဖြင့် လူအများကြားမှာ အရောင်အဝါတစ်မျိုး ဖြာထွက်လျက် တည်ကြည်ခန့်ညားသော မျက်နှာဖြင့် ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောသော ဥပမီရုပ်။ မြင့်မားသော ကိုယ်နေဟန်ထားဖြင့် လူအများ၏ စိတ်ဝင်စားခြင်းကို ခံနေရသူဖြစ်သည်။

နေခြံရံကို သမက်ဖမ်းချင်သူတွေက နေခြံရံနားကို သူတို့ သမီး အချောအလှများဖြင့် မိတ်ဆက်ပေးရင်း လူငယ်ချင်းရင်းနှီးမှု ရရန် ကြိုးစားနေကြသည်။

မာမိတွေ့တယ်”

“ဒါမျိုးတွေက မဆန်းပါဘူး မာမိရဲ့၊ လူတစ်ကိုယ် စိတ်တစ်မျိုးစီပဲလေ”

“သူ့ကြည့်ရတာ မာမိသားကို ပြိုင်ဘက်လို သဘောထား နေတာ လုံးဝသေချာတယ်”

“မာမိစိတ်ထဲ ဘာမှမထားပါနဲ့ဗျာ၊ ကိုယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘဲ ခေါင်းအလေးခံပြီး တွေးမနေပါနဲ့”

“ဟော...ဟိုမှာ မိုးကောင်းကင် လာနေပြီ”

နေခြံရံ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အားလုံးထဲတွင် ထင်ရှားသော အလှနှင့် အဖြူရောင်ဂါဝန်ရှည်ကို ဝတ်ထားသည့် မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် နေခြံရံတို့နား ရောက်လာ၏။

“အန်ကယ်တို့ပါလား၊ ရောက်နေတာ ကြာပြီလားရှင်၊ ကျွန်မ နိုင်ငံခြားမိတ်ဆွေတစ်ချို့ကို ဧည့်ခံစကားပြောနေရတာနဲ့ ထွက်မကြိုမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

နေခြံရံထံသို့ မျက်လုံးတစ်ချက်မကြည့်။ ဒက်ဒီနှင့်မာမိထံ ဦးညွတ်လျက် အဓိကထားကာ နှုတ်ဆက်နေသော သူ့ကို နေခြံရံ ကြည့်နေဆဲ သူမနားကို လူတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး တိုးတိုးကပ်

ပြောလိုက်တာ မြင်ရသည်။

ကင်းဝန်ပြောသလို မိုးကောင်းကင်အလှကို ယောက်ျား

တိုင်း စိတ်ဝင်စားနေကြတာ မြင်ရ၏။

ထိုစဉ် ဒက်ဒီက...

“ဟာ...ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်၊ အန်ကယ် နားလည်ပါတယ်၊ အန်ကယ်နဲ့ အန်ကယ်ဇနီးကို သိပြီးသားဆိုတော့ သားနဲ့ပဲ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“ဒါ အန်ကယ်သား နေခြံရံတဲ့”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာပါတယ်”

မိုးကောင်းကင်က ပြုံးလျက် လက်ကမ်းပေးတာကြောင့် နေခြံရံ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ရ၏။ ကြည့်စမ်း သူ့လက်တွေက နူးညံ့လိုက်တာ။ နေခြံရံ မိုးကောင်းကင်လက်ကို လွှတ်လိုက်သည်။ အခုချိန်ထိ ထိုအတွေ့အထိက ပျောက်မသွား။

“အန်ကယ်တို့ အေးအေးဆေးဆေး သုံးဆောင်ပါနော်၊

မီး တခြားမိတ်ဆွေတွေ သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

“သော်...ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

မိုးကောင်းကင် ထွက်သွားတော့ နေခြံရံကို မာမီတမေးသည်။

“ဘယ်လိုလဲ သား”

“မဆိုးပါဘူး၊ လှလည်း တော်တော်လှတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“ဒီလောက်ဆို တော်ပြီသား၊ ကျန်တာတွေ မာမီမကြားချင်ဘူး”

မိုးကောင်းကင်နားတွင် ယောက်ျားတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လျက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေကြ၏။ ထိုအထဲမှာ ဇေယက အဆုံးဆုံး။ မိုးကောင်းကင်လက်ကို မလွတ်ဘဲ စကားတွေပြောနေသည်။

မိုးကောင်းကင်က ပွဲတစ်ခုလုံးက လှပစွာ ဣန္ဒြေမပျက်ထိန်းသွားနိုင်ပုံကလည်း အကွက်ကျကျ။ စေ့စပ်သေချာတာကိုတော့ မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်။ ဒါကြောင့်လည်း မိုးကောင်းကင် နာမည်ကြီးတာဟု သူ့စိတ်ထဲက ထောက်ခံလိုက်၏။

နေခြံရံတို့ ပြန်ခါနီးအချိန်မှ မိုးကောင်းကင် တစ်ခေါက်ရောက်လာ၏။

“အန်ကယ်တို့ကို အားနာလိုက်တာ၊ မိုးတစ်ယောက်တည်းနဲ့ မိတ်ဆွေတွေက များနေတော့ ဧည့်ခံရတာ မစေ့ငုသလိုဖြစ်နေရင် ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ရပါတယ်ကွယ်၊ အန်ကယ်တို့က တခြားလူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကဲ အန်ကယ်တို့လည်း ပြန်ဦးမယ်”

“ခုလို လာရောက်အားပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

စီးပွားရေးလောကတွင် အောင်မြင်နေသူတစ်ယောက်မို့လားမသိ။ လူမှုရေးမှာလည်း ယဉ်ကျေးချိုသာလှပါ၏။ နေခြံရံတို့မိသားစုကို မိုးကောင်းကင်ကိုယ်တိုင် ကားနားအထိ လိုက်ပို့သည်။

“ကိုနေခြံရံလည်း နောက်တွေ့ရင် မိုးကို နှုတ်ဆက်ပါ၊ မိုးက မိတ်ဆွေများတော့ တော်ရုံလူ မမှတ်မိလွယ်ဘူးဖြစ်နေတယ်”

“အဟင်း...ကျွန်တော်ကလည်း လူတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ မမှတ်မိတတ်ဘူးဗျာ၊ ကဲ သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

မိုးကောင်းကင် ဘာမှမပြောနိုင်ခင် နေခြံရံ ကားပေါ်တက်ဆိုင်လိုက်၏။ နေခြံရံ ကားပေါ်ရောက်တာနှင့် ကားလေး စထွက်တော့ နောက်မှရပ်လျက် ကျန်နေသော မိုးကောင်းကင်ကို တွေ့လိုက်

ရ၏။ နေခြံရံနှင့် ပုံစံတူခြင်း လာတွေ့နေတာကိုတော့ နေခြံရံစိတ်ထဲ သဘောကျစွာ ကျိတ်ပြုံးလိုက်၏။

နေခြံရံက ပတ်ဝန်းကျင်ကို သိပ်စိတ်မဝင်စားတတ်။ ကိုယ်လုပ်ရမည့်အလုပ်၊ ကိုယ်သွားရမည့်ခရီးလောက်ကိုသာ စိတ်ဝင် စားတတ်သူဖြစ်သည်။ အခုလည်း မိုးကောင်းကင်ကို နတ်သမီး ရှုံးမတတ် အလှအပတွေနှင့် တွေ့ခဲ့ရသည်။

အပြင်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြန်တွေ့ခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် မိုးကောင်းကင်ကို နေခြံရံ ပြန်မှတ်မိမှာမဟုတ်။

ထို့အတူ မိုးကောင်းကင်ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီလောက်များ ပြားလှသည့် စဉ်ပရိသတ်တွေကြားက နေခြံရံလိုလူကို အလွယ် တကူ ပြန်မှတ်မိချင်မှ မှတ်မိပါလိမ့်မည်။ ဒါကိုတော့ နေခြံရံ နားလည်သည်။

နောက်တစ်ခါ လမ်းမှာတွေ့ရင် သူမကို နှုတ်ဆက်ပါတဲ့။ မိုးကောင်းကင်နှင့်သူ နောက်ထပ်တွေ့စရာအကြောင်းမရှိ။

“သား”

“ဗျာ”

“မိုးကောင်းကင်ကို သဘောကျရဲ့လား”

“ကျပါတယ် မာမိ”

“ဒီလိုမှပေါ့ကွ၊ ဒက်ဒီကတော့ မိုးကောင်းကင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ချွေးမတော်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဒက်ဒီကပြောပြီး အားပါးတရ ရယ်သည်။

“ကိုယ်တကယ်ပြောတာကွ၊ ကိုယ် အားအကိုးရဆုံး သား တစ်ယောက်၊ အားအကိုးရဆုံး သမီးတစ်ယောက်ဆို ဘယ်လောက် ကျေနပ်စရာကောင်းလဲ”

ဒက်ဒီက သူ့သဘောထားကို မာမိဘက် လှည့်ပြောရင်း နေခြံရံပခုံးကို ခပ်ဖွဖွလာပုတ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ သူလှရဲ့လား”

နေခြံရံ ရုတ်တရက် ဝန်မခံဘဲ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ မိုးကောင်းကင် ချောတာတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။ လှပသော ဆံထုံး ပုံပုံအိအိလေးမှာ ကပိုကရို ဝဲကျနေသည့် ဆံနွယ်လေးတွေနှင့် သူမအသွင်က မိန်းမလှလေးတွေကြားမှာ ရှားရှားပါးပါး အလှပိုင် ရှင်။

“ဘယ်လိုလဲကွ၊ တိတ်လှချည်လား”

ကင်းဝန် စကားကြောင့် နေခြံရံ ပြုံးလိုက်သည်။

“လှတယ်၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ဝင်စားလို့မရဘူး”

“အဲဒါတော့ မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ မိုးကောင်းကင်လို မိန်းမလှလေးကို မင်း စိတ်မဝင်စားရင် တခြားဘယ်သူ့ကို စိတ်ဝင်စားမှာလဲ”

“အဲဒါတော့ ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး”

နေခြံရံက ငွေရေးကြေးရေးထက် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ဦးစားပေးတတ်သူအဖြစ် သိထား၍ သူငယ်ချင်းတွေက ဘာမှထပ်မပြောတော့။

“မင်းတို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာတော့ မိုးကောင်းကင်က အမြင့်ဆုံးပဲ”

ဒါကိုတော့ နေခြံရံ မငြင်းပါ။ မိုးကောင်းကင်က အမြင့်ဆုံးဖြစ်သလို နေခြံရံကိုယ်တိုင်ကလည်း မိုးကောင်းကင်နဲ့ တန်းတူအမြင့်မှာ ရှိနေတာကို ဘယ်သူမှမငြင်းနိုင်။

“ဇေယက တကယ်သွက်တယ်နော်၊ မင်း ကျွန်ရစ်ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ကျွန်ရင်လည်း ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ အရေးမစိုက်ပါဘူး”

“မိုးကောင်းကင်ထက်သာတဲ့လူကို ရရင်တော့ မင်း

ဇေယကို အရေးစိုက်စရာမလိုပါဘူး”

နေခြံရံ ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးနေလိုက်သည်။ ကံတရားဆိုတာ တချို့ကိစ္စတွေက လူက လိုက်လုပ်တိုင်းလည်း ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်တတ်တာမျိုး။ တချို့ကြပြန်တော့လည်း ကိုယ်က ဘာမှမလုပ်ဘဲ သူ့အလိုလို နတ်ဖန်ဆင်းပေးထားသလို ဖြစ်လာတာတွေလည်း ရှိသည်။

ကံယုံပြီး ဆူးပုံနင်းတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် နေခြံရံက သူ့ကံကြမ္မာကို သူယုံကြည်စိတ်ချသည်။ နေခြံရံဆိုတာ ဘုန်းနှင့်ကံနှင့်လူ။ ဘာအတွက်နှင့်မှ ကံဆိုးစရာအကြောင်းမရှိဟု စိတ်ကသိနေ၏။

“မင်းနဲ့မိုးကောင်းကင် ဘယ်တော့တွေ့ဖို့ စီစဉ်တာလဲ”

“ဂျပန်က ပြန်လာမှတဲ့”

ဒါက လူကြီးတွေ အစီအစဉ်။ နေခြံရံစိတ်ထဲမှာတော့ မိုးကောင်းကင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာခံစားချက်မှမရှိ။

ကင်းဝန် မျက်နှာကိုမဲ့လျက် တစ်ဖက်လှည့်နေ၏။ နေခြံရံမှာ ဇေယနဲ့ အပြိုင်အဆိုင်ဆိုပေမယ့် ခေတ်ပညာတတ်များမို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မသင့်မမြတ်တော့ မဖြစ်ကြပါ။ လူမှု

ရေးအရ နှုတ်ဆက်ပြောဆိုကြမြဲ။

ထိုစဉ် အပြာရင့်ရောင် ပရာဒိကားတစ်စီး နေခြံရံတို့ရှေ့သို့ ထိုးဆိုက်လာ၏။

“ဒါ...မိုးကောင်းကင်ကားပဲ၊ မင်းဆီလာတာလား နေခြံရံ”

“ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ကင်းဝန်ပြောမှ နေခြံရံလည်း ထိုကားမှာ မိုးကောင်းကင်ကားမှန်း သိလိုက်၏။ သူတို့ကြည့်နေဆဲမှာပဲ ကားတံခါးပွင့်လာပြီး လှပနုရွသော ပန်းနုရောင်ခြေအစုံကျလာ၏။

ကင်းဝန် နေခြံရံကို ကြည့်သည်။ နေခြံရံကိုယ်တိုင်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ဒီမှာပဲ ဆက်နေရမလား။ ဒါမှမဟုတ် ထွက်သွားရမလား စဉ်းစားနေဆဲ ကားပေါ်က ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံဖြင့် မိုးကောင်းကင် ဆင်းလာ၏။ ပြီးတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှမကြည့်ဘဲ ကျောခိုင်းအနေအထားနှင့် ထိုင်နေသော လူတစ်ယောက်ရှိရာသို့ လှပညက်ညောစွာ လျှောက်သွား၏။

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

မာမိတို့ နေခြံရံကိုပြောတော့ မိုးကောင်းကင် ဂျပ်နီကို

သွားနေသည်တဲ့။ အခုတော့ ဂျပ်နီသွားနေပါသည်ဟု နေခြံရံသိထားသည့် မိုးကောင်းကင်က သူ့မျက်စိရှေ့တည့်တည့်မှာ တခြားလူတစ်ယောက်နှင့်အတူ ရှိနေသည်။

မခံချင်စိတ်ကြောင့် နေခြံရံစိတ်ထဲ ဖျင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

ဒါက ဘာအချိုးလဲ။ နေခြံရံလိုလူကို မိုးကောင်းကင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတဲ့သဘောလား။

ဒါထက် သေချာတာမရှိတော့။

“နေခြံရံ”

ကင်းဝန် ခေါ်ပေမယ့် နေခြံရံ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ နေရာက ထွက်ခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ မိုးကောင်းကင်လုပ်ပုံတွေကို အခံရခက်စိတ်ဖြင့် စပ်ဖျင်းဖျင်းဖြစ်နေ၏။

မာမိစကားကို အဟုတ်ထင်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ ပြောလိုက်တဲ့ နေခြံရံစကားက ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ။

“တောက်”

ကားကို နေရာက ဝေါခနဲ မောင်းအထွက်မှာ ဒီလိုမိန်းမနဲ့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ စိတ်ထဲက ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ မိုးကောင်းကင် လုပ်ပုံက ဘာအထာလဲ။ သူမနားမှာ သူမအချစ်ကို

မှ မရရင်သေတော့မလောက် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ ယောက်ျားတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး နေခြံရံကို စာရင်းထဲ ထည့်မတွက်ဘူးဆိုတဲ့သဘော လား။

မိုးကောင်းကင်ရဲ့ အလှမိုးကောင်းကင်နဲ့ ဥစ္စာဓနတွေထဲ ဝပ်ဆင်းဒူးထောက်မည့် ယောက်ျားအများစုထဲမှာ နေခြံရံမပါ။ မိုးကောင်းကင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာကလည်း အခုမှ လူကြီးတွေ သဘောကျ စီစဉ်ခဲ့တာမျိုးမဟုတ်။ ဟိုအရင် နေခြံရံတို့ ကလေး ဘဝထဲက နေခြံရံဒက်ဒီနဲ့ မိုးကောင်းကင်ဒက်ဒီတို့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် သားပေးသမီးယူ ထားရှိခဲ့သည့် ကတိစကားအတိုင်း လူကြီးမိဘတွေက စီစဉ်ကြတာဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် မိုးကောင်းကင်မာမိက သူ့သမီးကို နေခြံရံနှင့် သာ သဘောတူသည်။ မိုးကောင်းကင်ဒက်ဒီက နိုင်ငံခြားမှာပဲ ဆုံးသွားတော့ သူမက အမေဖြစ်သူကို အဖေလိုရာ အမေလိုပါ ချစ်ခဲ့ရသူ။ ဒါကြောင့်လည်း မိုးကောင်းကင်က မိခင်ဖြစ်သူ စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ခဲ့။

သူမမာမိ စိတ်တိုင်းကျ နေခြံရံလိုလူတစ်ယောက်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘဲ လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူခဲ့သည်။

စီးပွားရေးကိစ္စမှာလည်း ဖခင်ကြီးခြေရာကို အမှီလိုက်နိုင် သည့် သမီးအလိမ္မာဖြစ်ခဲ့သူ။

နေခြံရံကို တစ်နေ့ သူမနဲ့လက်ထပ်ရမည့် သတို့သား လောင်းအဖြစ် သိထားသော်လည်း တကယ်တမ်း မိုးကောင်းကင် ကိုယ်တိုင်က အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စအပေါ်မှာ အလေးအနက် စိတ်ဝင် စားခြင်းမရှိ။

ချစ်သူရည်းစားလည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မထားဘူး။ မိုးကောင်းကင်နားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည့် ယောက်ျားတွေကို လည်း ဘယ်သူမှ ရင်မခုန်။ စိတ်ဝင်စားလို့လည်း မရ။

ဘာခံစားချက်မှ မရှိသောသူတို့ ထုံးစံအတိုင်း မိုးကောင်း ကင်ထံမှ ချစ်မေတ္တာကို ဇွတ်အတင်း တောင်းခံလာသူတွေအပေါ် မှာ စိတ်ရှုပ်မိသည်။ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာလို့မြင်သည်။ မာမိသဘောကျ နေခြံရံနှင့် လက်ထပ်ဖို့ ကတိပေးထားပေမယ့် မိုးကောင်းကင်ကိုယ်တိုင် အလုပ်ကိစ္စတွေမအားလပ်နိုင်တာကို တမင်အကြောင်းပြပြီး ရှောင်နေမိသည်။

ဒါကို ဘယ်သူမှမသိပေမယ့် နေခြံရံက ရိပ်မိသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း မိုးကောင်းကင်နှင့် တွေ့ဆုံရန် ဆန္ဒမရှိတာ

နှင့် အတော်ပဲဖြစ်သွားကာ တစ်ခါတလေ အလုပ်သိပ်များနေပါသည်ဆိုသော မိုးကောင်းကင်ဘက်ကပင် ရှေ့နေလိုက်ပေးလိုက်သေးသည်။ မိုးကောင်းကင်ဘက်က နေခြံရံမာနနှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏သိက္ခာကို ဤမျှ ဖော်ကားလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။ အခု မိုးကောင်းကင်လုပ်ပုံကို နေခြံရံကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် ခံပြင်းစိတ်နှင့် ဒေါသဖြစ်သွား၏။

နေခြံရံဆိုတဲ့ ယောက်ျားကို မိုးကောင်းကင်က ဘာထင်နေသည်မသိ။ နှုတ်ခမ်းတွန့်သည်ဆိုရုံ သူပြုံးလိုက်သည်။

မင်းကစပြီး ကိုယ့်ကို စိန်ခေါ်တာပဲ မိုးကောင်းကင်ရယ်။ ကိုယ့်အလှည့်ကြ မနွဲ့စတမ်းပေါ့။

အခန်း (၁၅)

“ဘာသဘောမှ မဟုတ်ဘူး မိုးရယ်၊ နေခြံရံကိုယ်တိုင် တကယ်မလာနိုင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“အဖျားရောဂါကြီးရင် အိပ်ရာထဲမှာ လှဲနေချင်ကြတာ ဘာမှမဆန်းပါဘူးကွာ”

“မိုး...သူ့ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်စမ်း၊ မိုးကိုယ်တိုင်လည်း နေခြံရံကို တကယ်တွေ့ချင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

ကြယ်ပြောတာ မှန်သင့်သလောက် မှန်ပေမယ့် မိုးကောင်းကင်စိတ်ထဲမှာ နေခြံရံလုပ်ပုံကို သိပ်မကျေနပ်။ ကိုယ်ကသာ တခြားသူကို အနိုင်ယူချင်ယူမည်။ ကိုယ့်ကို တခြားသူက ကိုယ့်ပုံစံအတိုင်း ပြန်အချိုးခံလိုက်ရတော့ ဆတ်ဆတ်ခါ နာချင်တာက မိုးကောင်းကင်

ရဲ့မှာနကို လာထိ၍ဖြစ်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ၊ မိုးကတော့ အဲဒီလူကို လုံးဝမတွေ့
နပ်ဘူး”

“ကိုယ့်ကိုထိတော့ နာပြီပေါ့ဟုတ်လား၊ မိုးကိုယ်တိုင်
ဒါမျိုးတွေလုပ်လာခဲ့တာ ဘယ်နှကြိမ်၊ ဘယ်နှစ်ခါ ရှိပြီလဲ”

ပြောပြီး ကြယ်က ရယ်သည်။

“မိုးက မိန်းကလေးပဲ”

မိုးကောင်းကင် သူမအမှားကို အမှားလို့မမြင်။ လုပ်သင့်
လုပ်ထိုက်တာကို လုပ်တာလို့ပဲ ထင်နေသည်။

“ဒါဆို ဟိုကလည်း ယောက်ျားလေးလို့ ပြောနေရင်
ရော”

ကြယ်အမေးကို မိုးကောင်းကင် မဖြေ။ မာမီကိုယ်တိုင်က
နေခြံရံဆိုသည့် လူနှင့် သွားတွေ့ပါလို့ ဇွတ်တိုက်တွန်းနေတာနှင့်
မာမီကို အားနာပြီး မိုးကောင်းကင်ဘက်က တွေ့ဆုံဖို့ လက်ခံ
ခေါင်းညိတ်ခဲ့ပြီးမှ နေခြံရံက သူမဆီ မလာနိုင်ကြောင်း ဖုန်းဆက်
သည်။

ဒါကလည်းထားတော့။ စောစောစီးစီး ဖုန်းဆက်ရင် ဘာ

မပြော။ အခုတော့ မိုးကောင်းကင်ကိုယ်တိုင် သူနှင့်ချိန်းထားသည့်
အချိန်ကို အကြောင်းပြချက်တစ်ခုနှင့် လှပစွာ ရှောင်ထွက်ကာနီး
ဆဲဆဲ။ နေခြံရံက အရင်သူမလာနိုင်တာကို ဖုန်းဆက်လာခြင်းဖြစ်
သည်။

မိုးကောင်းကင်အကြံကို ဒီလူ ဦးသွားတာကို မကျေနပ်။
ထို့အတူ မိုးကောင်းကင်လို မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချိန်းထားပြီးမှ
လာမတွေ့တာကိုလည်း မကျေနပ်။ ဘယ်လောက်ပဲ နေမကောင်း
ပါဟုပြောပြော ထိုစကားကို မိုးကောင်းကင် လုံးဝလက်မခံနိုင်။
ခိုင်လုံသော အကြောင်းပြချက်ဟူ၍ မယူဆပါ။

သူကိုယ်တိုင် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီး အကြောင်း
ပြချက်က အဓိပ္ပာယ်မရှိ။ နေမကောင်းလို့ပါတဲ့။

“ဒီလူ တမင်ညစ်တာနေမှာ”

“ကြယ်တော့ မထင်ပါဘူး၊ နေခြံရံဆိုတဲ့လူက မိုးနဲ့
အကျင့်စရိုက်ချင်းတူတာလို့ပဲထင်တယ်”

“ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ အသွင်တူမှ အိမ်သူဖြစ်
တယ်ဆိုတာလေ”

“သွားပါ၊ မိုးက ဘာဖြစ်လို့ သူနဲ့အသွင်တူရမှာလဲ”

“ဖူးစာဘက်တွေမို့လို့ပေါ့”

“ဘာမှဖူးစာမဖက်ဘူး၊ မိုးက မာမိုကို စိတ်ချမ်းသာစေ ချင်လို့ ခေါင်းညိတ်ထားတာပဲရှိတယ်၊ တခြားဘာအာရုံမရှိ မရှိဘူး”

တကယ်လည်း မိုးကောင်းကင်စိတ်ထဲမှာ နေခြံရံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာခံစားချက်မှမရှိ။ ပါတီပွဲပေးတုန်းက တစ်ခါဆုံဖူး လိုက်တာပဲ ရှိသည်။ အဲဒါကလည်း ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်ရသည်ဆိုရုံ။

ကိုယ်တိုင် စိတ်မဝင်စားတာရော တခြားမှာ အာရုံရောက် နေတာရောပေါင်းပြီး နေခြံရံကို သေချာပင်မကြည့်မိ။ လူချော တစ်ယောက်ဆိုတာလောက်ပဲ သိမှတ်လိုက်တာပဲရှိသည်။ ဒါထက် ဘာမှမပို။

“မိုးက နေခြံရံကို ဘာအာရုံမှ မရှိဘူးဆိုတော့ မိုးရဲ့ အာရုံက ကိုဗလဆီမှာပဲ ရှိတယ်လား”

“ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး ကြယ်ရယ်၊ ကိုကိုက မိုးရဲ့အစ်ကို တစ်ယောက်ပဲ၊ ချစ်သူတစ်ယောက်လို စဉ်းစားကြည့်ဖို့ အိပ်မက် တောင် မမက်ဖူးဘူး”

တကယ်လည်း ကိုကိုဉာဏ်ဗလကို ကိုယ့်အစ်ကိုရင်းချာ

တစ်ယောက်လို ချစ်ခင်တွယ်တာတာပဲရှိသည်။

မိုးမှာ တခြားစိတ်ကူးမရှိ။ ကိုကိုကိုယ်တိုင်ကလည်း မိုးအပေါ် တကယ့်ညီမလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ခဲ့၊ အလိုလိုက်ခဲ့ တာ အခုချိန်ထိဖြစ်သည်။ ကိုကိုဘက်က မရိုးသားရင် မိုးကို ခွင့်ပြောပြီးတာ ကြာလှပါပြီ။

“မိုးဘက်ကတော့ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့၊ ကိုဗလက တော့ မိုးအပေါ်မှာ ညီမလေးတစ်ယောက်ထက် ပိုတယ်လို့ ကြယ် ဆင်တယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ ကြယ်ရယ်၊ ကိုကိုနဲ့ မိုး နေလာခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ကြယ်ထင်သလို ဖြစ်ခဲ့ လင် ကိုကိုမှာ မမမွန်ဆိုတာတောင် ရှိလာမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကိုကိုနဲ့ မမမွန်က လက်ထပ်တော့မှာ၊ စိတ်ကူးယဉ် နေနဲ့ ကြယ်”

“ကြယ်တော့ မိုးတို့ကို သိပ်အံ့ဩတယ်သိလား”

“ဘာမှအံ့ဩစရာမရှိဘူး၊ ကိုကို ကိုယ်တိုင်လည်း ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မရှိဘူး၊ မိုးမှာလည်း တခြားတွယ်တာစရာ မရှိဘူး၊ ဒီလိုလူနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်

သံယောဇဉ်တွယ်မိတာ ဘာဆန်းလို့လဲ”

မိုးကောင်းကင်စကားကြောင့် ကြယ် ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ပခုံးလေး အသာတွန့်လိုက်သည်။ ကြယ်အမြင်မှာတော့ မိုးနု ဉာဏ်ဗလကို လိုက်ဖက်သည့် ချစ်စရာစုံတွဲလေးလို့ မြင်မိပေမယ့် ကြယ် ထင်သလိုမဖြစ်။ အနေနီးတိုင်း၊ ချောတိုင်း၊ လှတိုင်း ချစ်သူတွေ မဖြစ်ကြတာလည်း ဆန်းသည်။

ဉာဏ်ဗလက နိုင်ငံခြားမှာပဲ နေသည်။ မြန်မာပြည်ကို အလည်လာသည်ဆိုရုံသာ လာတတ်သူ။ မိုးကောင်းကင်လို့ ကိုယ့်မွေးရပ်မြေမှာ ကိုယ်ပြန်နေရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ရောက်လာသူ။

အယူအဆခြင်း မတူသလို အတွေးအမြင်ခြင်းကလည်း မတူ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သံယောဇဉ်ကြီးတစ်ချင်းတော့ တူသည်။

“မိုး”

“ဟင်”

“ရှင် နေခြံရံကို တကယ်လက်ထပ်မှာလား”

“ကြယ်က ဘာကိုမေးတာလဲ”

“နေခြံရံကို မိုးက လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူးလေ၊ ဥပမာ

ချစ်တာနဲ့လက်ထပ်တာနဲ့ တစ်ထပ်တည်းဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ မိုးမှာ မရှိခဲ့ဖူးလား”

“တစ်နေ့ မိုးချစ်တဲ့သူနဲ့တွေ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ချစ်တဲ့သူ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မိုးနှလုံးသားထဲက မြတ်မြတ်နိုးနိုး

ချစ်မိတဲ့သူနဲ့တွေ့ရင်ပြောတာ”

အချစ်ဆိုသည့် စကားလုံးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့သော မိုးကောင်းကင်ဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အချစ်အကြောင်းကို စတင်စဉ်းစားဖြစ်ခြင်းဖြစ်သည်။

အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုအရာလဲ။ မိုးကောင်းကင်ကိုယ်တိုင် အချစ်ရုပ်ရှင်၊ အချစ်သီချင်းတွေ နားထောင်ဖူး၊ ကြည့်ဖူး၊ ဖတ်ဖူးပေမယ့် ကိုယ်တိုင် အချစ်နှင့် မကြုံဖူးသေးတာမို့ ကြယ်အမေးကို ဘာမှပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

အခန်း (၁၆)

“လောကကြီးမှာရှိတဲ့ လူသားတိုင်းသာ တစ်ယောက်တစ်ယောက် တကယ်ချစ်မှ လက်ထပ်ကြစတမ်းဆိုရင် ဘယ်လူသားမှ လက်ထပ်ဖြစ်ကြမယ်မထင်ဘူး”

“ဒါဆို လူသားမျိုးဆက်လည်း မပျံ့ပွားနိုင်တော့ဘူးလား သမီးရဲ့၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြပေမယ့် အကြောင်းကြောင်းကြောင့် လက်မထပ်ဖြစ်ကြတဲ့သူတွေရှိသလို အချစ်ဆို အရာမပါဝင်ဘဲ လက်ထပ်လိုက်ကြရတဲ့ ဇနီးမောင်နှံတွေလည်း အများကြီး”

“သမီးက မောင်နေခြံရံကို မချစ်လို့ လက်မထပ်ချင်ဘူး ဒီလိုလား”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး မာမိ၊ မိုးက မာမိသဘောထားကို သိချင်လို့ မေးကြည့်တာပါ”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း မာမိမျက်နှာ တည်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့ကွယ်၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေ မဖြစ်ဘဲ သူဖြစ်ချင်တာတွေချည်းပဲ ဖြစ်ရတာကိုက ဘဝပဲ”

“တစ်ခုပဲ မာမိပြောမယ်၊ မောင်နေခြံရံကို လက်ထပ်လိုက်လို့ မာမိသမီးလေး ဒုက္ခမရောက်စေရပါဘူးကွယ်၊ အဲဒါကိုတော့ ယုံပါ”

“မာမိရယ်”

မာမိရင်ခွင်မှာ ကလေးလေးတစ်ယောက်လို တိုးဝင်လိုက်သည်။

“မိုးကြောင့် မာမိ စိတ်ဆင်းရဲသွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

“မာမိသမီး လိမ္မာတာကို မာမိသိပါတယ်ကွယ်၊ သမီးကြောင့် မာမိ တစ်ခါမှ စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရပါဘူး၊ အမြဲဂုဏ်ယူကျေနပ်ခဲ့ရတဲ့ မာမိပါကွယ်၊ သမီးဒက်ဒီရှိရင်လည်း”

“စိတ်မကောင်းစရာတွေ ဘာမှပြန်တွေးမနေပါနဲ့ မာမိလယ်၊ မာမိနားမှာ မိုးက ဒက်ဒီကိုယ်စား မားမားကြီးရပ်သွားမှာပါ”

“မာမိသမီးလေးရယ်”

ဒေါ်ကြည်သာက မိုးကိုယ်လေးကို ဆွဲယူပြီး နဖူးလေးကို တစ်ချက်ငုံ့နှမ်းလိုက်သည်။ လိမ္မာထက်မြက်သော သမီးလေးကို ရထားတာကိုက ဒေါ်ကြည်သာကို ဘုရားပေးသည့်လက်ဆောင်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။

နေခြံရံနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ တစ်ဖက်က မမေ့မလျော့ ကမ်းလှမ်းလာသည့် မင်္ဂလာကိစ္စကို လက်ခံလိုက်ရသည့်အထဲမှာ သွားလေသူ ထားခဲ့သည့် ကတိစကားကြောင့် ဖြစ်သလို သမီးကိုယ်တိုင် ချစ်ရဲ့ ချစ်သူ မရှိခဲ့ခြင်းကလည်း မင်္ဂလာကိစ္စလက်ခံဖို့ ဖြစ်လာရခြင်းဖြစ်သည်။

ဉာဏ်ဗလနှင့် မိုးကို ဒေါ်ကြည်သာကိုယ်တိုင် ကျိတ်သဘောတူခဲ့ပေမယ့် ထင်သလို ဖြစ်မလာ။ ဉာဏ်ဗလမှာ ချစ်ရဲ့ ချစ်သူ၊ လက်ထပ်ရန်ရည်စူးထားသူ အသင့်ရှိနေသည်။

ထိုထက်ပိုဆိုးတာက ဉာဏ်ဗလက နိုင်ငံခြားမှာ အပြီးမမည့်သူ။ ဒေါ်ကြည်သာတို့လိုမဟုတ်။ နေခြံရံကတော့ မိုးနှင့်တူသည်။ ဂုဏ်ဒြပ်ချင်း၊ ထက်မြက်တာချင်း တူသလို ရုပ်ချင်းလည်း ညီ၊ မာနချင်းလည်း တူသည်။

လူကြီးတွေဘက်က ဘယ်လိုပဲပြောပြော လူငယ်တွေဘက်က ခေါင်းညိတ်လက်ခံတာကလွဲပြီး အခုချိန်ထိ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးမှုမရှိ။ သမီးမိုးမှာ အပြစ်ရှိတာ သိပေမယ့် မပြောရက်၊ မဆူရက်။ ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေရာက ထူးခြားစွာ မိုးက အချစ်အကြောင်းမေးလာခြင်းဖြစ်သည်။

“သမီး”

“ရှင်...မာမိ”

“သမီးမှာ ချစ်ရမယ့်သူ ရှိနေပြီလား”

“မာမိက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“ဘယ်လိုမှ မထင်ပါဘူးကွယ်၊ မာမိသမီးလေးပျော်နေတာ စိတ်ချမ်းသာနေတာကိုပဲ မာမိက မြင်ချင်တာပါ။ သမီးမှာ ချစ်ရမယ့်သူရှိနေရင် မာမိကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲစရာမလိုဘူးလို့ပဲ ပြောချင်တယ်”

“မာမိရယ်”

“မိုးမှာ အခုချိန်ထိ မာမိကလွဲပြီး တခြားချစ်ရမယ့်သူ မရှိပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးပျော်တာကိုပဲ မာမိမြင်ချင်တယ်။

မာမိပြောတာ သမီးနားလည်တယ်မဟုတ်လား”

“မိုး နားလည်ပါတယ် မာမိ”

သားအမိနှစ်ယောက်တည်း တိုင်ပင်အားကိုးရာ ရှိကြသည့် ဘဝမှာ တစ်ယောက်စိတ်ချမ်းသာမှုကို တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ဖြည့်ဆည်းပေးလိုကြသော စေတနာ၊ မေတ္တာတို့ဖြင့်သာ ထုံမွန်းနေ ပါသည်။

မာမိကိုယ်တိုင် နေခြံရံနှင့် လူကြီးချင်းသဘောတူထား ပေမယ့် မိုးသာ စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် မိုးချစ်တဲ့သူနဲ့ လက်ထပ် ပါလို့ မိခင်မေတ္တာနှင့် ပြောနေတာကို မိုး နားလည်သဘောပေါက် ပါသည်။

မာမိက မိုးကောင်းကင် စိတ်ချမ်းသာမှုကို ဦးစားပေးသလို မိုးကောင်းကင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မာမိ စိတ်ချမ်းသာမှုကို အဓိက ထားရန် အလေးအနက် ဆုံးဖြတ်လိုက်တာကို မာမိ သိချင်မှသိပါ မည်။

ထိုညက မိုးကောင်းကင်ထံ ကိုကိုညဏ်ဗလ ဖုန်းဆက် သည်။ မြန်မာနိုင်ငံကို ကိုကို ပြန်လာမည်ဟုပြောရင်း မိုးကောင်း ကင်နှင့် လူကြီးချင်းသဘောတူထားသော နေခြံရံအကြောင်း

မေးခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုကို စာကယ်စိတ်ဝင်စားနေတာက မိုးကောင်း ကင်ကိုယ်တိုင် နေခြံရံကို တကယ်လက်ထပ်မှာလားဆိုတာ သိချင် နေတော့ မိုး ပြုံးလိုက်သည်။

“မာမိစိတ်ချမ်းသာဖို့ပဲ ကိုကိုရယ်၊ မိုး လုပ်သင့်လုပ် ထိုက်တာကို လုပ်ရမှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“မိုးကိုယ်တိုင် စိတ်ချမ်းသာဖို့လည်း လိုသေးတယ်ဆိုတာ ရော စဉ်းစားမိရဲ့လား”

“ဒါဆို မိုးက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“နေခြံရံကို လက်မထပ်ဘူးလို့ မာမိကို ပြောလိုက်ရ မလားကိုကို”

တကယ်ဆို နေခြံရံဟာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်။ ဒါကိုတော့ မိုးကောင်းကင် အသိအမှတ်မပြုဘဲ နေလို့ မရ။ သူကိုယ်တိုင်က ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဆိုပေမယ့် သူ့မိသားစု ပိုင် ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကို ဆက်ခံဦးစီးမည့်သူက နေခြံရံတစ်ယောက် တည်းသာရှိသည်။

“ကိုကိုဆိုလိုတာက”

“မိုး နားလည်ပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုက မိုးကို

စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာ မဟုတ်လား”

“မိုးပျော်နေတာကိုပဲ မြင်ချင်တယ် ညီမလေးရယ်”

ကိုကိုထံမှ စေတနာစကားဆိုတာ မိုး ခံစားနားလည်ပါသည်။ မိုးကောင်းကင်ကိုယ်တိုင် သိပ်လှပေမယ့် အချစ်ရေးမှာ တော့ မိုးက အစိမ်းသက်သက်။ အခုချိန်ထိ ချစ်သူမရှိတာကို ကိုကို စိုးရိမ်ပူပန်နေမှန်း သိသည်။

“မိုး ပျော်မှာပါ ကိုကို”

ထိုစကားကို ကိုကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောလိုက်ရတာ ဆိုတာ မိုးကိုယ်မိုးပဲ သိသည်။

“ကိုကိုတော့ မထင်ဘူး၊ နေခြံရံက မိုးနဲ့ စိတ်ချင်းတူတယ်လို့ ကိုကိုထင်တယ်၊ အချစ်ဆိုတဲ့အရာမပါဘဲ မိုးတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် တစ်ဂူထဲ ခြင်္သေ့နှစ်ကောင်အောင်းသလို ဖြစ်နေမလားလို့ ကိုကိုစိုးရိမ်တယ်”

ထိုအတွေးမျိုးကိုတော့ မိုးကောင်းကင်ကိုယ်တိုင် တစ်ခါမှ တွေးမကြည့်ဖူးခဲ့တာ သေချာသည်။ နေခြံရံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အခုချိန်ထိ မိုးဘက်က အသာစီးရနေသည်ဟု ထင်သည်။ နေခြံရံအကြောင်း မိုးခေါင်းထဲမှ အခုချိန်ထိ ဘာတစ်ခုမှ အလေးအနက်

မရှိ။

“သူ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုး ဂရုမစိုက်ဘူးကိုကို”

ထိုစကားကို တိကျစွာပြောလိုက်ချိန်မှာတော့ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး ရုတ်တရက် အေးစက်သွား၏။

မိုးကောင်းကင် ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ရင်း...

“ဦးနေခြံရံ ဖုန်းဆက်တာ ကျွန်မကို ချီးကျူးဖို့မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

ထိုအခါ သူရယ်၏။

“အဟွန်း...ဟွန်း၊ မင်းက ပါးနပ်တဲ့မိန်းကလေး ဘစ်ယောက်ပဲ မိုးကောင်းကင်၊ ဒါကြောင့် မင်းကို လူတွေက နှိတ်ဝင်စားတာထင်တယ်”

“ရှင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဦးနေခြံရံ”

“ဪ...မင်းဟာ ထက်မြက်တဲ့ မိန်းကလေး ဘစ်ယောက်မို့ ကိုယ်ချီးကျူးတာပါ”

“အဲဒီလို ချီးကျူးခံရတဲ့အတွက် ကျွန်မ ဂုဏ်မယူတတ်ဘူး ဦးနေခြံရံ”

တစ်ဖက်မှ အသံ ရုတ်တရက် တိတ်သွားပြီးမှ တည်ငြိမ်

ကျက်သော စကားသံတို့ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“မင်းဟာ ကိုယ်ထင်တာထက် ပိုစိတ်ဝင်စားစရာကောင်း

မိန်းကလေးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်နဲ့တွေ့ဖို့ကိစ္စ ဘာလို့လက်မခံတာ ဆိုတာ သိချင်တယ်”

အခန်း (၁၇)

တိုက်ဆိုင်တာကတော့ မိုးကောင်းကင်ခေါင်းထဲမှာ ဘာတစ်ခုမှ အလေးအနက်မထားသော နေခြံရံဆိုသူက မိုးကိုယ်တိုင် အလေးမထားဘဲ နေလို့မရအောင် ဖြစ်လာစေရန် အကြောင်းအရာ တစ်ခုကို ဖန်တီးလာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟဲလို”

“ပြောပါ ဦးနေခြံရံ”

“ဪ...မင်းက ကိုယ်မှန်းတောင် သိနေပြီကိုး”

“ဒါ ဘာမှမဆန်းပါဘူးရှင်၊ မနေ့က ရှင် ဖုန်းဆက်တာ လည်း ဒီအချိန်ပဲမဟုတ်လား”

“မင်း အမှတ်အသား ကောင်းသားပဲ၊ မဆိုးဘူး”

“စိတ်မဝင်စားလို့ပါ ဦးနေခြံရံ”

“ဘာကိုစိတ်မဝင်စားတာလဲ၊ ကိုယ်ဖိတ်တဲ့ ထမင်းစား
ကိုလား၊ ကိုယ့်ကိုလား”

“အင်း...ပြောရရင် နှစ်ခုစလုံးပေါ့ရှင်၊ ဒါနဲ့ ရှင်က
ကျွန်မကို တွေ့ချင်တဲ့ကိစ္စက”

“မင်းနဲ့ ဆွေးနွေးချင်လို့”

“ရှင်က ကျွန်မနဲ့ ဆွေးနွေးချင်တယ် ဟုတ်လား”

“ရှင်က ဘယ်လိုအကြောင်းအရာကို ဆွေးနွေးချင်တာ
လဲ”

“စီးပွားရေးကိစ္စ မဟုတ်တာတော့ လုံးဝသေချာတာ
မိုးကောင်းကင်”

“ဒါဖြင့် ရှင်က”

“အဟွန်း...ဟွန်း”

မိုးကောင်းကင် စကားအဆုံးမှာ နေခြံရံထံမှ နှစ်နှစ်ခြီး
မြိုက် ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မိုးကောင်းကင် မျက်
လေးကုတ်လျက် ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး မေးလိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲ ဦးနေခြံရံ၊ ကျွန်မပြောတဲ့စကားတွေ

ရယ်စရာပါနေလို့လား”

“ဆောရီး...ကိုယ် မင်းကို လှောင်တာမဟုတ်ပါဘူး၊
မင်းကို သဘောကျလို့ပါကွာ၊ ဒီမှာ ကိုယ် မင်းနဲ့ဆွေးနွေးချင်တယ်
ဆိုတာ တခြားအကြောင်းမဟုတ်ဘူးကွ”

“မင်းနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ကိစ္စ”

“ရှင်”

မိုးကောင်းကင် အံ့သြသွားလျက် ဖုန်းခွက်လေးကို
ယောင်ရမ်းကာ ကြည့်မိ၏။ သည်လူတော့ တစ်ခုခုမှားနေပြီထင်
တယ်။ မိုးကောင်းကင်နဲ့ နေခြံရံကြားမှာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ
ဆွေးနွေးရလောက်အောင် ဘာအကြောင်းအရာမှ မရှိ။

“ရှင်မှားနေပြီထင်တယ် ဦးနေခြံရံ၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မကြားမှာ
ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဆွေးနွေးရလောက်အောင် ဘာအကြောင်းမှ
မရှိဘူးထင်တယ်”

“သိပ်ရှိတာပေါ့ဗျာ၊ ဥပမာ ကိုယ်တိုင်က မင်းလိုမိန်းက
လေးတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ဘာတစ်ခုမှ ခံစားလို့မရတဲ့အကြောင်း”

“ဟင်”

ဒီအကြောင်းကို ခုမှ ဒီလူ စပြောလာတာပါလား။

“ဘယ်လိုလဲ မိုးကောင်းကင်၊ မင်းကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်လိုပဲထင်ပါတယ်”

“ရှင်ပြောချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ”

“ငွေမျက်နှာတစ်ခုထဲကြည့်ပြီး လက်ထပ်ကြတဲ့လူတွေထဲ မှာ ကိုယ်မပါဘူး မိုးကောင်းကင်”

“ရှင်ဆိုလိုတာက”

“ကိုယ် မင်းကို အချစ်ဆိုတဲ့အရာ မပါဘဲနဲ့ လက်မထပ် နိုင်ဘူးလို့ ပြောချင်တာ”

“အို”

မိုးကောင်းကင် ယောင်ယမ်းကာ ဖုန်းခွက်လေးကို လွှတ်ချ လိုက်မိတော့မတတ် ဖြစ်သွား၏။

“ကိုယ့်စကား သိပ်လွန်သွားရင် ကိုယ် တောင်းဖန်တီး တယ် မိုးကောင်းကင်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က လူတစ်မျိုးဆိုတော့ ကိုယ် တကယ်ချစ်တဲ့သူကိုပဲ လက်ထပ်ချင်တယ်”

“ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

“ဦးနေခြံရံ”

တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားပြီမို့ မိုးကောင်းကင် ဘာမှမတတ်

နိုင်တော့။ မိုးကောင်းကင်ဘဝမှာ ပထမဆုံး ယောက်ျားတစ်ယောက် ခဲ့ စိန်ခေါ်ခေါ်ကားမှုကို ခါးသီးစွာ တွေ့ကြုံရင်ဆိုလို့လိုက်ရခြင်းဖြစ် ၍ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

မိုးကောင်းကင် အံလေးကြိတ်လိုက်မိသည်။ နေခြံရံဆိုတဲ့ လူက မိုးကောင်းကင်လို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုတောင်မှ အချစ်ဆိုတာ မပါဝင်လို့ လက်မထပ်နိုင်ဘူးဆိုပါလား။

အချစ်ဆိုတာက လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ အိဒီလောက် ကြီး အရေးပါအရာရောက်တဲ့ အရာလား။ မိုးကောင်းကင်စိတ်ထဲ မှားမလည်နိုင်သလို ယုံလည်းမယုံကြည်နိုင်ပါ။

စိတ်ထဲမှာတော့ နေခြံရံစကားကြောင့် ခံပြင်းစိတ်နှင့် အတော်လှုပ်ရှားနေသည်။ ဒီကိစ္စကို တခြားဘယ်သူမှမသိဘဲ နေခြံရံ ဆိုသည့်လူနဲ့ မိုးကောင်းကင် နှစ်ယောက်တည်းသိတာကိုပဲ ကျွေးဇူး ဘင်ရဦးမည်။

ကဲ...အခု မိုးကောင်းကင် ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ။ နေခြံရံ လိုလူတစ်ယောက်က မိုးကောင်းကင်ကို မချစ်လို့ လက်မထပ်နိုင် ဘာကို မိုးကောင်းကင်ဘက်က ကျွေးကျေနပ်နပ် လက်ခံခေါင်းညှိတ် လိုက်မှာလား။

ဒီလိုဆုံးဖြတ်ရင် ဒီဘက်က သိပ်ညံ့သွားပြီဟု ထင်သည့်
 ကောင်းပြီ။ ဒီကိစ္စကို မိုးကောင်းကင်ကိုယ်တိုင် ဘယ်
 ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမလဲဆိုတာ သေချာစဉ်းစားစမ်း။ မိုးကောင်းကင်
 ကို လက်မထပ်ချင်ပါဘူးလို့ ငြင်းလာတဲ့ ယောက်ျားကို မိုးကောင်း
 ကင်ရှေ့မှာ ဒူးထောက်အညံ့ခံလာတဲ့အထိ မိုးကောင်းကင်ဘက်က
 လက်တုံ့ပြန်ပြရတော့မည်။

ဒီတစ်ခါ ရှင်အလှည့်ပဲ ဦးနေခြံရံ။

မိုးကောင်းကင်ဆိုတာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးလဲဆိုတာ
 မကြာခင်မှာ သိစေရမယ်။

မိုးကောင်းကင် ပြုံးလိုက်သည်။ အားလုံး ပြည့်စုံနေသော
 မိုးကောင်းကင်လိုလူတစ်ယောက်မှာ လက်ညှိုးထိုးထောက်ပြော
 အပြစ်ဟူ၍ ဘာတစ်ခုမှမရှိပါ။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် မိန်းကလေး
 တစ်ယောက်အနေဖြင့် လက်ခံနိုင်တဲ့အဆင့်ထက် ပိုနေပါ၏။ ဒါ
 သာမန်မိန်းကလေးအတွက်ပါ။ နေခြံရံအတွက်က ထိုသို့မဟုတ်
 နေခြံရံက အချစ်ကို နှလုံးသားဖြင့် ရွေးချယ်ချင်သည်။

တစ်ဖက်က စိန်ခေါ်လာတော့လည်း မိုးကောင်းကင်ဘက်က
 က ဘွာခတ်ရန်အသင့်။ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် နေခြံရံဆိုသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်အကြောင်းကို မိုးကောင်းကင်ကိုယ်တိုင်
 စောင့်စုံစမ်းသည်။ ဒါကလည်း မိုးကောင်းကင်ဘဝမှာ တစ်ခါမှ
 လုပ်ဖူးတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ရခြင်းဖြစ်၍ တစ်မျိုးတော့ စိတ်ဝင်စား
 ရတော့ကောင်းသည်။ မိုးကောင်းကင် လုံးဝမကျွမ်းကျင်သည့် ဘာသာ
 အတတ်စုံကို လိုက်ရှာရသလိုမျိုးဖြစ်၍ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် သဘော
 ကျစွာ မကြာခဏ ပြုံးမိတာလည်းရှိသည်။ မာမီပေးထားထဲက
 တစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးသော နေခြံရံဓာတ်ပုံကို အခုမှ သေချာကြည့်မိ
 တာလည်း တစ်ခါမက။

စိတ်ချပါ ဦးနေခြံရံ။ တစ်နေ့မှာ ရှင်ကိုယ်တိုင် မှားပါပြီ
 ဆိုပြီး မိုးရှေ့မှာ ဒူးထောက်တောင်းပန်စေရမယ်။ နေခြံရံမိဘတွေက
 မိုးကောင်းကင်နှင့် ဇွတ်တွေပေးဖို့ စီစဉ်ချိန်မှာ နေခြံရံက လက်မခံ။
 မိုးကိုလည်း လာမတွေ့။

နောက်ဆုံး ငပလီကို ဘယ်သူမှ အသိမပေးဘဲ
 တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွား၏။ ဒါကို အခွင့်အရေးတစ်ရပ်အဖြစ်
 မိုးကောင်းကင်က လှပစွာ အသုံးချလိုက်သည်။

နေခြံရံလှုပ်ရှားသမျှ အသေးစိတ် လိုက်စုံစမ်းထားပြီးသား
 ဆိုတော့ မိုးကောင်းကင်က သူမကိုယ်သူမ ကင်းဆိုသည့်

ကောင်ချောလေးအသွင်သဏ္ဍာန်သစ်ကို တမင်ဖန်တီးလိုက်၏။
ပြီးတော့မှ နေခြံရံနှင့်တွေ့ပြီး ရင်းနှီးမှုယူရန်ဖြစ်ပေမယ့် မထင်မှတ်
ဘဲ ကျောက်ဆောင်လေးမှာ ကင်းတဖြစ်လဲ မိုးကောင်းကင်နှင့်
နေခြံရံတို့ ဆုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

ဒါကတော့ မိုးကောင်းကင်ကိုယ်တိုင် လိုက်မမှီနိုင်သော
ကံတရား၏ စေစားရာပဲဖြစ်သည်။

နေခြံရံဆိုသည့်လူနှင့် မိုးကောင်းကင် အနီးကပ်လှေ့လာ
ခွင့်ရတော့ သူစိတ်ရင်းက မဆိုးပါ။ လေးစားအထင်ကြီးလောက်
စရာ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် မိုးကောင်းကင်လို မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို လက်မထပ်နိုင်ပါဟု ငြင်းခုံသူအဖြစ် နေခြံရံဆိုသည့်
လူကို မိုးကောင်းကင်စိတ်ထဲမှာ နာကျင်ခါးသီးမှုတွေနှင့် လုံးဝကြည့်
မရ။

မုန်းနေသည်။

ဒါတွေကို နေခြံရံက မသိ။ ကင်းဟု သူသိထားသော
မိုးကောင်းကင်ကို ထူးဆန်းစွာ သံယောဇဉ်ကြီးနေတာကို မိုးကောင်း
ကင်ကိုယ်တိုင် နားမလည်။ ကင်းအဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားရတာ
မိုးကောင်းကင်စိတ်ထဲက သိပ်ပြီးလိပ်ပြာမလဲ့။ နေခြံရံများ နှိပ်

သွားပြီလားလို့ ရင်တထိတ်ထိတ်။ မပြတ်အကဲခတ်၍ ခပ်တင်းတင်း
ဆက်ဆံပေမယ့် နေခြံရံက မိုးကောင်းကင် ထင်သလိုမဟုတ်။

နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ကင်းဆိုတာ မိုးကောင်းကင်မှန်း မသိ
လိုက်။ ကင်းကတော့ သူမဘဝမှန် ပေါ်သွားတာနှင့် နေခြံရံနားက
ချက်ချင်းခြေရာဖျောက်ပစ်လိုက်သည်။ ဒါက ကင်းအမည်ခံ
မိုးကောင်းကင်ရဲ့အပိုင်းဖြစ်ပေမဲ့ နေခြံရံမှာတော့ သူ အမြတ်တနိုး
ချစ်ခဲ့ရသော ချစ်သူလေး ရုတ်တရက်ပျောက်သွားပြီးနောက် ဘာနဲ့
မှ အစားထိုးမရသော ဆုံးရှုံးမှုကြီးတစ်ခုလို နှလုံးသားတစ်ခုလုံး
နာနာကျင်ကျင် ခံစားလိုက်ရ၏။

ပျောက်ဆုံးသွားသည့် ချစ်ရသူကို ဘယ်နေရာ လိုက်ရှာ
ရမှန်းမသိ။ နောက်ဆုံး ကြုံရာမရတာနှင့် သတင်းစာမှာ ကင်းသိ
အောင် ကြေညာမိသည်အထိ နေခြံရံအချစ်တွေက ကင်း
တစ်ယောက်တည်းပေါ်မှာ တကယ့်ကို အရူးအမူး။

ကင်း-....

ရောက်လေရာအရပ်က အမြန်ဆုံးဆက်သွယ်ပါ။

ကင်းကိုချစ်တယ်။

မောင်

နေခြံရံ မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်နေသူက မိုးကောင်းကင်ဆိုတဲ့ သူမကိုမဟုတ်။

မိဘမရှိ၊ ပညာမတတ်၊ ငွေကြေးမပြည့်စုံတဲ့ ကင်းဆိုသည့် ယောက်ျားဆန်ဆန် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နေခြံရံလိုလူက အရူးအမူး အသည်းအသန် ချစ်ခင်မြတ်နိုးတွယ်တာသွားတာက လည်း မယုံချင်စရာ။

“ဘာတွေ အတွေးခေါင်နေတာလဲ မိုးရယ်၊ ဦးနေခြံရံ ချစ်တဲ့၊ မြတ်နိုးတဲ့ ကင်းဆိုတာ တခြားတစ်ယောက်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ အဲဒါ မိုးကောင်းကင်ဆိုတဲ့ မိုးပဲမဟုတ်လား”

“အတူတူပဲပေါ့”

“လုံးဝမတူဘူး ကြယ်၊ ကင်းနဲ့မိုးကောင်းကင်ဘဝက တခြားစီပဲ၊ မိုးနဲ့မြေလို ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမျိုး”

“ဒါပေမဲ့ ဦးနေခြံရံက ကင်းကိုသိပ်ချစ်လို့ သတင်းစာ ထဲကတောင် ထည့်ကြေညာနေပြီပဲ”

“ကင်းဆိုတာ မိုးကောင်းကင်မှန်းသိရင် ဒီလူ ဘယ်လို ဖြစ်သွားမလဲ ကြယ်”

“သိပ်အံ့ဩသွားမယ်ထင်တယ်”

အခန်း (၁၈)

“ဘယ်လိုလဲ မိုး၊ ဦးနေခြံရံကတော့ မိုးကို တကယ် အရူးအမူး အသည်းအသန်ဖြစ်နေပြီ၊ အခု မိုး ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”

ကြယ်အမေးကို မိုးကောင်းကင်ကိုယ်တိုင် မဖြေတတ်။ မိုးကိုယ်တိုင် ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ရမည်ဆိုတာ အစီအစဉ်အတိအကျ မရှိသေး။

“မိုး”

“မိုး ဘာလုပ်ရမှာလဲဆိုတာ မသိသေးဘူး ကြယ်”

“ဦးနေခြံရံက မိုးကို တကယ်ချစ်သွားတာဆိုတော့”

“မိုးကို ချစ်တာမဟုတ်ပါဘူး ကြယ်ရယ်၊ သူတကယ် ချစ်နေတာ ကင်းဆိုတဲ့ တခြားတစ်ယောက်ကိုပါ”

ဒါတော့ သေချာသည်။ နေခြံရံကိုယ်တိုင် သူချစ်တဲ့ မြတ်နိုးတဲ့ ကင်းဆိုတဲ့ ဆင်းဆင်းရဲရဲ မိန်းကလေးကို မိုးကောင်းကင်လို့ထင်မှာမဟုတ်။ ဒီနေရာမှာ မိုးကောင်းကင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း နေခြံရံ မရိပ်မိအောင် သရုပ်ဆောင်ကောင်းခဲ့သည်။ တစ်ခုထူးခြားဆန်းကြယ်တာက ကင်းကို နေခြံရံက အမြတ်တနိုး စွဲလမ်းစိတ်နဲ့ တန်ဖိုးထားသလောက် မိုးကောင်းကင်ဆိုသည့် သူမလိုမိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ကို လုံးဝစိတ်မဝင်စား၊ လှည့်မကြည့်ဘဲ နေနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

မိုးကောင်းကင် ခပ်လှောင်လှောင်လေး ရယ်လိုက်သည်။ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ကင်းလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် နေခြံရံအလူးအလဲ ခံစားနေရတာကို သဘောကျ၍ပါ။

မိုးကောင်းကင်လို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လုံးဝဂရုမစိုက်တဲ့လူက ကင်းလို ဘာမှမဟုတ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ်မှာကြတော့။

မိုး နှုတ်ခမ်းလေးကို တွန့်ခနဲ ပြုံးလိုက်၏။
 “မိုးက အဲဒါကြောင့် နေခြံရံကို မကျေနပ်တာလား”
 “ဟင့်အင်း... မိုးကောင်းကင်ဆိုတာ ဘယ်လိုမိန်းကလေး

လဲဆိုတာ သိစေချင်တာ”

“နေခြံရံလိုလူကို ချစ်တာမချစ်တာထက် မိုးက သူ့ကို အရွဲတိုက် အနိုင်ယူချင်နေတာကိုး”

“ဒီလိုပဲဖြစ်ဖို့ သူပဲတိုက်တွန်းခဲ့တာပဲ ကြယ်”

“အခု မိုးလိုချင်တာ ရနေပြီပဲကွယ်၊ သူ မိုးကို တကယ်ချစ်သွားတာကိုက သူ မိုးကို ရှုံးတာပဲမဟုတ်လား”

မိုးကောင်းကင် ဘာမှမပြော။
 နေခြံရံနဲ့ မိုးတို့ပွဲက ဒီလောက်နဲ့ မပြီးသေးဘူးဆိုတာ မိုးသိသလို နေခြံရံလည်း သိရမည်။

“ဒီလောက်နဲ့ မိုး မကျေနပ်နိုင်သေးဘူး ကြယ်”

မိုးကောင်းကင် ခိုင်မာစွာ ပြောလိုက်၏။ သေချာတယ်။ ဒီဘဝမှာ နေခြံရံလိုလူကို မိုးကောင်းကင်ဆိုတဲ့ မိုးက ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်မိစေရဘူးဆိုတာ။

“မိုး”
 “ပြော”
 “မင်း ဦးနေခြံရံကို နည်းနည်းမှ ရင်မခုန်မိဘူးလား”
 စူးရှလင်းလက်သော မိုးအကြည့်တွေက ကြယ်ထံ

ဗျတ်ခနဲ ရောက်သွား၏။

နေခြံရံအပေါ်မှာ မိုးကောင်းကင်ကိုယ်တိုင် ရင်ခုန်ခဲ့သလား။ ထိုမေးခွန်းမျိုး မိုးကောင်းကင် သူမကိုယ်သူမ တစ်ခါမှ မေးမကြည့်ခဲ့ဖူးတာ သေချာသည်။

“ဟင့်အင်း...သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး မိုးမှာ ဘာခံစားချက်မှ မရှိဘူး”

“သံမဏိနှလုံးသားဆိုတဲ့အမည်နဲ့ မိုးက လိုက်ပါတယ်။ မိုးမှာ ဘာခံစားချက်မှမရှိတာကိုက နေခြံရံအတွက် ကံဆိုးဖို့ဖြစ်လာတာပဲ”

“ကြယ်ကတော့ ဦးနေခြံရံကို သနားတယ်သိလား”

မိုးကောင်းကင်ကတော့ နေခြံရံလိုလူကို နည်းနည်းမှ မသနားပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ကင်းအပေါ်မှာ အရူးအမူးစွဲလန်းနေသော နေခြံရံကို တစ်ဆင့်ချင်း ပညာပေးရန် ဆက်လက်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် မိုးကောင်းကင်က လှပစွာ ပြုံးလိုက်၏။ မိုးကောင်းကင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဘာလဲ၊ ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာ နေခြံရံ မကြာခင် သိရမည်။

မိုးက ကိုယ့်အကြံနှင့်ကိုယ် အလုပ်ကိစ္စကို အကြောင်းပြပြီး မိုးပိုင်ဆိုင်သည့် အင်းလျားလမ်းက အိမ်ကို ခဏပြောင်းနေလိုက်၏။ မာမီက မိုးသဘောမို့ ဘာမှမမေး။ မိုးကို အားလုံး စိတ်ချယုံကြည်ထားသူ။ မိုးကောင်းကင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မာမီယုံကြည်စိတ်ချမှုအပေါ် ဘာတစ်ခုမှ အလွဲသုံးစားမလုပ်ဘူး။

နေခြံရံကိစ္စက လွဲ၍ပေါ့။

မိုးကောင်းကင်က နေခြံရံနှင့် အမှတ်မထင် ပြန်ဆုံသည့် အနေအထားမျိုးကို တမင်ဖန်တီးလျက် ကင်းအဖြစ် နေခြံရံမျက်စိရှေ့ကို အမှတ်မထင်ပုံစံဖြင့် လူလုံးထွက်ပြလိုက်သည်နှင့်...

“ဟင်...ကင်း”

နေခြံရံမှာ မိုးကောင်းကင်တဖြစ်လဲ ကင်းကို လူအများကြားမှာ ရုတ်တရက် လှမ်းတွေ့လိုက်ရ၍ အံ့သြစိတ်ဖြင့် ရင်ထိတ်ခနဲ ခုန်သွားကာ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွား၏။

“ကင်း...ကင်း မဟုတ်လား”

လူကြားထဲ ဇွတ်ပြေးလိုက်သွားပြီး ကင်းရှေ့မှာ နေခြံရံပိတ်ရပ်လိုက်တော့ ကင်းက နေခြံရံကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသလို ခပ်စိမ်းစိမ်းမော့ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျား လူမှားနေပြီဗျာ၊ ကျွန်တော် ကင်းမဟုတ်ဘူး”
တင်းမာသောမျက်နှာ၊ ကျွတ်ဆပ်မာကြောသော လေသံ၊
လှပသော ကင်းမျက်နှာလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း
နေခြံရံ ပြုံးလိုက်သည်။

“လွမ်းလိုက်ရတာ ကင်းရယ်”

“ကင်းကို မောင် တစ်နေ့တစ်ရက်မှ မမေ့ဘူးဆိုတာ
ကင်း သိလား”

ကင်း မဖြေ။

နူးညံ့ရွှန်းလဲ့သောအကြည့်၊ မြတ်နိုးသောအပြုံး၊ တမ်းတမ်း
တတ စကားလုံးတွေနှင့် ကင်းမျက်နှာကို ရွှန်းရွှန်းစားစား စူးစိုက်
ကြည့်နေသော နေခြံရံအကြည့်၊ အပြောတွေအောက်မှာ ကင်းမျက်နှာ
ပန်းနုရောင်ဖြစ်သွား၏။

“ကင်း”

“ကျွန်တော်သွားတော့မယ်”

“ကင်းက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားအပူလား”

“ကင်းက မောင့်ချစ်သူလေ”

“ကင်းကို မောင်ချစ်တယ်”

“လူတွေကြားထဲမှာ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲဗျာ”

သူ့ကိုယ်သူ မောင်ချင်းထပ်ပြီး ကင်းကို တစ်ချိန်လုံး
ပြုံးပြီး စိုက်ကြည့်နေသူ၏ အကြည့်အောက်မှာ ကင်း အနေရခက်
သည်က အမှန်ပင်။

“ကင်း မောင်နဲ့လိုက်ခဲ့၊ ကင်းကို မောင် ပြောစရာစကား
တွေ အများကြီးပဲ”

“လာ”

“ဟာ...ဟိတ်လူ၊ ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲဗျာ၊ ကင်း
လက်ကိုလွှတ်”

လူတွေကြားထဲမှာ နေခြံရံက ကင်းလက်လေးကို ခပ်တည်
တည် ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်လိုက်တာမို့ ကင်းမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားကာ
ကျိတ်ရုန်းပေမယ့် သူက မလွှတ်။

“ခင်ဗျား ကင်းကို အနိုင်မကျင့်နဲ့”

ကင်း ဘာပြောပြော နေခြံရံက ဂရုမစိုက်။ ရပ်ထားသော
သူ့ကားပေါ် ကင်းကိုယ်လေးကို ဆွဲတင်ပြီး ကားကို အရှိန်ပြင်းစွာ
မောင်းထွက်လိုက်၏။

“ကင်း”

ကင်းက မထူး။

နေခြံရံက ဒေါသဖြစ်နေတာကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ခပ်တိုးတိုး ရယ်လိုက်၏။

“သိပ်ပျစ်တာပဲ ကင်းရယ်၊ ကင်းကို မောင်လက်ထပ် မယ်”

“ဟင်”

နေခြံရံမျက်နှာကို ကင်း အံ့ဩစိတ်ဖြင့် မယုံနိုင်သလို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ ကင်းလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နေခြံရံလိုလူက လက်ထပ်မယ်ဆိုတာကို မယုံနိုင်၍ပါ။

“မောင်ပြောတာ ကင်း မယုံဘူးလား”

ကင်းအကြည့်ကို နားလည်သလို နေခြံရံက မေးတော့ ကင်းက နေခြံရံမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်၏။

“ယုံချင်စရာလားဗျာ၊ ခင်ဗျားလိုလူတစ်ယောက်က ကင်း လို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်မယ်ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ် နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ”

“မောင်က ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုရင်ရော”

“ကျွီး”

နေခြံရံကားက ကန်တော်ကြီးထဲ ချိုးကွေ့ဝင်သွားပြီး လူရှင်းသည့်နေရာမှာ ရပ်တန့်လိုက်၏။

“ကင်းရယ်”

“အို...ခင်ဗျားနော်”

“ဟင်အင်း...ကင်းကိုချစ်တယ်”

“ဦးနေခြံရံ”

စွမ်းအားရှိသလောက် ရုန်းကန်ဖို့ကြိုးစားပေမယ့် သန်မာ မဲ့မြဲသော တင်းကြပ်သည့် နောင်ဖွဲ့မှုကြားမှာ ကင်း ဘာမှမပြောနိုင် ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

နေခြံရံကိုယ်တိုင် ကင်းနှင့် အခုလို ပြန်ဆုံတွေ့ရလိမ့်မည် ဆင်မထားသဖြင့် ကင်းကိုယ်လေးကို နောက်တစ်ကြိမ် ပျောက်သွား နာ စိုးရိမ်သည့်အလား အတင်းကြပ်ဆုံး နောင်ဖွဲ့ပြီး လွမ်းခဲ့ရသမျှ ချစ်အနမ်းတွေ အတိုးချသီကုံးနေလိုက်၏။

“ဒီတစ်ခါတော့ ကင်းကို မောင့်မျက်စိရှေ့အောက်က လုံးဝအပျောက်မခံတော့ဘူး သိလား၊ အခုချိန်ကစပြီး ကင်း မောင်နဲ့ပဲ နေရမယ်၊ တခြား ဘယ်ကိုမှ မသွားရဘူး ဒါပဲ”

ကင်းစိတ်ကို ကြိုသိနေသည့်အလား နေခြံရံက ကင်းမျက်နှာလှလှလေးကို ရှိုက်နမ်းပြီးဆိုလိုက်တော့ နီရဲစိုစွတ်သည့် နေခြံရံနှုတ်ခမ်းတွေကို ကင်း မကြည့်ရဲအောင် ဖြစ်သွား၏။

“ခင်ဗျား အလကားလူပဲသိလား”

“ကင်းက ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ကင်းကို အနိုင်ကျင့်တာကို ပြောတာဗျာ၊ လွတ်စမ်း

ဗျာ”

“မလွတ်ဘူး”

“ဟင်”

ကင်းရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ခုန်သွား၏။

“မောင့်ကို ကင်း လက်ထပ်ရမယ်”

“ခင်ဗျားဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ရအောင် ခင်ဗျားက ဘာနို့

လဲ”

“ကင်းကို ချစ်တဲ့သူလေ”

“မောင့်ကိုချစ်လား”

“မချစ်ဘူးဗျာ၊ မုန်းတယ်”

“အဟွန်း...ဟွန်း၊ ကင်း အဲဒီလိုဖြေမယ်ဆိုတာ မောင်

သိသားပဲ”

“ကင်းကို မောင် ဘယ်လောက်လွမ်းနေတယ်၊ တမ်းတ နေတယ်ဆိုတာ ကင်း မသိဘူးမဟုတ်လား”

နေခြံရံကို ကင်း စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ဒီလူရှေ့ကို ပြန်လာ ခို့ စိတ်ကူးမိတာ ကင်း မှားပြီလားဟု စေတနာလေးဖြစ်သွားသည်။ နေခြံရံလိုလူကို ဤမျှ ချစ်တတ်လိမ့်မည် မထင်ခဲ့သလို အချစ်နဲ့ ဝတ်သက်၍ ဤမျှရမ်းကားလိမ့်မည်ဟုလည်း မထင်ခဲ့။

အခုတော့ ကင်းတစ်ကိုယ်လုံး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ နစ်ဝင်ပူး ကပ်နေသလို မဆုံးနိုင်သော ချစ်အနမ်းတွေက အစီအရီ။ ဒီလိုဖြစ် လာလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားခဲ့တာက ကင်းရဲ့အမှားဆိုတာ သိလိုက်ရ ချိန်မှာ ကင်းကိုယ်တိုင် နေခြံရံရင်ခွင်ထဲက ရုန်းမထွက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

ကင်းကိုယ်တိုင် သူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင် သို့ အခုလိုပုံစံနှင့် ရောက်နေရလိမ့်မည်လို့ အိပ်မက်ပင် မမက်ခဲ့ပူး သမျှ နေခြံရံဆိုသည့်လူကြောင့် ကင်း ရင်ခုန်သံတွေ မူမမှန်ချင် တော့ပါ။

“ကင်းကို လွတ်”

“လွှတ်စေချင်ရင် မောင့်ကို လက်ထပ်ပါ့မယ်လို့ပြော”

ကင်း နေခြံရံကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူတို့ကို ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်၏။

“ဟာ...ဒုက္ခပါပဲ၊ ဟိုမှာ ကျွန်တော်တို့ကို ဓာတ်ပုံရိုက် သွားပြီဗျာ”

ကင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေသလောက် နေခြံရံကတော့ ခပ်အေး အေးပင်။

“ဘာဖြစ်လဲ၊ မောင်တို့အတွက် အမှတ်တရပေါ့”

“ပြော...မောင့်ကို လက်ထပ်မှာလား”

“ခင်ဗျားကရော ကင်းလို ဆင်းဆင်းရဲရဲ စာမတတ် ပေမတတ် တစ်ကောင်ကြွက်ကို ပွဲတက်ဇနီးမယားအဖြစ် လက်ထွဲ ပြီး အတူတက်ရဲလို့လား”

“ကင်းက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“ကင်းကို တကယ်ချစ်ရင် ခင်ဗျားမိဘတွေကို အဖြစ်မှန် အတိုင်း ပြောပြပြီး ကင်းကို လာတောင်းရမ်းလိုက်၊ ခင်ဗျားမိဘတွေ သဘောတူရင် ခင်ဗျားကို ကင်း လက်ထပ်မယ်”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းသာ ကတိတည်ပါစေ၊ အခုလောလော

ဆယ်တော့ လွမ်းခဲ့ရသမျှ ချစ်အနမ်းတွေနဲ့ပဲ အတိုးချပါရစေ”

“ခင်ဗျားနော်”

“အို”

မွတ်သိပ်တမ်းတစွာ ကျလာသည့် နေခြံရံအနမ်းတွေ အောက်မှာ ကင်းထံမှ စကားသံလေးတွေ ပျောက်ဆုံးသွားသည်။ နူးညံ့ချိုမြိန်သော အတွေ့ထူးထဲမှာ စွဲလန်းယစ်မူးလျက်။ နှစ်ဦးသား ရင်ခုန်သံတွေ ပူနွေးမြန်ဆန်လာသည်အထိ။

“ကင်း”

“ဟင့်အင်း”

“နောက်တစ်ခါ မောင့်ကို ထားခဲ့ဦးမှာလား”

ကင်း မဖြေ။

နာကျင်သွားသော နှုတ်ခမ်းအစုံအတွက် နေခြံရံကိုယ်ကြီး ကိုသာ လက်သီးဆုပ်လေးများဖြင့် ထုရိုက်မိသည်။

“သွား...ခင်ဗျားကြီးကို မုန်းတယ်သိလား”

“လူကိုများ ဘာထင်နေလဲ၊ တွေ့တဲ့မိန်းမတိုင်းကို ဒီလိုပဲ”

“မောင့်အချစ်ကို မစော်ကားနဲ့နော် ကင်း၊ မောင့်မှာ ကင်း

ကလွဲပြီး တခြားဘယ်မိန်းမမှ မရှိဘူး”

“ခင်ဗျားပြောတိုင်း ယုံရမှာလားဗျာ”

“မယုံရင် အခုလက်ထပ်”

“ဟွန်း”

ကင်းက မျက်စောင်းထိုးတော့ နေခြံရံက ရယ်သည်။

“အခု ကင်း ဘယ်မှာနေလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့နေလဲ၊ မောင့်ကို

ပြော”

“ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ”

“မိန်းမလာတောင်းမလို့”

“ပြောတော့ဖြင့် လွယ်လိုက်တာ”

“လွယ်ရမှာပေါ့၊ နေခြံရံပဲ”

သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ်ချမှုအပြည့်နဲ့ ပြောနေသူကိုကြည့်ပြီး ကင်း ဘယ်လိုမှ နားမလည်။ ဒီလူ တကယ်ပဲ ကင်းလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ရဲတယ်ဆိုရင်တော့ ချီးကျူးရမည်လား။ မိုက်မဲလိုက်တာလို့ ကဲ့ရဲ့လှောင်ပြောင်လိုက်ရမှာလား။

“ခင်ဗျားမိဘတွေက သဘောမတူဘူးဆိုရင်ရော”

“ကင်းသဘောတူဖို့ပဲ လိုပါတယ်ဗျာ၊ မိန်းမတစ်ယောက်

တော့ လုပ်ကျွေးနိုင်ပါသေးတယ်”

ကင်းမှာ ဘာမှဆက်ပြောစရာမရှိသလို ဖြစ်သွားကာ နေခြံရံမျက်နှာကိုသာ ကြည့်နေမိသည်။ အချစ်နတ်ဖမ်းစားခံရတယ်ဆိုတာ ဒါပဲလား။ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်၊ မသင့်တော်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အချစ်တစ်ခုထဲနဲ့ မိုက်မိုက်ကန်းကန်းလက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ရဲတယ်ဆိုတာ။

ဒီလူ ဘယ်လိုလဲ။

“ကင်း”

“ဟာ”

နေခြံရံ ရင်ခွင်ထဲ ကင်းကိုယ်လေး ထွေးခနဲ ရောက်သွားသည့်အဖြစ်ကို လေညှင်းက တိုးတိုးရယ်မောသွားကြသည်။

“ကိစ္စရှိလို့လား ဦးနေခြံရံ”

မိုးကောင်းကင်က နေခြံရံမေးတာကို မဖြေဘဲ ပြန်မေးလိုက်တော့ တစ်ဖက်က ခပ်တိုးတိုးရယ်သည်။

“ကိုယ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း မိုးကောင်းကင်ကို ပြောချင်လို့”

“ကွန်ကရက်ကျူးလေးရှင်းပါ ဦးနေခြံရံ၊ ရှင့်အတွက် ကျွန်မ ဂုဏ်ယူပါတယ်”

“သင့်ခံယူ”

“တခြားကိစ္စမရှိရင် ကျွန်မ ဖုန်းချလိုက်ပြီနော်”

နေခြံရံ ဘာမှမပြောခင် မိုးကောင်းကင်က အရင်ဖုန်းချလိုက်သည်။

ထို့နောက် မှန်ထဲရှိ သူမအရိပ်ကို ကြည့်မိ၏။ မိုးတစ်ကိုယ်လုံး ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေ၏။ ပြီးတော့ ဘယ်သူနဲ့မှမတူအောင် သိပ်ကိုလှနေ၏။ ဒီလိုမိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ကို ပြစ်ပယ်ပြီး တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ စိတ်ကူးနေတာ ဒီလူရူးနေလို့များလား။

“မောင့်ဘဝမှာ ကင်းဆိုတဲ့ မောင့်ချစ်သူမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး”

အခန်း (၁၉)

ဧည့်ခံပွဲပြီးချိန်မှာတော့ မိုးကောင်းကင် အခန်းထဲဝင်ခဲ့သည်။ စိန်ထည်များကို ဖြုတ်ဖို့ မှန်တင်ခုံရှေ့ ဝင်ထိုင်စဉ် ဖုန်းသံ မြည်လာ၍ ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ...

“ဟဲလို”

“ကိုယ်ပါ မိုးကောင်းကင်”

“ဪ”

နေခြံရံအသံကို ကြားလိုက်ရ၍ မိုးကောင်းကင် မျက်ခုံးအစုံ လှပစွာမြင့်တက်သွား၏။

“ကိုယ်ဖုန်းဆက်လို့ သိပ်အံ့ဩသွားလား မိုးကောင်းကင်”

ဆိုတာ မောင့်အချစ် သိရဲ့လား”

နေခြံရံစကားသံက မိုးထဲ တိုးတိတ်စွာရောက်လာ၏။
ဟင့်အင်း။

မိုးကောင်းကင် ဘာကိုမှ မသိချင်ပါ။ ဦးခေါင်းကို
ခါယမ်းလိုက်သည်။

ရှင်ကို မိုး မုန်းတယ် နေခြံရံ။
သိပ်ကိုမုန်းတယ် သိလား။

ကင်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးအပေါ်မှာ နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်း၊
လိုက်လျောအရုံးပေးခြင်းတွေနဲ့ အချစ်ကြီးချစ်ပြနေသလောက်
မိုးကောင်းကင်ဆိုတဲ့ သူမအပေါ်မှာတော့ အနိုင်ယူချင်နေတာကရော
ဘာသဘောလဲ။

နေခြံရံကို မိုးကောင်းကင် မကျေနပ်ပါ။ တစ်နေ့တာ
ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသမျှ ရေခွေးခွေးဖြင့် ရေချိုးလိုက်၍ လူက
လန်းသွားပေမယ့် မိုးစိတ်တွေက မလန်း။ မိုးကောင်းကင်ရဲ့ အတွေး
အာရုံကို နေခြံရံဆိုသည့်လူက ဖမ်းစားထားသည်။

ဖြစ်နိုင်ရင် နေခြံရံအကြောင်း ဘာတစ်ခုမှ မတွေးချင်။
သတိလည်း မရချင်ပါ။ အခုတော့ အရာရာတိုင်းက မိုးကောင်း

ကင်ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်မလာဘဲ သူ့ဘာသာ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေ
တော့ ခက်သည်။

“ချစ်တယ် ကင်းရယ်”

အို...မကြားချင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအကြောင်းတွေ
မိုးကောင်းကင်ရဲ့ အတွေးအာရုံထဲ ရောက်ရောက်လာရတာလဲ။

မိုးကောင်းကင်ဆိုတာ အရာရာတိုင်းမှာ ရဲရင့်ပြတ်သားမှု
တွေနဲ့ လူတွေကို အနိုင်ယူကျော်ဖြတ်လာခဲ့တဲ့ နေရာမှာ နာမည်
တစ်လုံးနဲ့ နေခဲ့တဲ့သူပဲ။ အခုအချိန်ကြာမှ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။

သူမကိုယ်သူမလည်း မိုးကောင်းကင် မကျေနပ်တော့။
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်မိသည်။

ခံစားချက်ဆိုတဲ့ စကားလုံးက မိုးကောင်းကင်ဘဝနဲ့ အဝေး
ဆုံးစကားလုံးဖြစ်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ဘာအတွက်နဲ့မှ မိုးကောင်းကင်
နှလုံးသားက မခံစားတတ်။ ပူဆွေးဝမ်းနည်းမှု၊ နာကျင်ကြေကွဲမှု၊
တမ်းတလွမ်းဆွတ်မှုဆိုတာ မိုးကောင်းကင်ဘဝနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့
ကိစ္စ။

ထက်မြက်ပါးနပ်မှု၊ တိကျပြတ်သားမှုတွေနဲ့ ဘဝကို အနိုင်
မခံ အရုံးမပေး ကျော်ဖြတ်အောင်နိုင်လာခဲ့တဲ့ သူက အခုမှ

ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးနဲ့ တစ်သက်လုံး အေးစက်နေခဲ့သည့် နှလုံးသားက ခံစားချက်အနိမ့်အမြင့်တွေနဲ့ လှုပ်ရှားနေလိုက်တာ။

ဒါ မိုးကောင်းကင်ကိုယ်တိုင်မှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ ကိုယ့်ကိုယ် ကို ပြန်မေးယူခဲ့ရတဲ့အထိဆိုတော့။ မိုးကောင်းကင်ကိုယ်တိုင် အလို မကျ ဖြစ်လာပြီပေါ့။

မေ့ပစ်ဖို့ကြိုးစားရင်း သတိရနေမိတာကိုလည်း မကြိုက်။ မတွေးဘဲနဲ့ ရောက်ရောက်လာတာကိုလည်း မုန်းသည်။ မိုးကောင်း ကင် ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ။

“မညာနဲ့နော်၊ ကင်းမျက်လုံးတွေက ပြောနေတာ မောင် သိတယ်”

“ဘာသိတာလဲ”

“ကင်းလည်း မောင့်ကိုချစ်တယ်တဲ့”

“အို...မဟုတ်ဘူး”

အဲဒါ သူညာတာ။ မိုးကောင်းကင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ လူတစ်ယောက်ကို အလွယ်တကူ ချစ်တတ်တဲ့သူမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ကို မချစ်နိုင်ပါ။ လက်မထပ်နိုင်ပါလို့ တိတိ ကျကျ စိန်ခေါ်စော်ကားလာတဲ့လူမျိုးကိုမှ။

ရှင်လိုလူမျိုးကို မိုးကောင်းကင်ဆိုတဲ့ ကျွန်မက ဘယ်တော့မှ မချစ်စေဘူး ဦးနေပြီရဲ့။
ရှင်ကို မိုး မုန်းတယ်။

နှင့် အမွေဖြစ်ကြရင် ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားပြီးသား။ ကင်းကို နေခြံရံ ထိုမျှချစ်သည်။ အသက်မက မြတ်နိုးသည်။ ဒါကို ကင်းက မသိ။

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို သားချစ်သူက ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်သူ သမီးလဲဆိုတာ ဒက်ဒီတို့ကိုပြော”

မိဘနှစ်ပါးထံမှ စူးစမ်းသည့်အကြည့်က တည်ကြည် ခန့်ညားသော နေခြံရံထံ ရောက်လာ၏။ နေခြံရံကိုယ်တိုင်လည်း ဒီအခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီးမှ ကင်းကို လက်ထပ်နိုင် မှာကို ကြိုတွေးပြီးသားဖြစ်သည်။

“ပြောလေ...သား၊ သားချစ်သူ ဘယ်သူလဲ”

မာမိက ဝင်မေးခြင်းဖြစ်သည်။

နေခြံရံ မာမိနှင့်ဒက်ဒီမျက်နှာကို ကြည့်ပြီးမှ တစ်ခွန်းထဲ ဖြေသည်။

“သူ့နာမည် ကင်းပါမာမိ”

“မိုက်လှချည်လား သားရယ်၊ မိုးကောင်းကင်ဟာ ဘယ်လောက်တော်တဲ့ မိန်းကလေးလဲ၊ သူ့ကို ချွေးမတော်ချင်တဲ့ လူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ကြားက ဒက်ဒီသားကိုမှ လာရွေးတာ ကို သားက”

“သားမှာ ချစ်သူရှိနေပြီ ဒက်ဒီ၊ သား သူ့ကိုပဲလက်ထပ် ချင်တယ်”

“ချစ်သူ...ဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ လက်ထပ်ဦးမယ် ဒီလို လား”

နေခြံရံ ဒက်ဒီကို ဘာမှမပြော။ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင် နေလိုက်၏။ ကင်းကို သူ့လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာကို နောက် မဆုတ်။ မိဘတွေက ကင်းနဲ့လက်ထပ်လိုက်လို့ သဘောမတူတာ

အခန်း (၂၀)

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သားရယ်၊ တောကြီးအုံကြားက ပညာမတတ် ဘာမတတ် ဆင်းဆင်းရဲရဲမိန်းကလေးကိုမှ မာမိုသားက လက်ထပ်ချင်တယ်တဲ့လား”

“ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဒက်ဒီကြီးရယ်၊ ပြောပါဦး”

ဒက်ဒီကို လှည့်မေးရင်း မာမိက မျက်ရည်ကျတာမြင်တော့ နေခြံရံ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။ ဒက်ဒီက နေခြံရံကို မကြည့်သလို ဘာစကားမှလည်း မပြောတော့။

“သားကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

နေခြံရံ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။ နေခြံရံနားထ

ဒက်ဒီထသွားသဖြင့် မာမိပါ အတူလိုက်သွားသည်။ နေခြံရံ တစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့သည်။ ကိုယ့်သားသမီးကို ကောင်းစားစေချင်ကြတာ မိဘတို့ရဲ့ မေတ္တာဆိုတာ နေခြံရံ သိသည်။ နားလည်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့် မည်ဟု ထင်မထားခဲ့။ ဆန်းကြယ်သော ကံတရားအစီအမံဖြင့် ကင်းနှင့်သူ အမှတ်ထင်ဆုံတွေ့မိကြရာက အခုလို စွဲစွဲလန်းလန်း ချစ်မြတ်နိုးသွားမိခြင်းဖြစ်သည်။

နေခြံရံကိုယ်တိုင် ဒက်ဒီတို့နေရာမှာဆိုရင်လည်း ဒီလိုပဲ ခံစားနာကျင်ရမှာ သေချာပါသည်။

နေခြံရံ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေလိုက်၏။ ကိုယ်တိုင် ဒီလမ်းကိုရွေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသူမို့ ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း အဝတ်အိတ်တစ်လုံး၊ ငွေကိုယူကာ ကားဖြင့် အိမ်ကထွက်ခဲ့သည်။

သားမိုက်တစ်ယောက်၏ လုပ်ရပ်မှန်းသိပေမယ့် ကင်းကို သူမခွဲနိုင်။ ထို့အတူ ကင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း သူမဘဝကို သူမ သိထား၍ နေခြံရံလိုလူကို လက်ထပ်ဖို့ စိတ်ပင်မကူး။ ဒါကို နေခြံရံ သိသည်။

တခြားသူတစ်ယောက်သာ ကင်းနေရာမှာဆိုလျှင် နေခြံရံ

လိုလူတစ်ယောက်က လက်ထပ်ပါရစေဆိုတာကို အလွယ်တကူ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံမှာသေချာသည်။

ကင်းကတော့ ထိုသို့မဟုတ်။

စတွေ့ကတည်းက နေခြံရံကို မကြည်ဖြူသလိုလို၊ ရန်မှောင် သလိုလို အနေအထားကနေ ဒီနေ့ဒီအချိန်အထိ ဘာတစ်ခုမှ ပုံစံ မပြောင်း။ ကင်းရဲ့ ထိုပုံစံလေးကိုသာ အမြတ်တနိုးချစ်မိနေသော နေခြံရံကသာ ကင်းကို သူ့အချစ်တွေနှင့် ဇွတ်တရွတ် သိမ်းပိုက် ရယူဖို့ ကြိုးစားနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကင်းအဆောင်ကို သူ ပြန်လိုက်ပို့ပေးခဲ့ပေမယ့် ကင်းက သူ စိတ်မချ။ ယုံလည်းမယုံ။ နေခြံရံစိတ်ထဲမှာ ကင်းက သူ့ကို နောက်တစ်ခါ ထားသွားမှာကို အလိုလိုသိနေသည်။ ဒါကြောင့် လည်း ကင်းမသိအောင် ကင်းအကြောင်းကို အဆောင်မှာထိုင်ပြီး စုံစမ်းကြည့်တော့ နေခြံရံ တွေးထင်ထားသည့်အတိုင်း ကင်းက ထိုအဆောင်မှာမနေ။ နေခြံရံကို ညာထားခြင်းဖြစ်၍ ကင်းစိတ်ထဲကို သဘောကျစွာ နေခြံရံ ပြုံးလိုက်သည်။ အဆောင်မှာမနေဘဲ အကူအညီဖြင့် ကင်းနေသည့်လိပ်စာကို နေခြံရံ ရလိုက်သည့်အတွက် ကံကောင်းသွားသည်။

ထိုလိပ်စာအတိုင်း ကင်းရှိသည့်နေရာကို လိုက်သွားတော့ သော့ခတ်ထားသည့် အိမ်တံခါးကြီးက ဆီးကြိုနေသဖြင့် နေခြံရံ ရင်မောသွားသည်။

ကင်း ဒီလိုလုပ်မှာ နေခြံရံ ကြိုသိထားသည်။ ဒုတိယ အကြိမ် ကင်းက နေခြံရံဘဝထဲက ထွက်ပြေးသွားပြန်သည်။ သူက ကင်းကို အမြတ်တနိုး ချစ်ရသလောက် ကင်းက နေခြံရံအပေါ်မှာ နည်းနည်းမှ မဝံ့ညှာ။

မင်းနှလုံးသားတွေ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ရက်စက်နေရ တာလဲ မောင့်ရဲ့ကင်းရယ်။

ဒီလိုနည်းနဲ့ ကင်းကို သူ လက်လွှတ်အဆုံးရှုံးမခံနိုင်။ မိဘတွေကိုလည်း သူနဲ့ကင်းအကြောင်း ဖွင့်ပြောပြီးပြီမို့ နေခြံရံ ဘက်က တာဝန်ကျေပြီဟုထင်သည်။ သူ့ကားကို ဝေါခနဲပြန်ကွေ့ ပြီး အဆောင်ကို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်သွားသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ကင်းအကြောင်းမသိရရင် ထိုအဆောင်က မပြန်တော့ဘူးဆိုသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်။

“ဒုက္ခပါပဲကင်းရယ်၊ ရှင့်လူကြီးက ဒီမှာ ဇွတ်တရွတ် ကြီးနော်၊ ရှင့်လိပ်စာမပေးရင် ဒီကမပြန်တော့ဘူးတဲ့”

“မမမာ ကံကောင်းသွားတာပေါ့”

“ဟဲ့...မမက ဘာလိုက်ကောင်းရမှာလဲ”

“သူမပြန်တော့ဘူးဆိုတော့ အပိုင်သိမ်းထားလိုက်လို့ ပြောတာ”

ပြောပြီး ကင်းရယ်လိုက်၏။ ယောက်ျားတွေက ဒီလိုထင်ထင်ပါရဲ့။ ဘယ်လောက်ပဲ လူကြီးဆန်တယ်ပြောပြော နောက်ဆုံး သူတို့အပြုအမူက ကလေးဆိုးတစ်ယောက်နှင့် ဘာမှမခြား။

“ရှင်က ရယ်နေ၊ ဒီမှာ မမမာတော့ စိတ်ညစ်လှပြီ အဆောင်သူတွေကြားထဲမှာ ဒီကိစ္စက ထိန်းရခက်တာလည်း ကင်း သိရဲ့နဲ့ကွယ်”

ချုံသံပါအောင် ညည်းနေသော မမမာအသံကို နားထောင်ပြီး ကင်း ပြုံးလိုက်သည်။ ဒီလောက်ဆို မမမာ အခြေအနေက ကင်း သဘောပေါက်သည်။

“အဲဒီလူကို ဖုန်းပေးလိုက်ပါ မမမာ”

“သူက လူကိုယ်တိုင် တွေ့ချင်တာနော်”

“ဖုန်းသာပေးလိုက်ပါ၊ ကျွန်တာ ကင်းဘာသာ ကြည့်ပြောလိုက်မယ်”

မှန်ထဲကပုံရိပ်ကို သေချာကြည့်နေတုန်းက တစ်ဖက်က နေခြံရံအသံ ပေါ်လာ၏။

“ဟဲ့လို”

“ခင်ဗျား ဘာပြဿနာရှာနေတာလဲဗျာ”

“ကင်း”

ကင်းရဲ့ ခပ်စွာစွာရန်လိုသံလေး ကြားလိုက်ရမှ နေခြံရံ ကြားမှာမှာ အပြုံးတစ်စ လက်ခနဲပေါ်လာ၏။ သူလုပ်တာမှန်သွားလို့ပဲ။

“ပြဿနာရှာတာ ဘယ်သူလဲ၊ ကင်း အခု ဘယ်မှာလဲ၊ နောင်လာခဲ့မယ်”

“လုံးဝမလာနဲ့”

“ကင်းသဘောတစ်ခုထဲဆိုရင်တော့ ဟုတ်မှာပေါ့၊ ကင်း ကံမှာလေးကို မောင်မြင်ပြီးရင် ချက်ချင်းပြန်မယ်၊ မောင့်ကို ကင်း ကလေးပဲလာတွေ့”

“ခင်ဗျားပြောတိုင်း ယုံရမှာလား”

ကင်းစကားကြောင့် နေခြံရံ ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့ကို ကင်း နဲ့နေတာ နေခြံရံ သိာထားသည့်အတွက်ပါ။

“မောင်တကယ် ပြောနေတာ”

“ဟွန်း...ခင်ဗျားအကြံ မသိရင်ခက်မယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ နေခြံရံ အသည်းယားသွားသည်။ ကင်းကို ချစ်ရတဲ့အထဲမှာ အဲဒါတွေလည်းပါသည်။ ကင်းဆိုတာ နေခြံရံ အပေါ်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ လိုက်လျောကြည်ဖြူတာမဟုတ်။ အဲဒီ စူပုပ်ပုပ်၊ မှန်ကုတ်ကုတ်မျက်နှာလေးကိုပဲ နေခြံရံ ချစ်ခဲ့၊ မြတ်နိုးခဲ့။ အသည်းစွဲခဲ့ရတာ ကင်းက သိမှာမဟုတ်။

“မောင် ကင်းကို ကတိပေးတယ်ကွာ”

“ဘာကတိလဲ”

“ကင်းကို လက်ဖျားနဲ့မတို့ပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိ၊ ကင်း မယုံရင် အဆောင်ပိုင်ရှင် မမကိုပါ အတူခေါ်ခဲ့လို့ရတယ်။ တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကင်း ကြိုက်သလောက်လူခေါ်ခဲ့နို့ ပြောတာ”

နေခြံရံစကားကြောင့် တစ်ဖက်က ငြိမ်သွားတာကို သူ့စိတ်ထဲ ကျိတ်ပြုံးလိုက်သည်။ နေခြံရံမျက်စိရှေ့ကို ကင်းရောက်လာဖို့တော့ ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိသည်။ တခြား ဘာနည်းလမ်းမှမရှိ။

“မမပါ ကင်းကို ကူပြောပေးပါဦးဗျာ၊ ကင်းမျက်နှာလေး

ကို တွေ့ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်းပြန်မှာပါ။ မယုံရင် မမကိုယ်တိုင်လိုက်ခဲ့ဗျာ”

သိပ်မစည်းရုံးလိုက်ရ။ အဆောင်မမက နေခြံရံလူဖြစ်သွား၏။

အခန်း (၂၁)

စုစုပေါင်းအားလုံး ကင်းအပါအဝင် မိန်းကလေး ငါးယောက်။ ကင်းက အားလုံးအလယ်မှာထိုင်နေတာဆိုတော့ ကင်းရဲ့ ဘေးတစ်ဖက်စီမှာ လူနှစ်ယောက်စီ အင်အားအပြည့်ရှိသည့် အတွက် နေခြံရံကို ဒီတစ်ခါတော့ ကင်းက သိပ်မကြောက်။

ပြီးတော့ ကင်းတို့ တွေ့ဆုံသည့်နေရာက အေးချမ်း တိတ်ဆိတ်သည့်နေရာမျိုးမဟုတ်။ လူစည်ကားသည့်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ရွေးထား၍ နေခြံရံဘက်က ဘာတစ်ခုမှ လှုပ်ရှားလို့မရအောင် အသင့်ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားနှင့်သည်။ နေခြံရံက မျက်ဝန်းစူးလက် လက်များဖြင့် နှုတ်ခမ်းပါးများကို တင်းတင်းစေ့စေ့ ကင်းကို တစ်ချိန်လုံးစိုက်ကြည့်ပြီး ဘာစကားမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေတော့

သူ့အကြည့်တွေအောက်မှာ ကြာတော့ ကင်း အနေရခက်လာ၏။
မမမာတို့ရှေ့မှာဆိုတော့ မျက်နှာလည်းပူ၊ ရှက်လည်းရှက် နှင့် ဒေါသဖြစ်လာ၏။

“ကဲ...ဘာမှပြောစရာမရှိရင်လည်း ကင်း ပြန်မယ်”
နေရာက ကင်း ထရပ်တော့ အားလုံးအကြည့်တွေက နေခြံရံထံ စုပြုံရောက်လာ၏။

“အခု ကင်း ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”
နေခြံရံထံမှ ပထမဆုံးထွက်လာသော စကားဖြစ်သည်။

“အဲဒီမေးခွန်းက ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား မေးရမှာဗျာ၊ နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးလုပ်လို့ကတော့ ဆောရီးပဲ”

“လာဗျာ၊ အားလုံးပဲပြန်ကြမယ်”
ဆိုင်ထဲက ကင်းအရင် ဦးဆောင်ထွက်တာကို နေခြံရံက ခုတ်မသန် စိုက်ကြည့်ရင်းက ကင်းနားကို ဖျတ်ခနဲရောက်လာ၏။

“လာခဲ”
“ဟာ...ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားနော်”
“လက်ကိုလွှတ်ဆို၊ မမမာ လုပ်ပါဦး”
ကင်းက အကူအညီလှမ်းတောင်းပေမယ့် ချစ်သူ

နှစ်ယောက်ကြား ဘယ်သူမှဝင်မပါကြ။

ကင်းက ရုန်းပေမယ့် နေခြံရံက ကင်းလက်ကို မလွှတ်။ ပိုတိုးဖျစ်ညှစ်ပြီး သူကားထဲ ကင်းကိုယ်လေးကို ဝုန်းခနဲပစ်သွင်းပြီး ကားကို ဝေါခနဲ မောင်းအထွက် ကင်းက ဇွတ်အတင်း ကားပေါ်က ခုန်ချဖို့ ကြိုးစားသည်။

ကင်းအခြေအနေကို မပြတ်ကြည့်နေသည့် နေခြံရံကလည်း ကင်းလက်တစ်ဖက်ကို မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ထားပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်နှင့် ကားကို အရှိန်မြှင့်ပစ်သည်။

- “ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ”
- “ကင်းကို ခိုးလာတာ”
- “ဟာ”

လုံးဝထင်မှတ်မထားသည့် စကားကြောင့် ကင်းကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲတုန်သွားပြီး နေခြံရံမျက်နှာကို အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်သည်။

- “ခင်ဗျား မယုတ်မာနဲ့နော်၊ ခင်ဗျားကို ကင်း မယူဘူး”
 - “ရတယ်၊ ကင်းကို မောင်ပဲယူမယ် ဟုတ်လား”
- ပြောပြီး သူက ချစ်စနိုးရယ်တော့ ကင်းတစ်ကိုယ်လုံး

ပြာသွားသည်။ ဒါ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စကို ဒီလူ ဘာအကြံနဲ့ ကင်းကို ခေါ်လာရတာလဲ။ ကင်းဆိုတာ မိုးကောင်းကင်မှန်းသိလို့ များ ဒီလူ ကင်းကို ခေါ်လာတာလား။

ကင်းဦးနှောက်တွေ အလုပ်များသွားသလို အာရုံတွေလည်း ရှုပ်ထွေးသွားသည်။

“မဖြစ်နိုင်တာ မပြောပါနဲ့ ဦးနေခြံရံ၊ ကင်း ရှင့်ကို လုံးဝလက်မထပ်နိုင်ဘူး”

“မောင်ကတော့ ကင်းကို လက်ထပ်နိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် မာမီတို့ကို ကင်းနဲ့လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း အားလုံးသိအောင် ဖွင့်ပြောခဲ့ပြီးပြီ”

“ဟင်”

နေခြံရံမျက်နှာကို ကင်း အလန့်တကြားကြည့်လိုက်သည်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။

“ကင်းမယုံရင် မောင့်မာမီကို ကိုယ်တိုင်ဖုန်းဆက်မေးကြည့်၊ မောင်လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးက ဘယ်သူဆိုတာ မောင့်မိဘတွေ သိတယ်”

ဘာတွေလဲ။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။ ကင်းမှာ တခြား

အလုပ်ကိစ္စတွေ ချိန်းထားတာတွေရှိသည်။ နေခြံရံဆိုတဲ့လူက သူထင်ရာ လျှောက်လုပ်သည်။

ကင်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို လက်ထပ်မယ်ဆိုတာ ဒီလူ ရူးနေလို့များလား။

“ဒီမှာ...ရှင် ထင်ရာတွေလျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ကျွန်မကို ကား အခုရပ်ပေး။”

“အကြောင်းပြချက်က ဘာလဲဆိုတာ မောင့်ကိုအရင် ပြော”

“ရှင်ကို လက်မထပ်နိုင်လို့၊ မုန်းလို့”

ကင်းစကားကို နေခြံရံက ယန်းနဲ့ပေါက်သလို ရယ်သည်။ ဒါကိုပဲ ကင်း သူ့ကို ပို၍မုန်းမိသည့်အတွက် ခံပြင်းစိတ်နှင့် ဒေါသ ဖြစ်လာ၏။

“ရှင်ကားမရပ်ရင် ကျွန်မ ခုန်ချလိုက်မှာနော်”

ပြောသာပြောရသည်။ ကားက အော်တိုလော့ခဲတွေနှင့် တံခါးက ဖွင့်ချင်တိုင်း ဖွင့်ရတာမဟုတ်။

“အခုတော့ ကင်း မောင့်ကို မုန်းချင်မုန်းနေမှာပေါ့၊ နောက်တော့ မောင့်အချစ်တွေကို ကင်း သိလာရင်”

“ဘာမှမသိဘူးရှင်၊ ရှင်ကို အခုလည်းမုန်းတယ်၊ နောင်လည်း မုန်းတယ် သိလား”

ကင်းအသံက ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်သံ။ နေခြံရံ သူမကို အလိုမတူဘဲ ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် ခိုးလာတာကိုပဲ လူသတ်မိန့် ကျနေသည့်လူတစ်ယောက်လိုလို ဘာလိုလို။

ကင်းဖြစ်နေတာကို ကြည့်ပြီး နေခြံရံ ပိုချစ်၊ ပိုမြတ်နိုးမိ သည့်အတွက် ချစ်စနိုး ပြုံးလိုက်၏။

“မောင်ကတော့ ကင်းကို အခုလည်း ချစ်မယ်၊ နောင် လည်းချစ်မယ်”

“ရှင် ကျွန်မပြောတာကို လိုက်မပြောနဲ့”

“ခက်နေပါလား၊ ကဲ ဒါဖြင့် မောင်က ကင်းကျေနပ် အောင် ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“မပြောနဲ့၊ မကြားချင်ဘူး”

ခါးသီးသောအသံဖြင့် ကင်း အော်လိုက်၏။ ကင်းအဖြစ် က အခုမှ တကယ့်ကို ကူကယ်ရာမဲ့သောအဖြစ်။ နေခြံရံက ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း သူ့ကိုယ်ပိုင်ဝယ်ထားသော တစ်ထပ် တိုက်လှလှလေးရှိသည့် အိမ်သို့ မောင်းခဲ့သည်။

ထိုအိမ်လေးမှာ ခြံစောင့်ရှိ၍ ဖုန်းကြိုဆက်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ဦးကြီး၊ ကျွန်တော်တို့လာမှာဆိုတော့ အိမ်တံခါးကြိုဖွင့်ထား၊ ပြီးရင် ဦးကြီး အလုပ်ကနားလို့ရပါပြီ”

နေခြံရံက သူ့အစီအစဉ်နှင့်သူ ဟုတ်နေပေမယ့် ကင်းက တော့ ဒီလူလက်က လွတ်အောင် ဘယ်လိုပြေးရမလဲဆိုတာ အပြင်းအထန် စဉ်းစားနေ၏။ ဒီလိုပုံစံနှင့် နေခြံရံနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ

“ကျွီး”

နေခြံရံကားက အသင့်ဖွင့်ထားသော ခြံဝင်းထဲ ချိုးကျွေဝင်ကာ လှပသစ်လွင်၍ ချစ်စရာကောင်းသော တစ်ထပ်တိုက်လှလှ လေးရှေ့မှာ သူ့ကားကို ရပ်လိုက်သည်။

“ကင်း”

“ကျွန်မက ကင်းမဟုတ်ဘူး ဦးနေခြံရံ၊ ကျွန်မ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ရှင်သိရင်...”

“ကင်း ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် မောင်ချစ်နေဖို့က အဓိကပဲ ကင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဟောဒီကောင်မလေးကိုပဲ မောင်ချစ်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်၊ ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်”

“သိပ်ချစ်တယ်”

“အို...ဦးနေခြံရံ”

နေခြံရံက ကင်းကို ဘာစကားမှ ဆိုခွင့်မပေးတော့ဘဲ ကင်းကိုယ်လေးကို ရွေ့ခနဲ ပွေ့ယူချီမလိုက်သဖြင့် ကင်းရင်ထဲ အေးခနဲဖြစ်သွား၏။

“အခုချိန်ကစပြီး ကင်းကို မောင်ပိုင်သွားပြီ”

နေခြံရံက ကင်းမျက်နှာလှလှလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာပေါ် အတူပူးကပ်တိုးစေ့ထိုင်ချရင်း ပြောလိုက်တော့ ကင်းက နေခြံရံမျက်နှာကို သေချာကြည့်ရင်း သူ့မခေါင်းက ဆံပင်တွေကို ဆွဲချွတ်လိုက်၏။

နေခြံရံက ကင်းမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး လွင့်ခနဲ ဝဲကျလာသည့် ဆံပင်တွေကို တအံ့တဩ ကြည့်သည်။

“ဦးနေခြံရံ”

“ပြောလေ ကင်း”

“ကျွန်မက ရှင်ထင်နေတဲ့ ကင်းမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ကိုယ်တိုင် လက်မထပ်ချင်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တဲ့ မိုးကောင်းကင်ပဲ”

“မင်းက မိုးကောင်းကင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မက မိုးကောင်းကင်၊ ကဲ ရှင်

ဘာဆက်ပြောချင်သေးလဲ”

မိုးကောင်းကင်က နေခြံရံကို အေးစက်စွာကြည့်လိုက်၏။
နေခြံရံက ကင်းအမည်ခံ မိုးကောင်းကင်၏ မျက်နှာလှလှလေးကို
ချစ်မြတ်နိုးစွာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း...

“ကင်းက မောင့်ကို ဘာဖြစ်စေချင်တာလဲ”

“ကျွန်မကို ကင်းလို့မခေါ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မနာမည် မိုးကောင်း
ကင်”

“ကင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိုးကောင်းကင်ပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီနာမည်တွေ
က မောင့်အတွက် အဓိကမကျသလို အရေးလည်းမပါဘူး၊ အဲဒါ
ကင်းသိလား”

“ရှင့်အတွက် အရေးမပါပေမဲ့ ကျွန်မအတွက် သိပ်ကို
အရေးပါတယ်ရှင့်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ လက်ထပ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မကို
အခုချက်ချင်း အိမ်ကိုပြန်ပို့ပါ”

မျက်နှာထားတင်းတင်း၊ လေသံမာမာနှင့် နေခြံရံကို မတူ
မတန်သလို ပြုမူပြောဆို ဆက်ဆံနေသည့် ကင်းကို နေခြံရံက
ဘာမှမပြောဘဲ အိမ်တံခါးကို ခပ်တည်တည်သော့ခတ်ပစ်လိုက်၍
ကင်းမျက်နှာလေး ပွေးခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ရှင်...ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“တံခါးကို သော့ခတ်တာ”

“ဘာ”

အခန်း (၂၂)

အခန်းထဲမှာ ကျိတ်၍ရှိကံလိုက်သော အလေးကို နားထောင်ပြီး နေခြံရံကိုယ်တိုင် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ စိတ်ရှုပ်နေမိသည်။ အဖြစ်က သူ လုံးဝထင်မထားသည့်အဖြစ်မို့ ချစ်သူကို စွန့်လွှတ်အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တာတစ်ခုထဲနှင့် နေခြံရံမှာ နေရင်းထိုင်ရင်း လူဆိုးစာရင်းဝင်နေသည်။

နေခြံရံ အသက်မက ချစ်ခဲ့၊ မြတ်နိုးခဲ့တဲ့ ကင်းဆိုသည့် မိန်းမလှလေးက တခြားသူမဟုတ်။ နေခြံရံကိုယ်တိုင် လက်မထပ် ချင်ပါဘူးလို့ ငြင်းခဲ့သော မိုးကောင်းကင်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေတာထက် မယုံရင် ပုံပြင်လို့မှတ်ရမည့် အနေအထား။

လက်ရှိမှာ နေခြံရံ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရတာ ပုံပြင်မဟုတ်

တော့ ခက်သည်။

“ကျစ်”

နေခြံရံလိုလူကိုမှ ဒီလိုအဖြစ်က ဘာလို့လာဖြစ်နေရတာလဲ။ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် နေခြံရံ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေမိသည်။

“ရှင်...ကျွန်မကို အခုပြန်ပို့လို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးသား၊ ရှင်လိုပဲ ကျွန်မလည်း ရှင်ကို လုံးဝလက်မထပ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိတယ်၊ သူ့ကိုလက်ထပ်မှာ”

“ကျွန်မ ကိုကိုကိုပဲချစ်တယ်”

ကင်းထံမှစကားကြောင့် နေခြံရံ နှလုံးသား နာကျင်သွားသည်။ သူ့မှာတော့ ကင်းကို ချစ်လိုက်မြတ်နိုးလိုက်ရတာ။ ကင်းဘစ်ဖြစ်လဲ မိုးကောင်းကင်ကတော့ နေခြံရံနှလုံးသားကို ရက်စက်စွာဖွဲ့ ကြိုတင်ကြံစည်စိတ်ကူးမှုတွေနှင့် နေခြံရံနားကို ရောက်လာသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း သူ့နှလုံးသားကို အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာခွဲဖို့ ခြိုးစားနေ၏။

သူ ကင်းမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သိပ်လှသည်။ သိပ်ချစ်စရာကောင်းသည်။ နေခြံရံနှလုံးသားမှာ အနက်ရှိင်း

ဆုံးနေရာယူထားသည့် ချစ်သူ။

သူမကိုယ်သူမ ကင်းမဟုတ်ပါဘူးလို့ ဘယ်လောက်ပဲ ပြောပြော နေခြံရံအတွက် ချစ်ရသူက သူတစ်ယောက်တည်း။ နာမည်တွေ ဘယ်လိုပဲပြောင်းပြောင်း ကင်းကို ကင်းလို့ပဲမြင်သည်။

မိုးကောင်းကင်ဆိုတဲ့ နာမည်က နေခြံရံအတွက် စိမ်းနေပေမယ့် ကင်းဆိုသည့်အမည်နှင့် ချစ်ရသူကတော့ နေခြံရံဘဝ၊ နေခြံရံ နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို ပိုင်စိုးထားသူ။

ကင်းကို သူချစ်သည်။

မြတ်နိုးသည်။

ဘာအတွက်နှင့်မှ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တာ ဘယ်သူမှမသိ။ ကင်းကိုယ်တိုင်လည်း နေခြံရံရင်ထဲက ခံစားချက်ကို နားမလည်။ ဒါကြောင့်လည်း နေခြံရံ အသည်းနာမည့် စကားလုံးတွေကိုရွေးပြီး တမင်ပြောနေသည်။

“ကိုကိုနဲ့ပဲ လက်ထပ်မယ် ဦးနေခြံရံ၊ ကျွန်မချစ်သူက ကျွန်မကို...”

“တော်ပြီ ကင်း၊ ကင်း ဘာမှဆက်မပြောနဲ့တော့”

“ကျွန်မကို မိုးကောင်းကင်လို့ပဲ ခေါ်ပါ”

“အဟွန်း...ဟွန်း”

မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် နေခြံရံကို အမိန့်ပေးသလို ပြောလာသည့် ကင်းမျက်နှာလေးကို သူ စိုက်ကြည့်ရင်း ရယ်လိုက်၏။

“အခုမှ မိုးကောင်းကင် သိပ်ဖြစ်ချင်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အခုမှဖြစ်ချင်တာမဟုတ်ဘူးရှင့်၊ အစထဲက ကျွန်မ နာမည် မိုးကောင်းကင်ပဲ”

“ဒါဆို ဘာလို့ မောင့်နားကို ကင်းအဖြစ်နဲ့ ရောက်လာ သေးလဲ”

“ရှင့်ကိုမုန်းလို့”

“အခု မောင်က သိပ်ချစ်သွားပြီလေ၊ အခု ကင်း ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိတယ်လို့ ပြောနေတာ မကြားဘူး လား”

“ချစ်သူရှိတာ ဘာဆန်းလဲ၊ လူတိုင်းမှာရှိတယ်၊ အရေး ကြီးတာက လက်ထပ်ထားတဲ့သူမရှိဖို့ပဲ”

“ကင်းကို မောင်ချစ်တယ်၊ မောင်ချစ်တဲ့ကင်းကို မောင်ပဲ ပိုင်ဆိုင်ရမယ်၊ မောင့်ကိုပဲ ကင်း လက်ထပ်ရမယ်”

“ရှင့်ကို ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်ဘူး”

နေခြံရံစကားကို မိုးကောင်းကင် မခံမရပ်နိုင်သလို ပြန်အော်ပေမယ့် နေခြံရံက ဂရုမစိုက်။ မိုးကောင်းကင်ရင်ထဲမှာ နေခြံရံပုံစံကိုကြည့်ပြီး အမျိုးအမည် ဖော်ပြရခက်သော ခံစားမှုဝေဒနာမျိုးစုံကြောင့် သူမနှလုံးသားတွေ အခံရခက်အောင် နာကျင်နေ၏။

နေခြံရံနှင့် မိုးကောင်းကင်တို့ နှစ်ဦးကြားမှာ ရှုပ်ထွေးနေ၏။ ဘယ်သူကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲဆိုတာကိုလည်း ပြန်မတွေးချင်တော့။ ဖြစ်နိုင်လျှင် နေခြံရံရှေ့မှာ မိုးကောင်းကင်ကိုယ်တိုင် ဘာတစ်ခုမှ မခံစားရသလို အနိုင်ယူနေပြချင်သည်။

နေခြံရံက မိုးကောင်းကင်ဘက်က ပေါက်ကွဲခံစားနေရတာကို စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ကင်းဟု သူသိထားသူက သူလက်မထပ်ချင်ပါဟု ငြင်းပယ်ခဲ့သော မိုးကောင်းကင်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေတာကို အံ့ဩမယုံနိုင်။

မိုးကောင်းကင်က သူမကိုယ်သူမ ကင်းအဖြစ် ဟန်ဆောင်ရန် စိတ်ကူးရတာကိုလည်း သဘောကျနေမိသည်။ ကင်းကြောင့်

နေခြံရံအချစ်ကို ယုံကြည်ခွင့်ရခဲ့သည်။ အချစ်၏တန်ဖိုးကို နားလည်လက်ခံခဲ့သည်။

ကင်းကို ကင်းလို့ပဲ မြင်သည်။

မိုးကောင်းကင်လို့ မြင်လို့မရ။

ကင်း စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်လေ နေခြံရံက ကင်းကို ပိုချစ်၊ ပိုမြတ်နိုးရလေ။ ဒါကို ကင်းသိအောင်လည်း သူဖွင့်ပြောခဲ့ဖူးပေမယ့် နေခြံရံကို တစ်ချိန်လုံး စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေရသော ကင်းက ထိုစကားကို အမှတ်ရပုံပင်မရပါ။

“ကင်း”

“ကျွန်မနာမည် မိုးကောင်းကင်”

“မောင်သိတာကင်းပဲ၊ ကင်းလို့ပဲခေါ်မယ်”

အကြည့်နှစ်ခု အင်အားပြင်းစွာ သွားဆုံသည်။

ဘယ်သူကမှ အရှုံးမပေး။

ဒါကိုပဲ နေခြံရံ မြတ်နိုးသဘောကျပြန်သည်။

“ကင်းကို မောင်ချစ်တယ်”

မိုးကောင်းကင် မျက်လုံးထဲကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး တိုးထိတ်စွာဆိုလိုက်သော နေခြံရံစကားအဆုံးမှာ မိုးကောင်းကင်

မျက်နှာလေး ဖြန်းခနဲ ပူနွေးသွား၏။ အကြည့်ကို သူမကပဲ အရင် ဦးဆုံး စလွှဲလိုက်၏။

နေခြံရံထဲမှ ချစ်စကားက မိုးကောင်းကင်နှလုံးသားကို ဆစ်ခနဲ နာကျင်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးပြီး နေခြံရံကို ဖြန်ကြည့်သည်။

“ရှင်လက်ထပ်ချင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ် တဲ့လား”

“ကင်းက အဲဒါကိုမခံချင်လို့ မောင့်ကို လက်စားချေချင် တာလား”

“ကျွန်မနေရာမှာ ရှင်ဆိုရင်ရော”

မိုးကောင်းကင် အမေးစကားကို နေခြံရံ မဖြေနိုင်ပါ။ ကင်းမာနကို ထိပါးစော်ကားရန်စခဲ့သူက နေခြံရံကိုယ်တိုင်ဆိုတော့ ကင်းဘက်က စိတ်နာမည်ဆိုလည်း နာလောက်သည်။

“ကောင်းပြီ...ကင်းကို မောင်အရုံးပေးတယ်၊ ကင်း ကျေနပ်တဲ့အထိ မောင်တောင်းပန်တယ်၊ ကင်း ကျေနပ်ပါ”

“မကျေနပ်ဘူးရှင်”

“ကဲ...ဒါဆို ကင်းကျေနပ်အောင် မောင် ဘာလုပ်မလုပ်

ရမလဲ”

“ကျွန်မကို အိမ်ပြန်ခွင့်ပေးပါ နေခြံရံ”

တည်ငြိမ်အေးစက်သော ကင်းမျက်နှာလေးကို နေခြံရံ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကင်းစိတ်ထဲမှာ ဘာခံစား ချက်မှ မရှိတာ တကယ်လား။ နေခြံရံသိပ်ချစ်မှန်းသိရက်နဲ့ ကင်းက သူ့နားက ရက်ရက်စက်စက် ထွက်သွားဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ် နိုင်။

သူ့နားက ကင်း ထွက်သွားတာနှင့် ကင်းကို နေခြံရံ တစ်သက်လုံး ဆုံးရှုံးရမှာကို စိတ်က အလိုလိုသိနေ၏။

“တခြားအကြောင်းအရာဆို မောင်ခွင့်ပြုမယ်၊ အိမ်ပြန်ဖို့ ဆိုတာကိုတော့ မောင်လုံးဝခွင့်မပြုဘူး”

“ရှင်မယုတ်မာနဲ့နော်”

“ကင်းကိုချစ်တာ ယုတ်မာတာလား”

“ရှင်ကို ကျွန်မမချစ်ဘူး၊ သိပ်မုန်းတယ်သိရဲ့လား”

“သိစေချင်ရင် အစထဲက ကြိုပြောပါလား၊ ကင်းသာ မောင့်ဆီကို ရောက်မလာရင် မောင်လည်း ကင်းအမုန်းကိုခံပြီး အသည်းအသန်ချစ်မိမှာမဟုတ်ဘူး”

“အခုလို ပြဿနာတွေဖြစ်ရတာ ကင်းကြောင့်”

“ဘာပြောတယ်”

“ကဲ...ပြော ကင်း ဘာလို့ မောင့်ရှေ့ကိုရောက်လာရ တာလဲ”

“ရှင်ကိုမုန်းလို့၊ လက်စားချေချင်လို့ ရှင်းပြီလား”

“အခုရော မောင့်ကိုမုန်းသေးလား”

“သတ်ပစ်ချင်တာ”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“ကင်းတကယ် လူသတ်ရဲတယ်ဆိုရင် မောင့်ကို အခု သတ်လိုက်”

ပြောရင်း နေခြံရံက သူ့အင်္ကျီကြယ်သီးတွေကို ဖြုတ်ပစ် ကာ ကင်းထံလျှောက်လာ၍ ကင်း လန့်သွား၏။

“ရှင်...ရှေ့ကိုတိုးမလာနဲ့နော်၊ ရှင်ကို ကျွန်မ တကယ် သတ်ပစ်မှာသိလား”

“သတ်လေ...ကင်းကသတ်ရဲရင် မောင်ကသေရဲရမှာ ပေါ့”

“ရှင်နော်...ရှေ့ကိုတိုးမလာနဲ့ဆို”

နေခြံရံက ကင်းပြောတာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ရှေ့ကိုခွတ်တိုး လာ၍ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ထုရိုက်စရာ လက်နက်ပစ္စည်းကို အပြေးအလွှား ရှာပေမယ့် ဘာကိုမှမတွေ့။

“ကင်း”

“ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ၊ လွှတ်”

မြဲမြဲကြံ့ခိုင်သော နေခြံရံရင်ခွင်ထဲ ကင်းတစ်ကိုယ်လုံး တင်းကြပ်စွာ ရောက်သွား၏။ ကင်းက ရုန်းပေမယ့် နေခြံရံက မလွှတ်။ ကင်းက ခွတ်ရုန်းလေ နေခြံရံက ပိုတိုး၍ ဖက်လေဖြစ်ကာ ကင်းကိုယ်လေးမှာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ အသက်ရှူမရအောင် ဖွန်းကြပ်သွား ၏။

“လွှတ်”

“ကင်း မောင့်ကိုမချစ်ဘူးလား”

“မချစ်ဘူး”

“လွှတ်ဆို...ရှင်နော်”

“ကင်းက မောင့်ကိုချစ်တယ်ဆိုမှ”

အခုမှ ကင်းကိုလာခွဲနေသူကို ကင်းနှုတ်ခမ်းလေး မဲ့လိုက် ၏။

“ကမ္ဘာမှာ အမုန်းဆုံးက ရှင်ပဲသိလား”

“ဘယ်လောက်အထိ ကင်းက မောင့်ကိုမုန်းမှာလဲ”

“တစ်သက်လုံးရှင်၊ တစ်သက်လုံး”

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ကင်းကအော်တော့ နေခြံရံက ချစ်မြတ် နိုးစွာရယ်သည်။ သူ့ရယ်သံကိုကြားလေ ကင်းက သူ့ကိုကြည့်မရ အောင်မုန်းလေ ဖြစ်သည်။

ကင်းပြောသည့်စကားထဲမှာ ဘာတစ်ခုမှ ရယ်စရာမပါ။ ဒါကိုပဲ သူက ကင်းစကားကို ရယ်စရာကောင်းသော ပျက်လုံး တစ်ခုလိုလို။

“မောင်တော့ မထင်ပါဘူး”

“ရှင်က ဘာမထင်တာလဲ”

“အဲဒီလောက် အချိန်အကြာကြီး ကင်းက မောင့်ကို မုန်းမယ်ဆိုလို့ပါဗျာ”

“ဟွန်း”

ကင်း သူ့ကို ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ၍ မျက်စောင်းထိုး လိုက်တော့ သူက ကင်းပါးလေးကို ငုံ့နမ်းရင်းရယ်သည်။

“ကင်းက ကလေးလေးလိုပဲ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာ”

သိလား၊ မောင့်ဘဝမှာ ကင်းလောက် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး”

“အပိုတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ရှင်”

“ဒါဖြင့် လိုတာတွေပဲပြောတော့မယ်”

“ရှင်နော်...အို”

ကင်းကိုယ်လေး နေခြံရံလက်ထဲ အရပ်လေးတစ်ရပ်လို ပေါ့ပါးစွာ စွေခနဲပါသွား၏။ တွန့်လိမ်ရုန်းကန်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မရ။ လက်လှမ်းမှီသ၍ နေခြံရံကိုယ်ကြီးကို ထုရိုက်ပေမယ့်လည်း သူကမမူ။

ပန်းနဲ့ပေါက်သလို ငြိမ်ခံနေတော့ ကင်းပဲ သူ့ကို အရုံးပေး လိုက်ရသည်။ ကင်းပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်ပူတွေ လျှောခနဲကျလာ ၏။

“ရှင်ကိုမုန်းတယ်”

“နောက်တော့ ချစ်လာမှာပေါ့ကွယ်”

အခန်း (၂၃)

“မိုး သူ့ကိုမုန်းတယ် မာမီ၊ မိုး သူ့ကိုလက်မထပ်ဘူး”

တသိမ့်သိမ့်ငိုရှက်နေသော မိုးကောင်းကင်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်နုသွယ် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည်။ ငိုနေရုံနှင့် အခုကိစ္စက ပြီးမှာမဟုတ်။ ဒါကို မိုးကောင်းကင်သိသလို ဒေါ်နုသွယ်လည်း သိသည်။ ဒီကြားထဲကမှ သမီးဖြစ်သူက ခေါင်းမာမာနှင့် တင်းခံနေခြင်းဖြစ်သည်။

“သမီးရင်ထဲက ခံစားချက်ကို မာမီသိပါတယ်ကွယ်၊ ကိုယ်ချင်းလည်းစာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုကိစ္စက ရင်ထဲက စိတ်ခံစားချက်တွေကို ဦးစားပေးရမယ့် အနေအထားမဟုတ်တော့ဘူးလေ၊ ဒါကို သမီးလည်းသိပါတယ်”

သိပါသည်။

သိလွန်းလို့ အခုလိုငိုနေခြင်းဖြစ်သည်ကို မာမီနားလည်မည်မထင်ပါ။ နေခြံရံဆိုသည့်လူကြောင့် မိုးကောင်းကင်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာရော သူပတ်ဝန်းကျင်မှာပါ မိုးကောင်းကင်ကို နေခြံရံခိုးပြေးသွားသည်ဆိုသော သတင်းက တောမီးပမာ ပျံ့နှံ့သွားခဲ့သည်မှာ တားမနိုင်ဆီးမရ။

အဆောင်ပိုင်ရှင် မမမာက နေခြံရံ မိုးကောင်းကင်ကို ဇွတ်ခေါ်သွားထဲက မိုးကောင်းကင်မာမီကို အသိပေးတိုင်ကြားခဲ့သလို နေခြံရံကိုယ်တိုင်လည်း မိုးကောင်းကင်ကို သူခိုးပြေးသွားသည့်ကိစ္စကို နှစ်ဖက်မိဘကို ကိုယ်တိုင်အသိပေး အကြောင်းကြားခဲ့သူ။

အားလုံးက မိုးကောင်းကင်တို့သတင်းကို တအံ့တဩနားထောင်ရင်း ရယ်မောခဲ့ကြသည်။ ကြည်နူးခဲ့ကြသည်။ အစထဲက လူကြီးချင်း သဘောတူထားကြသူများဖြစ်၍ အခုကိစ္စကို ရယ်စရာအဖြစ်သာ သဘောထားကြသည်။ သတို့သားနှင့် သတို့သမီး ပြန်ရောက်မလာခင် မင်္ဂလာကိစ္စကို ကြိုတင်စီစဉ်ကြသည်။ အားလုံးအတွက် ပျော်စရာ၊ ကြည်နူးစရာ ဖြစ်နေချိန်မှာ သတို့သမီး

လှလှလေးက တင့်တည်းငိုနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဘယ်သူမှချော့၍မရ။

ခြောက်၍လည်း နားမထောင်။

အားလုံး ရယ်လည်းရယ်ချင်၊ ရယ်လည်းမရယ်ရက်နှင့်

စိတ်ရှုပ်ကြရသည့် အနေအထား။

“ကံပါသမီးရယ်...အပြင်မှာစောင့်နေကြတဲ့လူတွေကို အားနာစရာဖြစ်ကုန်ပြီ၊ တိတ်ပါကွယ် မောင်နေခြံရံကလည်း သမီးကို သိပ်ချစ်ရှာတာ အားလုံးအသိပဲ၊ မာမိသမီးလေး ကံကောင်းမှာကွယ်”

မာမိက အခုထဲက သမီးဘက်ကမပါ။ သားမက်လောင်းဘက်ကဆိုတော့ မိုးကောင်းကင် ရင်ထဲ ပိုခံစားသွားရသည်။

“သူပဲ မိုးကို လက်မထပ်ချင်ဘူးလို့ပြောခဲ့တာ မာမိအဲဒါကို မိုး ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင်မှန်းတာ”

ရှိက်သံတစ်ဝက်နှင့်ပြောတော့ မာမိက ပြုံးသည်။

“မာမိသမီးလေးက ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းမှန်း အဲဒီတုန်းက မောင်နေခြံရံက သိမှမသိဘဲကွယ်၊ အခု သမီးမျက်နှာကပဲ တစ်ချိန်လုံး လိုက်ကြည့်ပြီး အသနားခံနေတာ သမီးမသနား

ဘူးလား”

“ယောက်ျားမာယာဆိုတာ အဲဒါပဲ မာမိရဲ့၊ အခုမှသူမဟုတ်တဲ့အတိုင်း သည်းပြနေတာ၊ မြင်ရတာကိုက မုန်းစရာကောင်းလွန်းလို့”

တကယ်လည်း မိုးကောင်းကင်စိတ်ထဲက အမြင်ကပ်ကပ်နှင့် မုန်းပါသည်။ မိုးကို လက်မထပ်ပါဟု ပြောတုန်း မိုးရင်ထဲဘယ်လောက်ခံစားနာကျင်ခဲ့ရလဲဆိုတာ ဖော်ပြလို့ပင်မရ။ အခုမိုးအလှည့်ကြတော့ သူလုပ်ပြနေတာနှင့် အားလုံးအလယ်မှာ မိုးကောင်းကင်ကပဲ လူဆိုးကြီးလို့လိုဘာလိုလို။

“နုရေ”

“ဟော...ဟိုမှာ သမီးယောက္ခမဝင်လာပြီ”

သားအမိနှစ်ယောက် ပြောနေတုန်း နေခြံရံမာမိ မိုးကောင်းကင်အခန်းထဲ ရောက်လာ၏။

“ဟယ်...သမီးလေးက သားကိုစိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲထင်တယ်၊ ကြည့်ပါဦးကွယ်၊ မျက်နှာလှလှစလေး ငိုထားလိုက်တာ”

“မာမိသားကိုက လူဆိုးပါကွယ်၊ ပြောရမယ့်စကားမှန်းမသိ၊ မပြောရမယ့်စကားမှန်းမသိနဲ့ အခုကြတော့လည်း သူမှာ

သမီးလေးမုန်းမှာဖို့လို့ နေစရာမရှိဖြစ်နေတာကို မာမိတောင် ကြည့်မရဘူး”

“တကယ်ပြောတာ သမီးရဲ့၊ မာမိမှာ ကိုယ့်သားဖြစ်နေလို့ သာ ကြည့်နေရတယ်၊ စိတ်ထဲမှာ မာမိသမီးလေး မုန်းတာတောင် နည်းသေးတယ်လို့ ထင်တာ”

ယောက္ခမဖြစ်သူက မိုးကောင်းကင်ဘက်ကလူဆိုတော့ မိုးရင်ထဲ ကျေနပ်သွားသည်။ သူစိမ်းရှေ့မှာဆိုတော့ ကိုယ့်မာမိလို ဆိုးချင်တိုင်းလည်း ဆိုး၍မဖြစ်။ ဒါကို မိုးကောင်းကင်မာမိက ရိပ်မိပြီး ဒေါ်နုသွယ်ကို မိုးကောင်းကင်နှင့်ထားခဲ့ဖို့ စဉ်းစားလိုက်ပြီး နေရာကထသည်။

“ကဲ...ကေသီ ယူပဲ ယူသမီးကို ချော့ချော့ပြီးပြင်ဆင်ခဲ့တော့၊ နုတော့ စိတ်ရှုပ်လို့သွားပြီ”

“အဲမယ်...ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ နုရဲ့၊ ဟော့မှာ သမီးအတွက် ကေသီယူလာတဲ့ စိန်ထည်တွေကို အလှပြင်ဆရာမနဲ့တိုင်ပင်ပြီး အလှဆုံးဖြစ်အောင် ဝိုင်းဆင်ပေးမှဖြစ်မှာပေါ့”

“လာ...သမီးလေး ဒီမှာထိုင်၊ အလှပြင်ဆရာကိုခေါ်အေးနဲ့”

“အင်း...အင်း”

အမေနှစ်ယောက်ကြားမှာ မိုးကောင်းကင် ဘာမှမပြောနိုင်တော့။ အလှပြင်ဆရာကလည်း မိုးကောင်းကင်ကို လွှဲကုန်ပြင်ဆင်ပေးလိုက်၍ အဲလှပေါ်အယဉ်ဆင့်ကာ မိုးကောင်းကင်တစ်ကိုယ်လုံး စိန်ထည်တွေတဖျတ်ဖျတ်နဲ့ ကြည့်မဝအောင် အလှကြီးလှသွားသည်။

“ဒီမှာကြည့်ပါဦး သားရယ်၊ ဘယ်သူလေးလဲလို့”

“ကင်း”

နေရာမှ တအံ့တဩရပ်ကြည့်နေသော နေခြံရံကိုကြည့်ပြီး ပြီးနေသော ကင်းမျက်နှာလေး တင်းသွားတာကို ကြည့်ပြီး နေခြံရံချစ်စိနိုး စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“သား...သမီးကိုလာခေါ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမိ”

“ရတယ် အန်တီ၊ မိုးဘာသာပဲ”

“ဘယ်နှယ် မဟုတ်တာကွယ်၊ သိတို့သမီးကို သတို့သားက လာခေါ်မှဖြစ်မှာပေါ့သမီးရဲ့၊ ရော...ရော သမီးလက်လေးကို သားကဆွဲခေါ်သွား”

နေခြံရံမာမိကိုယ်တိုင် စီစဉ်ပြီး သူ့သားလက်ထဲ မိုးကောင်းကင်လက်နဲ့နထွေးထွေးလေးကို ထည့်ပေးလိုက်တာမို့ အားလုံးရှေ့မှာ မိုးကောင်းကင် ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ သူ့မလက်လေးကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လာသည့် နေခြံရံလက်ထဲက မရုန်းသာရုန်းသာလေး ရုန်းလိုက်ပါသည်။

ဒါကိုသိသည့် နေခြံရံကလည်း မိုးကောင်းကင်လက်ကလေးကို မလွှတ်။ တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ဆွဲယူပြီး ရှေ့မှဦးဆောင်ခေါ်သွားသည့်မျက်နှာက ချစ်မြတ်နိုးခြင်းတွေ လျှံဝေနေသည့် ကြည်နူးပျော်ရွှင်ခြင်းတွေနှင့်ဖြစ်သည်။

ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးစုံရာရှေ့ အသိသက်သေများနှင့်အတူ မော်ကွန်းတင်လက်မှတ် ရေးထိုးပွဲမင်္ဂလာ အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားသည်။ ဘယ်လိုမှ ငြင်းမရသော တရားဝင်ဇနီးမောင်နှံများအဖြစ် ရောက်သွားခဲ့ရလေပြီ။

နေခြံရံတို့အတွက် သီးသန့်လက်ဖွဲ့ထားသည့် အိမ်ကို ပြန်ကြသည်။ လူကြီးတွေပြန်သွားချိန်မှာ တစ်အိမ်လုံး နေခြံရံနှင့် မိုးကောင်းကင် နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။

မိုးကောင်းကင်က နေခြံရံကို လုံးဝဂရုမစိုက်။ ဒါကို

နေခြံရံစိတ်ထဲ ချစ်စိတ်နှင့် မြတ်နိုးစွာ အသည်းယားနေမိသည်။

“ကင်း”

နေခြံရံခေါ်ပေမယ့် ကင်းကမထူး။

သူ့မလုပ်စရာရှိတာကို လုပ်နေပုံကိုက နေခြံရံကို သူမနားမှာ ရှိသည်လို့ သဘောမထားသည့်ပုံမို့ ကင်းနားကို နေခြံရံ ရောက်သွား၏။

“ကင်း”

“ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျွန်မရှေ့ကဖယ်ပါ”

“မောင့်ကို ဘယ်တော့မှ စိတ်ဆိုးပြေမှာလဲ အချစ်ရယ်၊

ကင်းစကားမပြောဘဲနေတော့ မောင်တစ်ယောက်တည်း မနေတတ်ဘူးကွ”

“အဲဒါ ကျွန်မက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“မောင့်ကို ကင်း စကားပြောပါ”

“ဟွန်း...ရှင်က ကျွန်မကို အထိန်းပေးနေရအောင် ကျွန်မက

ရှင်တပည့်လား”

“နိုး...ကင်းက မောင့်ရဲ့ချစ်ဇနီး”

ကင်း နေခြံရံကို ဘာမှမပြော။

စွမ်းလက်သည် မျက်လုံးတွေနှင့်ကြည့်ပြီး နေခြံရံကိုယ် ကြီးကို ခပ်တည်တည် ကွင်းရှောင်ထွက်သွားပုံက လှလှပပ။ မြစိမ်း ရောင်စိတာကနေသည့် ဂါဝန်ရှည်ပွပွထဲမှာ ကင်းခန္ဓာကိုယ်က ရွှေအဆိပ်လို ဝင်းဝါနုမုတ်နေ၏။

ထိုအလှတွေကို နေခြံရံ ထာဝရပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့ပြီမို့ နှလုံး သားတစ်ခုလုံး သိမ်ခနဲ တုန်ရီလှုပ်ခတ်သွား၏။

ချစ်တယ် ကင်းရယ်။

ကင်းက သူမအတွက် သစ်သီးဖျော်ရည် ပြုလုပ်နေ၏။

နေခြံရံ ကင်းနားကိုရောက်သွားပေမယ့် ကင်းက မကြည့်။

“မောင်လည်း ဗိုက်ဆာပြီ၊ မောင့်အတွက်ရောပါလား ဟင်”

“ရှင့်မှာလက်ပါတာပဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာဖျော်သောက်”

“ရက်စက်လှချည်လားဗျာ”

“ရှင့်လောက် ဘယ်သူမှ မရက်စက်သေးဘူး”

“ကင်းရယ်”

ကင်းထံမှ အဖြေစကားကြောင့် နေခြံရံ ကင်းမျက်နှာလေး ကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ကင်းက ပန်းသီးဖျော်ရည်ကို သူမအတွက်

အန်ခွက်လေးထဲ ထည့်ပြီး နေခြံရံနားက ထွက်သွား၏။

“ကင်း”

“ရှင် ဘာကိစ္စ ကင်းနာမည်ကို ခဏခဏခေါ်နေရတာ လဲ”

“ချစ်လို့”

“ဟွန်း”

ကင်းက နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့တော့ နေခြံရံက ကင်းမျက်နှာလေး ကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မောင့်အချစ်ကို ကင်း မယုံလို့လား”

“ယုံချင်စရာမှမရှိဘဲ”

ကင်းက မိုးကောင်းကင်ဆိုသည့် သူမကို လက်မထပ် ချင်ကြောင်း ငြင်းဆိုခဲ့တာကို ရည်ရွယ်ပြောမှန်း နေခြံရံ သိလိုက် သည်။ သူ့အချစ်ကို ကင်း ယုံကြည်လက်ခံချင်လာအောင် နေခြံရံ ကိုယ်တိုင် ဘယ်လိုသက်သေပြရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရ။

နေခြံရံဘက်က လွန်ခဲ့သည်ဆိုတော့လည်း ကင်း စိတ် ခက်နပ်သည့်အထိ ချောရုံအပြင် တခြားမရှိ။

“ရှင် ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘူးမဟုတ်လား”

“ပြောလည်း ကင်းက ယုံမှာမဟုတ်ဘဲ”

“ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်သိရင် ပြီးရော”

နေရာက ကင်းထွက်သွားတော့ နေခြံရံက နောက်က လှမ်းအော်သည်။

“တံခါးသော့တွေအားလုံး မောင့်ဆီမှာနော်”

“သေလိုက်”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

ကင်း၏မေတ္တာပို့သက နေခြံရံနားထဲမှာ ပျားရည်လိုချိုဖြန့် လျက် နွေးထွေးစွာရယ်လိုက်သည်။ မင်္ဂလာဦးအိပ်ခန်းတံခါးကို ဝှန်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်သံကြားလိုက်ရပေမယ့် နေခြံရံ မမူ။ အစထဲက ကင်းအကြောင်း ကောင်းစွာသိထားပြီးသားမို့ သူ့တွင် အသင့်ဆောင် ထားသော အိမ်သော့အခန်းသော့လေးများကို တချွင်ချွင်မြည်အောင် လှုပ်ခတ်ဆော့ကစားရင်း ချစ်ဇနီးလေး နှုတ်ခမ်းစုခြေဆောင့်နေမည့် ပုံကိုတွေးကာ ကျိတ်သဘောကျနေခိုက်...

“ပေး...အဲဒီသော့တွေ”

“ဟာ”

“ဟိတ်...ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ မောင့်သော့တွေပြန်ပေး”

ဘယ်အချိန် နေခြံရံနား ပြန်ရောက်လာမှန်းမသိသော ကင်းက နေခြံရံလက်ထဲက သော့တွဲတွေကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူထွက် ပြေးတာမို့ နေခြံရံ ကင်းနောက်ကို ပြေးလိုက်သည်။

ကင်းကလည်း အမိမခံဘဲ အိမ်ထဲပတ်ပြေးသည်။ ကင်း အကြံကို ကြိုသိနေသည့် နေခြံရံကိုလည်း စိတ်ထဲက ပိုမုန်းမိသည်။ လူလည်ကြီး။

သူများသားသမီးကို မကောင်းကြံဖို့ သူ့မှာ ဘယ်သူမှ လိုက်မမှီသော အကြံဉာဏ်တွေရှိနေ၏။

“ကင်း”

“ရှင်...လွတ်၊ ဒီသော့တွေက ရှင်နဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

နေခြံရံက ကင်းကိုယ်လေးကို ဖမ်းမိသွားသည့်အချိန်ထိ ကင်းက သူမလက်ထဲက သော့တွဲကို မလွှတ်။ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ရန်တွေ့တော့ နေခြံရံက ခပ်တိုးတိုးရယ်ပြီး ကင်းမျက်နှာနှင့် သူ့မျက်နှာကို တိုးဝှေ့ရင်း...

“မောင်ကလည်း ကင်းလက်ထဲကသော့တွေနဲ့ မောင်နဲ့ ဆိုင်တယ်လို့ မပြောပါဘူးဗျာ၊ မောင်နဲ့ တကယ်သက်ဆိုင်တဲ့သူက ဟောဒီက မောင့်ချစ်ဇနီးလေးပဲ”

“ရှင်နော်”

“လွတ်ဆို”

“အို”

သတိရသည့်အချိန်မှာ ရှောင်ပြေးခွင့်မသာတော့။ တင်းကြပ်စွာ ချုပ်နှောင်ထားသည့် ချစ်အနမ်းတွေအောက်မှာ ကင်းဘာတစ်ခွန်းမှ ပြောဆိုရန်တွေ့ချိန်မရ။ ချိုမြိန်နွေးထွေးမှုနှင့် မွတ်သပ်ပြင်းပြခြင်းတွေကြားမှာ ကင်း အသက်ရှူမှားနေချိန်။ နှစ်ယောက်သား လုံးထွေးရင်း နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာကြီးပေါ် ပြိုအကျတစ်ခန်းလုံး အမှောင်အတိကျသွားသည်။

“သိပ်ချစ်တယ်ကင်းရယ်”

“ဦးနေခြံရံ”

“ရှင်နော်...အို”

ကင်းလက်ထဲက သော့တွဲလေး ချွင်ခနဲမြည်အောင် ကြမ်းပေါ်ပြုတ်ကျသွားသံမှတစ်ပါး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမှောင်ထုကြီးစိုးခြင်းအောက်မှာ ဘာသံမှမကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။

အခန်း (၂၄)

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ သမီးရယ်၊ သားကိုယ်ပေါ်မှာလည်း ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့၊ သူ့မာမိသာမြင်ရင် ရင်ကျိုးမယ် သိလား”

ဒေါ်နုသွယ် ပျာယာခတ်နေသလောက် သမီးဖြစ်သူ မိုးကောင်းကင်ခေါ် ကင်းကဖြင့် အင်းအပင်မလှုပ်။ နေခြံရံလက်ဖျံမှာ သွားရာက အကွင်းလိုက်။ ဒီကြားထဲ လက်သည်းရာ၊ ကုတ်ရာ ခြစ်ရာတွေက ဖြူသောအသားပေါ်မှာ နီရဲညိုမည်းလျက်။ လက်ရာ တံဆိပ်ခပ်နှိပ်ထားသလို ထင်းထင်းရှင်းရှင်းကြီးဖြစ်နေတာ အကြည့်ရ ဆိုးလှသည်။

ကိုယ့်သားဆိုရင်လည်း မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းကို စိတ်ချမ်း

သာမှာမဟုတ်။ အခုဟာက ဒေါ်နုသွယ်ကိုယ်တိုင် သမီးရှင်ဖြစ်နေ၍ ကိုယ့်သမီးကိုယ် ကျိတ်ဆုံးမနေရခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုယ့်ခင်ပွန်းဖြစ်နေပြီကွဲ့၊ အဲဒီလိုမဆိုးရဘူး၊ မောင်နေခြံရံနေရာမှာ တခြားတစ်ယောက်ဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ သားက သမီးကိုသိပ်ချစ်လို့ ဒီလောက်သည်းခံနေတာ သမီးသိလား”

“မောင်နေခြံရံကို မသနားဘူးလားကွယ်”

“သတိတောင်ပစ်ချင်တာ”

“ကြည့်စမ်း...ပြောရင်းက ဆိုးလာပြန်ပြီ၊ ဟိုက သမီးယောက်ျားနော်၊ ကိုယ့်ယောက်ျားကိုယ် ပြန်ချစ်မှပေါ့”

“ဟွန်း...မုန်းလွန်းလို့ မျက်နှာကိုမကြည့်ချင်တာ”

မိုးကောင်းကင်က မာမိဘာပြောပြော တစ်ခုမှမခံ။ စိတ်ထဲ ခံစားရသည့်အတိုင်း နေခြံရံကို မုန်းမုန်းနှင့် လက်တုံ့ပြန်ပြောနေတာကို နားထောင်ရင်း ဒေါ်နုသွယ်က သမီးမျက်နှာလှလှလေးကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချသည်။

ကိုယ့်သမီးလေး အိမ်လာလည်သည်ဆိုတော့ ဝမ်းသာလို့ မှမဆုံးသေး။ သားမက်ကိုယ်ပေါ်က ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကြည့်

ပြီး စိတ်မသက်မသာဖြစ်မိတာနှင့်အမျှ သမီးဖြစ်သူ ဆိုဆုံးမခံတာကိုလည်း စိတ်ညစ်လာ၏။

“အခုတော့ပြောတာပဲ၊ နောက်မှ အဲဒီလိုလူမျိုးတွေပဲ နောင်တရတတ်ကြတာ”

“စိတ်ချပါမာမိ၊ မိုးကောင်းကင်မှာ ဘယ်တော့မှ နောင်တမရှိစေရဘူး၊ အဲဒါတော့ မာမိယုံ”

“ကင်းက မာမိကို ဘာတွေယုံခိုင်းနေတာလဲ မာမိ”

ဒေါ်နုသွယ်တို့ သားအိမ်နှစ်ယောက်နားကို နေခြံရံ ရောက်လာသဖြင့် သားမက်ဖြစ်သူမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်နုသွယ် ပြုံးသွားချိန်မှာ ကင်းက ဆန့်ကျင်ဘက်မျက်နှာနှင့် သူ့မျက်နှာကို ပင် မကြည့်ဘဲ တစ်ဖက်ကိုလှည့်သွား၍ နေခြံရံ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဪကွယ်...သမီးက နောက်ဆို မာမိတို့အတွက် သားသမီးလေးတွေ မွေးပေးမယ်ဆိုတာ ယုံပါလို့ပြောနတာ”

“တကယ်လား ကင်း”

နေခြံရံမေးတော့ ကင်းက မဖြေ။

“ကဲ...သားနဲ့သမီး စကားပြောကြဦး၊ မာမိဆေးသွားသောက်လိုက်ဦးမယ်”

“မာမိဆေးကုန်နေပြီဆို”

“ဟုတ်ပါရဲ့သမီးရှယ်၊ သမီးပြောမှပဲ မာမိသံတိရတယ်”

“ကျွန်တော် သွားဝယ်ဖို့လိုက်မယ်မာမိ၊ ခဏစောင့်ပါ။

ကင်း မောင်နဲ့လို့ဇာနည်ဦးမလား”

“မာမိလိုက်ထော့ဘူး”

“ကျွန်တော်သွားလိုက်ဦးမယ့် မာမိ”

“ဝယ်ရမဲ့ဆေး သိတယ်နော်သား”

“သိပါတယ် မာမိ”

“ကင်း...မောင်သွားပြီ”

ကားသော့ကိုဆွဲပြီး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ရယ်မောရင်း နေခြံရံ ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်သွားပြီး ခပ်မကြာ ဝုန်းခနဲအသံ ကြီးကို လမ်းဘွတ်ကန်ကြားလိုက်ရ၍ မိုးကောင်းကင်တို့သားအမိ လန့်သွားသည်။

“ဘာသံကြားလဲ မာမိ”

“လာ...လာ သမီးသွားကြည့်ရအောင်”

သားအမိနှစ်ယောက် လမ်းပေါ်ပြေးအထွက် မြင်လိုက်ရ သည့်မြင်ကွင်းကြောင့် မိုးကောင်းကင် ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ လမ်းဘေး

မှာ လွင့်စင်နေသည့် နေခြံရံရှိရာ တစ်အားပြေးသွားသည်။

“ဦးနွေခြံရံ”

“သား...အမလေး လုပ်ကြပါဦး”

“ကျွန်မစားမက်လေး ဘာဖြစ်သွားပြီလဲမသိဘူး”

“ဦးနေခြံရံ”

“ဦးနွေခြံရံ”

မိုးကောင်းကင်က နေခြံရံကိုယ်တစ်ပိုင်းကို သူမရင်ခွင်မှာ ဆွဲပွေ့ပြီး ဖွင်းတင်းကြပ်ကြပ်ဖက်ကာ နာမည်ကို တကြော်ကြော် ခေါ်နေပေမယ့် နေခြံရံက မလှုပ်။

ခေါင်းမှာ စီးကျနေသည့် သွေးစင်္ဘောကိုမြင်ရတော့ မိုးကောင်းကင် ပါးမြင်ပေါ့မျက်ရည်တွေ အလိုလိုကျလာ၏။

“ဖယ်...ဖယ် လူနာကို ဆေးရုံအချိန်မှီပို့မှဖြစ်မယ်”

ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်မှန်း မိုးကောင်းကင်ကိုယ်တိုင် ကောင်းစွာမမှတ်မိ။ သူမကောင်းစွာ သတိထားမိသည့်အချိန်မှာ နေခြံရံက အရာရာတိုင်းကို ဘာမှမသိတော့ခြင်းပင်။

“ဦးနေခြံရံ”

“ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ကိုခေါ်တာလဲ”

“ရှင်”

“အား...ခေါင်းထဲကမူးလိုက်တာ”

“လူနာအနားယူပါစေဗျာ”

ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးလိုက်တာကို ငေးကြည့်နေတုန်း နေခြံရံ နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်သွားတာကို တစ်ခါမှ မကြည့်စဖူး တစ်မိမိစုံစူးစိုက်ကြည့်နေမိသူက မိုးကောင်းကင်။

“လူနာခေါင်းကို ထိခိုက်မိသွားတော့ လိုအပ်တာတွေ သေချာစစ်ဆေးရပါမယ်၊ လောလောဆယ် လူနာပုံစံက အတိတ်နေ သွားတာမျိုးပါ”

“နောက်တော့ နဂိုအတိုင်း ပုံမှန်ပြန်ကောင်းလာမှာပါ။ စိတ်မပူပါနဲ့”

စိတ်မပူပါနဲ့ဆိုပေမယ့် အားလုံးရင်မှာ ပူလောင်မှုတွေနှင့် ဘယ်သူမှ စိတ်မချမ်းသာနိုင်ကြ။ နေခြံရံ သတိရလာမည့်အချိန်ကို ပဲ ရင်တထိတ်ထိတ်စောင့်နေကြရသည်။

“သမီး စိတ်ကိုလျှော့မပစ်လိုက်နဲ့လေ၊ သား ဘာမှမဖြစ် လောက်ပါဘူးကွယ်၊ ပြန်ကောင်းလာမှာပါ”

မိုးကောင်းကင်နားထဲ ရောက်လာသည့် အားပေးစကား

တွေက ဝေးသွားလိုက် နီးသွားလိုက်။ ဘာတစ်ခုမှ မသည်းကွဲ။ သူ မိုးကောင်းကင်ကို လုံးဝပြန်မမှတ်မိတော့ဘူးဆိုရင် မိုး ဘာလုပ် ရမလဲဆိုတာ လုံးဝစဉ်းစားအဖြေရှာမရ။

တစ်နာရီဆိုသည့် အချိန်ကို တစ်သက်မက ကြာရှည်သည် ဟု ထင်မိသည်။

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

“သား”

“ဦးနေခြံရံ”

နှစ်ဖက်မိဘ အသိုင်းအဝိုင်းနှင့်အတူ မိုးကောင်းကင် ကိုယ်တိုင် နေခြံရံနားက တစ်ဖဝါးမခွာ အတူရှိနေတာ ဘာကြောင့် လဲ။

“သား...သတိရပြီနော်”

နေခြံရံက သူ့မာမိမျက်နှာကို သေချာကြည့်သည်။

“ဦးနေခြံရံ”

“ကျွန်တော် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“သားခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာရသွားတာလေသား၊ တစ်ဖက် ကားကိုရောင်ရင်း သားကား အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တာလေ၊ သား

ပြန်မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား”

နေခြံရံမာမိက အားတက်သရော ရှင်းပြပေမယ့် နေခြံရံ ပုံစံက ဘာမှနားမလည်ဟန်။ ဦးခေါင်းကိုဖိပြီး နာကျင်ဟန်ဖြင့် မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့သည်။

“ကျွန်တော် ဘာမှမှတ်မိဘူးဗျာ”

“ကျွန်တော်ဘယ်သူလဲ”

“သား”

“ဦးနေခြံရံ”

အော်သံတွေ တစ်ပြိုင်တည်း ထွက်လာသည်။

တစ်ချိန်လုံး မိုးကောင်းကင် မုန်းနေတဲ့လူ။ သူ့အခုလိုဖြစ် သွားချိန်မှာ မိုးကောင်းကင် ဘာလို့ဝမ်းမသာနိုင်ရတာပါလိမ့်။

ပါးပြင်ပေါ် ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် စီးကျလာသည့် မျက်နှာ တွေက တားမရဆီးမရ။

“ခင်ဗျား ဘာလို့ငိုနေတာလဲ”

“ဦးနေခြံရံ”

“သား...ဒါ သားရဲ့အချစ်ဆုံးဇနီးလေ။ ကင်းကို သာ မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား”

“ကင်း”

“ဟုတ်တယ်လေ သား၊ သားဇနီးနာမည်က ကင်း၊ သမီး လာလာ သားနားမှာနေပြီး သားသတိရလာအောင် ပြောပါ ဦး”

နေခြံရံမာမိက မျက်ရည်စက်လက်နှင့် သူ့သားကို ကင်း လက်ထဲ ထည့်သွားပေမယ့် ဦးနေခြံရံကို ကင်း ဘာမှပြောစရာမရှိ။

“ခင်ဗျားက ကင်းလား”

“အင်း”

“အဟင့်...ဟင့်...ဟင့်”

ခေါင်းညိတ်ရင်း ကင်းငိုတော့ နေခြံရံက ကင်းကို ငေးကြည့်နေ၏။

“မငိုပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားငိုတာမြင်ရတော့ ကျွန်တော် စိတ်မ ကောင်းဘူး”

ကျွန်တော်ဆိုပါလား။

ကင်း ဝမ်းသာလိုက်တော့လေ။ ကင်း မုန်းတဲ့လူ ဒီလို ဖြစ်သွားတာ ကင်း ဝမ်းသာရမှာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေရတာလဲ။ ကင်းကိုယ်ကင်းလည်းမသိ။ ကင်းသိတာက တစ်ခုထဲ။ နေခြံရံဆိုတဲ့

သူ အခုလိုဖြစ်နေတာကိုမြင်ရတာကိုက ရင်ထဲမှာ နင့်သည်းစွာ ထိခိုက်နာကျင်ကြေကွဲသွားရတယ် ဆိုတာပါပဲ။

“သမီး...မိုး သတိထားလေ၊ သား ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကွယ်၊ မကြာခင် ပြန်နေကောင်းလာမှာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်သမီးရယ်၊ သား ပြန်နေကောင်းလာမှာ ပါကွယ်”

အမေနှစ်ယောက်က မိုးကောင်းကင်ကို ချော့မော့နှစ်သိမ့် ကြပေမယ့် သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း မျက်ရည်ဆည်နိုင်ကြတာမဟုတ်။ ဆေးရုံမှာတစ်ပတ်နေပြီး နေခြံရုံကို ဆေးရုံက ဆင်းခွင့်ပြုလိုက် သည်နှင့် သူနဲ့ပတ်သက်သမျှအားလုံးက ကင်းတာဝန်ဖြစ်လာ၏။

မိသားစုဆရာဝန်က မိုးကောင်းကင် အိမ်ကို နေ့တိုင်းလာ ကြည့်သည်။ သူ့မှာပြုဆရာမတစ်ယောက်ငှားဖို့ အကြံပေးပေမယ့် မိုးကောင်းကင်က လက်မခံ။ နေခြံရုံနဲ့ပတ်သက်သမျှအားလုံးကို သူမတစ်ယောက်တည်း တာဝန်ယူသည်။

“ကင်း”

“ဟင်”

“ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်တာပဲလားဟင်”

“ရှင်”

“ဪ...ကင်းတစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ပြီးငိုနေတာ တွေ့ရတော့ စိတ်ထဲမကောင်းလွန်းလို့ပါဗျာ”

နေခြံရုံစကားအဆုံးမှာ ကင်း ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကင်းမျက်နှာလှလှလေးကို တကယ်စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ငေးကြည့် နေသူ၏ မျက်နှာကို ကင်း ပြန်ကြည့်လိုက်၏။

“ရှင်ကိုပြုစုရတာ ပင်ပန်းလို့ ငိုမိတာပါရှင်”

“ဒါဖြင့်လည်း ကျွန်တော့်ကို မပြုစုပါနဲ့လားဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကင်း ငိုငိုနေတာကို ကျွန်တော်မကြည့်ရက်လို့”

“ရှင်က ကင်းငိုနေတာကို ဘာလို့မကြည့်ရက်တာလဲ”

“ကင်းကို ကျွန်တော်ချစ်လို့”

“ရှင်က ကင်းကိုချစ်တယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကင်းကရော”

“ရှင်”

“ကျွန်တော့်ကိုချစ်လား”

နေခြံရံအမေးကို ကင်းမဖြေ။ သူ့မျက်နှာချောချောကိုသာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသူတစ်ယောက်လို့ အချိန်အကြာကြီး ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ကင်း သူ့ကိုချစ်လား။

ကင်းကိုယ်ကင်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမေးဘူးသော မေးခွန်းဖြစ်သည်။

မိုးကောင်းကင်ဆိုသည့် သူမမာန သူမအလှ၊ သူမဂုဏ် သိက္ခာကို ထိခိုက်စော်ကားသူအဖြစ် နေခြံရံကို ကလဲ့စားချေနိုင်ခွင့် ကို တစ်ချိန်လုံး ကြိုးစားခဲ့သည်။

ကင်းဆိုသည့်အမည်နှင့် မိုးကောင်းကင်ကို နေခြံရံကိုယ် တိုင် စွဲစွဲလန်းလန်း ချစ်မိသွားချိန်မှာ ကင်းတစ်ဖြစ်လဲ မိုးကောင်း ကင်က နေခြံရံနုလုံးသားကို အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကွဲကြေသွားမည့် အဖြစ်ကို အရသာရှိရှိ လက်ပိုက်ကြည့်၍ ပွဲကြည့်ပရိသတ်အဖြစ် နေခွင့်မရလိုက်။

မိုးကောင်းကင်မုန်းသော နေခြံရံကို ခင်ပွန်းသည်အဖြစ် တော်စပ်ပတ်သက်လိုက်ရသည့် အခြေအနေတွေထဲမှာ မိုးကောင်း ကင်ကိုယ်တိုင် နေခြံရံဆိုသည့်လူကို တကယ်မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်ခဲ့

သလား။ မချစ်ခဲ့ဘူးလားဆိုတာ မိုးကောင်းကင်ကိုယ်တိုင်လည်း မသိ။

တစ်ချိန်လုံး နေခြံရံကို မုန်းနေရတာနှင့်ပဲ အချစ်အကြောင်း မစဉ်းစားမိတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

“ကင်း”

“ပြောပါ”

“ကျွန်တော်မေးတာ မဖြေသေးဘူးနော်”

“ဘာကိုလဲ”

“ကင်း ကျွန်တော့်ကို ချစ်သလားဆိုတာ”

မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာ စောင့်စားနေသော နေခြံရံမျက်ဝန်း များကိုကြည့်ပြီး ကင်း သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။ လောလောဆယ် နေခြံရံဆိုတာ ကျန်းမာရေးကောင်းရှာသူမဟုတ်။

ကင်း သူ့အမေးကို ဘယ်လိုဖြေရမလဲ စဉ်းစားပေမယ့် အဖြေကမထွက်။

“ကျွန်တော်မေးတာ မဖြေတော့ဘူးလားဗျာ”

မိုးကောင်းကင်ထံမှ ဘာသံမှထွက်မလာတော့ နေခြံရံက သက်ပြင်းရှိုက်ပြီး ကင်းမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ကင်းကိုကြည့်ရတာ ကျွန်တော့်ကို မချစ်သလိုပဲနော်”

“ကင်းပုံစံက အဲဒီလိုဖြစ်နေလား”

“ကျွန်တော် သေချာတော့မပြောတတ်ဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကင်းကသာ ကျွန်တော့်ကို မချစ်ဘဲလက်ထပ်ခဲ့ရတာဆိုရင် ကင်းကို ကျွန်တော်သနားတယ်”

“ကင်းကိုသနားရင် ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးလေ”

“ကင်း တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့”

နေခြံရံ မရယ်မပြုံးမျက်နှာလှလှလေးနှင့် သူ့မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်စိုက်ကြည့်နေသော ကင်းမျက်နှာလေးကို တအံ့တဩ ပြန်ကြည့်နေပြီးမှ တိုးတိတ်ညင်သာသောအသံဖြင့်...

“ကင်း စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆုရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ကွာရှင်းစာချုပ်ယူခဲ့လေ၊ ကင်း စိတ်ချမ်းသာအောင် ကျွန်တော် လက်မှတ်ထိုးပေးမယ်”

ကင်းတောင်းဆိုတာကို နေခြံရံက အလွယ်တကူပင် လိုက်လျောစကားဆိုလာ၍ ကင်း ပြုံးလိုက်သည်။ အရင်တုန်းက

နေခြံရံဆိုရင်တော့ ဒီလိုကိစ္စမျိုး ကင်းဘက်က ဘယ်လောက်ပဲ တောင်းဆိုတောင်းဆို ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်။

အခုနေခြံရံကတော့ ကင်း ဘာပဲပြောပြော ဘာပဲလုပ်လုပ် အားလုံး ကင်းသဘောကျလုပ်ပေးမယ့်လူ ဖြစ်နေသည်။

“ရှင်...ကင်းကို မချစ်တော့ဘူးလား”

“ဗျာ”

“ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး”

“ကင်း”

“ဟင်”

“ချစ်တယ်”

“အို”

ဒီတစ်ခါ ကင်း မရယ်နိုင်တော့။

နူးညံ့သိမ်မွေ့သည့် ရွန်းစက်စက်မျက်ဝန်းအကြည့်တွေ အောက်မှာ လှပသော ကင်းမျက်နှာက ပန်းနုရောင်ပြောင်းသွား၏။

“ကင်းသာခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကင်းနားမှာပဲ တစ်သက်လုံး နေခွင့်ရချင်တယ်”

ဦးနေခြံရံရယ်။

“ကင်း...ခွင့်ပြုမှာလားဟင်”

“ကင်းမသိဘူး”

“ဒါဖြင့် ကင်းသိသွားအောင်”

“ဦးနေခြံရံ”

“ချစ်တယ်ကင်းရယ်”

“အိုကွယ်”

ကင်းမျက်နှာလေးထက် ပူနွေးသောချစ်အနမ်းတွေ သိပ်သည်းရှည်လျားစွာ ဖြတ်သန်းသွား၏။ ကင်းက သူမမျက်နှာလေးကို ရှောင်တိမ်းဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း တင်းကြပ်စွာတုပ်နှောင်ထားသူ၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ ကင်းစကားသံတို့ ပျောက်ဆုံးသွားသည်။

“ကင်း”

ကင်းကမထူး။

“ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီလားဟင်”

ကင်း မဖြေ။

သူရင်ခွင်ထဲက ညင်သာစွာရုန်းထွက်လိုက်တော့ သူက ကင်းကိုယ်လေးကို အသာဖြေလွှတ်ပေးသည်။

“ကင်းကိုချစ်တယ်”

“ကင်းရောပဲ”

“ကင်း”

နေခြံရံ အံ့သြဝမ်းသာသွားသလို ကင်းကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ကိုချစ်မိသွားသည့် အဖြစ်ကို ဝန်ခံလိုက်မိသည့်အဖြစ်မှာ ချစ်တာရော၊ ရှက်တာရော ပေါင်းပြီး သူ့အနားက ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

“ကင်း...နေဦးလေ”

ခေါ်သံကို ကြားသလို နောက်ကပြေးလိုက်လာတာကို သိပေမယ့် လှည့်မကြည့်။ နေခြံရံက ကင်းရှေ့က ပိတ်ရပ်လိုက်တော့ ကင်းကိုယ်လေးက သူ့အလိုလို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ။

“ဖယ်ပါ...ကင်းသွားမလို့”

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ဘယ်ဖြစ်ဖြစ်”

ကင်း မျက်နှာနီနီနဲ့ရုန်းတော့ သူက ကင်းပါးပြင်ကို ငုံ့နမ်းရင်း တိုးဖွဲ့စွာရယ်သည်။

“လူကိုဘာရယ်တာလဲ”

“ချစ်လို့”

“ဘယ်တုန်းကပြောလို့လဲ”

“လွတ်ပါ”

သူ့ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် သူက မလွတ်။ ကင်းမျက်နှာလေးကို ဆွဲမော့ပြီး သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် စေသည်။

“ကိုယ့်ချစ်သူကို ချစ်တာ ရှက်စရာလားကင်းရယ်”

“ရှင်ကို ပြန်ချစ်မိလိမ့်မယ်လို့ ကင်း ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ကူးမထားဘူး”

“အခုရော”

နေခြံရံက ကင်းမျက်ဝန်းတွေထဲ စူးနစ်စွာ စိုက်ကြည့်ရင်း တိုးတိတ်စွာအမေးမှာ ကင်း သူ့ကို မကြည့်ဘဲ မျက်လွှာချလိုက် ၏။

ကင်း မညာချင်တော့ပါ။

သူ့ကို ကင်း ချစ်မိပြီဆိုတာ ဝန်ခံရပါတော့မည်။

“အခုရော၊ နောက်ရော အတူတူပေါ့”

“ဘာကိုတူတာလဲ”

“ချစ်တာကိုပြောတာ”

“မောင့်ကိုလား”

“အင်း”

“ကင်းရယ်”

တင်းကြပ်စွာ ထွေးပွေ့လာသူ၏ ရင်ခွင်မှာ ကင်းကိုယ် လေးကို ညင်သာစွာ နွဲ့မှိုလိုက်တာဟာ ကင်းရဲ့အဖြေပါ။ ကင်းကို အတိတ်မေ့နေတဲ့သူအဖြစ်နဲ့ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်နေဆဲဖြစ်သည့် မောင့်ကို အတိတ်ကအရိပ်တွေအားလုံး ပြန်သတိရ၊ တမ်းတနေမိ တဲ့ကင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း အခုရော၊ နောင်ရော ဘယ်တော့မှ မမုန်းနိုင်အောင် ချစ်မိသွားပြီဖြစ်ပါကြောင်း မောင့်မေးဖျားလေးကို ညင်သာစွာ ရှိုက်နမ်းလျက် ဂုဏ်ပြုလိုက်သည်။

ချစ်သူတိုင်း ဖြေရှင်းဖြည့်ဆည်းနိုင်ကြပါစေ။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့်

မြဝလံသွယ်